ADRIAN PĂUNESCU

POEZII

ADRIAN PĂUNESCU
(1943-2010)

POEZII

RUGĂ PENTRU PĂRINȚI

Enigmatici și cuminți,
Terminându-și rostul lor,
Lângă noi se sting și mor,
Dragii noștri, dragi părinți.

Chiamă-i Doamne înapoi
Că și-așa au dus-o prost,
Și fă-i tineri cum au fost,
Fă-i mai tineri decât noi.

Pentru cei ce ne-au făcut
Dă un ordin, dă ceva
Să-i mai poți întârzia
Să o ia de la început.

Au plătit cu viața lor
Ale fiilor erori,
Doamne fă-i nemuritori
Pe părinții care mor.

Ia priviți-i cum se duc,
Ia priviți-i cum se sting,
Lumânări în cuib de cuc,
Parcă tac și parcă ning.

Plini de boli și suferind
Ne întoarcem în pământ,
Cât mai suntem, cât mai sunt,
Mângâiați-i pe părinți.

E pământul tot mai greu,
Despărțirea-i tot mai grea,
Sărut-mâna, tatăl meu,
Sărut-mâna, mama mea.

Dar de ce priviți așa,
Fata mea și fiul meu,
Eu sunt cel ce va urma
Dragii mei mă duc și eu.

Sărut-mâna, tatăl meu,
Sărut-mâna, mama mea.
Rămas bun, băiatul meu,
Rămas bun, fetița mea,

Tatăl meu, băiatul meu,
Mama mea, fetița mea.

REPETABILA POVARĂ

Cine are părinți, pe pământ nu în gând,
Mai aude și-n somn ochii lumii plângând
Că am fost,
Că n-am fost,
Ori că suntem cuminți,
Astăzi îmbătrânind ne e dor de părinți.

Ce părinți? Niște oameni ce nu mai au loc
De atâția copii și de-atât nenoroc
Niște cruci, încă vii, respirând tot mai greu,
Sunt părinții aceștia ce oftează mereu.
Ce părinți? Niște oameni, acolo și ei,
Care știu dureros ce e suta de lei.

De sunt tineri sau nu, după actele lor,
Nu contează deloc, ei albiră de dor
Să le fie copilul c-o treaptă mai domn,
Câta muncă în plus și ce chin, cât nesomn!
Chiar acuma, când scriu, ca și când aș urla,
Eu îi știu și îi simt, pătimind undeva.

Ne-amintim și de ei, după lungi săptămâni

Fii bătrâni ce suntem, cu părinții bătrâni
Dacă lemne și-au luat, dacă oasele-i dor,
Dacă nu au murit triști în casele lor.
Între ei și copii e-o prăsilă de câini
Și e umbra de plumb a preazilnicei pâini.

Cine are părinți, pe pământ nu în gând,
Mai aude și-n somn ochii lumii plângând.
Ca din toate ce sunt, cel mai greu e să fii
Nu copil de părinți, ci părinte de fii.
Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns
Însa pentru potop, încă nu-i de ajuns.

Mai avem noi părinți? Mai au dânșii copii?
Pe pământul de cruci, numai om să nu fii,
Umiliți de nevoi și cu capul plecat,
Într-un biet orășel, într-o zare de sat,
Mai așteaptă și-acum, semne de la strămoși
Sau scrisori de la fii cum c-ar fi norocoși

Și ca niște stafii, ies arare la porți
Despre noi povestind, ca de moșii lor morți.
Cine are părinți, încă nu e pierdut,
Cine are părinți are încă trecut.
Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus pâna-aci,
Unde-avem și noi înșine ai noștri copii.

Enervanți pot părea, când n-ai ce să-i mai rogi
Și în genere sunt și nițel pisălogi.
Ba nu văd, ba n-aud, ba fac pașii prea mici,
Ba-i nevoie prea mult să le spui și explici,
Cocoșați, cocârjați, într-un ritm infernal,
Te întreabă de știi pe vre-un șef de spital.

Nu-i așa că te-apuca o milă de tot,
Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot?
Că povara îi simți și ei știu că-i așa

Și se uita la tine ca și când te-ar ruga.
Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus
Pe conștiință povara acestui apus

Și pe urma vom fi foarte liberi sub cer,
Se vor împuțina cei ce n-au și ne cer.
Iar când vom începe și noi a simți
Că povara suntem, pentru-ai noștri copii
Și abia într-un trist și departe târziu,
Când vom ști disperați vești, ce azi nu se știu,

Vom pricepe de ce fiii uită curând
Și nu văd nici un ochi de pe lume plângând
Și de ce încă nu e potop pe cuprins,
Deși plouă mereu, deși pururi a nins,
Deși lumea în care părinți am ajuns
De-o vecie-i mereu zguduită de plâns.

TOTUȘI IUBIREA

Și totuși există iubire
Și totuși există blestem
Dau lumii, dau lumii de știre
Iubesc, am curaj și mă tem.

Și totuși e stare de veghe
Și totuși murim repetat
Și totuși mai cred în pereche
Și totuși ceva să-ntâmplat.

Pretenții nici n-am de la lume
Un pat, întuneric și tu
Intrăm în amor fără nume
Fiorul că fulger căzu.

Motoarele lumii sunt stinse
Rețele pe căi au căzut

Un mare pustiu pe cuprins e
Trezește-le tu c-un sărut.

Acum te declar Dumnezee
Eu însumi mă simt Dumnezeu
Continuă lumea femee
Cu plozi scriși în numele meu.

Afară roiesc întunerici
Aici suntem noi luminoși
Se ceartă-ntre ele biserici
Făcându-și același reproș.

Și tu și iubirea există
Și moartea există în ea
Îmi place mai mult când ești tristă
Tristețea, de fapt, e a ta.

Genunchii mi-i plec pe podele
Cu capul mă sprijin de cer,
Tu ești în puterile mele,
Deși inchizițiii te cer.

Ce spun se aude aiurea,
Mă-ntorc la silaba dintâi,
Prăval peste ține pădurea:
Adio, adică rămâi.

Și totuși există iubire
Și totuși există blestem
Dau lumii, dau lumii de știre
Iubesc, am curaj și mă tem.

ARUNCAREA ÎN VALURI

Iubita mea, să ne-aruncăm în mare
Împleticiți în sare și guvizi

Să fie marea templul nunții noastre
Pe urmă, ușa țărmului s-o-nchizi.
Iubita mea, te-ai îmbrăcat în alge
Și te sărut cu univers cu tot
Pe zarea sfâșiată de păcate
Plutim râzând și ne iubim înot.
Iubita mea, să ne-aruncăm în mare
Și să trăim în mare neînfrânt
Să ne luăm dacă voiești la vară
Trei săptămâni concediu pe pământ.
Ți-am spus demult că pe pământ sunt rele,
Ți-am spus că marea-i căpătâiul meu,
Ți-am pregătit o flotă scufundată
Și-o nuntă pe-un vapor de minereu.
Iubita mea, să devenim acvatici,
Pământul care suntem ni-i destul,
Sătulă ești de cele pământene,
De cele pământene sunt sătul.
Ne vor privi prin sute de binocluri,
Se vor uita ca la un alt prăpăd
Mirându-se că doi fusesem parcă
Și ei pe mare numai unul văd.
Dar nu-i nimic, le vom plăti aceasta,
Vom reveni în anul 2000
Cu plete-ncărunțite mult de sare
Și-n brațe cu o mare de copii.

LA ADIO

Nici nu pot nimic să-ți spun,
Pe curând sau rămas-bun,
Apăru numai NU,
La adio – TU.

Se află litere și farduri
Și niște munți sunt între noi,
Dosare-nchise, triste garduri

Și nici n-o să mai vii-napoi.

În pragul iernii absolute,
Sărută-mi tâmpla albă, hai,
Și-apoi scufundă-te și du-te
În orizontul altui grai.

De ce să-ți spun la revedere,
N-aș mai avea nici un motiv,
Adio drepturile-și cere,
Că te-am pierdut definitiv.

Și de la mine pân-la tine
Cuvântul însuși va-ngheța,
Nici să te strig nu știu prea bine,
Iubita mea, pierduta mea.

Când te-am văzut ultima oară
Știai și tu, plângeai și tu
Și ai plecat cu tot cu gară,
Nici tren nu mai există, nu!

Eu m-am întors, încă o dată,
Voiam să vin pe urma ta,
Dar unde-i linia ferată?
Parc-a luat-o cineva.

Eu ți-aș mai spune amănunte,
Destinul de-aș putea să-l schimb,
Iubita mea de peste munte,
Iubita mea de peste timp.

Pe cea de-atunci n-o voi găsi-o
Și eu acela am murit,
Sub cinic, nuclear adio,
Noi, bietul cuplu pârjolit.

Nici nu pot nimic să-ți spun,
Pe curând sau rămas-bun,
Apăru numai NU,
La adio-TU!

CA UN FUM DE ȚIGARĂ, SUFLETUL

Am să-ți spun bună seara și-am să plec undeva,
Unde nu e nimic, numai scrum, numai zaț,
Am să-ți spun ușurat, am să-ți spun cu nesaț,
Ce departe vă simt eu de inima mea.

Ușa-n loc va-ngheța și nimic nu va fi,
Ca un fum de țigară voi trece în sus,
Unde stelele sunt, unde oamenii nu-s,
Am să-ți spun bună seara, deși va fi zi.

„Nu serviți o cafea, nu doriți un fistic?”
Nu doresc decât drumul spre cer, fară voi,
Și să nu mă mai trageți nicicând înapoi.
Bună seara pe veci, cred c-așa am să zic.

Bună seara din nou, bună seara adânc,
„Doamne dragi, domni stimați, eu am treabă, eu plec
Și pe urmă aici e un fum de mă-nec,
Nu-nțeleg de ce parcă îmi vine să plâng.

Bună seara, am timp doar atât să mă sui
Spre tavanul cețos al odăii de danț,
Unde-i zgomot de lanț peste pași de amanți,
Bună seara la toți și, de fapt, nimănui…”

Doar atât am rămas, o vuire și-atât,
Și plămânii de-atâta strigare se rup,
Bună seara frumos, bună seara urât,
Ca un fum de țigară mi-e sufletu-n trup.

—16 ianuarie 1986

Către Ana Blandiana, Augustin Buzura,
Gheorghe Pituț și Ion Pop,
În amintirea viselor noastre literare, la Cluj

(Locuri comune, 1986)

ORDINEA DE ZI

Dup-atâtea grozavii care mai sunt
Și-naintea celor ce vor fi
Noi, cei simpli și cei buni de pe pământ
Vrem o altă ordine de zi.

Recunoaștem, sunt probleme fel de fel
Se mai vinde pielea unui urs
Dar înaintăm solemn acest apel
Dar înaintăm acest recurs.

Viața noastră unde e?
Viața noastră, ce-ați făcut cu ea?

În cuprinsul tablei noastre de valori
Peste aur și argint și diamant
Pentru noi, ca simpli muritori
Viața-i lucrul cel mai important.

Viața noastră n-are parcă nici un rost
Viața noastră e un ban de schimb
Pe pământ noi, oamenii, o ducem prost
Și murim absurd și la netimp.

Dacă-i bal, atunci să fie, totuși, bal,
Protestam în modul cel mai crunt
Nu vrem mila sau concediu medical
Vrem să ne înscriem la cuvânt!

Haideți să uităm să viețuim urât
Mai avem pe lume ce iubi
Și sătui de surogate până-n gât
Să refacem ordinea de zi.

Dacă-i bal, atunci să fie, totuși, bal
Și un ceai să fiarbă în ibric
Puneți viața noastră punctul principal
Și în rest să nu vorbiți nimic.

ANALFABEȚILOR

V-am spus că sunt un om periculos
Și nu mi-ați luat avertismentu-n seama.
V-am spus s-aveți pentru persoana mea
Un plus de-ngrijorare și de teamă.

V-am spus că fac teribil de urât
De sunt călcat puțin pe libertate.
V-am spus că sunt oșteanul credincios
Dar care doar cu inamici se bate.

V-am spus să vă astâmpărați și voi,
Cenzori capricioși ai vremii mele,
C-o să vă coste scump măruntul moft,
De a ne face nouă zile grele.

V-am spus să puneți mâna să munciți.
Să nu mai tot pandiți zeloși din umbră,
V-am spus că n-o să placă nimănui
Pornirea voastră, tulbure și sumbră.

V-am spus că vremurile s-au schimbat
Și ca situația e mai complexă,
Nu-i intelectualul - servitor.
Cultura nu-i ceva ca o anexă.

Și lumea nu se poate cuceri
Umflând la cifre și mimând tumulturi
Cu aroganți și trândavi doctoranzi,
Cu papagali care țin loc de vulturi.

V-am spus și am puterea să mai spun
Că nu încape muntele în sera
Ca prea-i scurt drumul de la răi la iad
Și de la căprioară la pantera.

V-am spus să nu-l fetișizați pe Marx,
Să nu-i păstrați în spirt învățătura
Și voi într-una fără să-l citiți
Îl pomeniți până vă doare gura.

V-am spus că bătălia pentru om
Nu iartă astăzi nici o dezertare
Și voi v-ați decorat voi între voi
Când luptă este în desfășurare.

V-am spus că muzica nu-i un microb
Care amenința civilizații
E-a omului pentru a fi mai bun,
V-am spus: ceva care să-i placă dați-i.

V-am spus, concetățeni analfabeți
și luați aminte și să țineți minte.
Dar nu știam că v-ați născut și surzi
Și scoateți armă când vedeți cuvinte.

ACTORUL

O, biet actor
O, biet artist
Rolurile mor
Viața e un teatru trist.

Actorul a ieșit în stradă,
Să-și cumpere ceva salam,
Era în haine de paradă,
Ca Voievod peste un neam.

Printre mașini, printre tramvaie
Actorul se grăbea firesc
Urma să vina-un nor de ploaie
Perucile se dezlipesc.

Și când s-a așezat la coada
Cu paloș, mantie și scut
Deodată oamenii din strada
Ca Voievod l-au cunoscut.

S-au dat deoparte cu sfială
Mulțimea toată murmură
Văzându-i hainele de gală
Să ne trăiești Măria-Ta!

Republicani, mă rog, cu toții
Descoperiseră alt mod
De-a da cuvânt la noi emoții
Și se-nchinau la Voievod.

Dar ploaia a venit deodată
Și ei văzând cu ochii lor
Întreaga-i fata demachiata
I-au aruncat un fel de plata:

Lăsați-l dracu', e-un actor.

O, biet actor
O, biet artist
Rolurile mor
Viața e un teatru trist.

MANIFEST PENTRU SĂNĂTATEA PĂMÂNTULUI

Aproape am ajuns să ne mândrim
Ca mai rapid în acest veac se moare,
Ca noi ne-mbolnavim și suferim
De boala bolilor fără scăpare.

Stupizi actori ai tragicului rol,
Mai și avem puterea inumană
De a vorbi despre acesta rana
Ce va lăsa pământul strep și gol.

Noi suntem fiii veacului bolnav,
Noi suntem canceroșii de elită.
Nu ne mai vindecam cu nici un praf,
Bieți iovi pe o planetă părăsită.

Și mai avem și straniul obicei
De-a spune și-n piept a ne și bate
Ca moartea ne-a făcut averea ei
Vânzând înstrăinata sănătate.

Și chiar acum, când eu acestea scriu,
Când vă vorbesc plângând la fiecare,
Pentru un om sub cer e prea târziu.
Un om măcar ireversibil moare.

Oameni politici încă sănătoși,
Bărbați puternici situați la cârma,
Priviți acest pământ de canceroși!
Uitați-vă voi înșivă în urmă!

De nu cumva sunteți și voi pândiți
Și de sfârșitul nu vă e departe,
De nu v-a pus în drum ca să-i stârniți
Ogoare de cenușa muma moarte.

Și dacă vă convingeți că-i real,
Ca omul hăituit de moarte este,
Că zeul lumii cade de pe cal
Străpuns ca de leucemii celeste,

Dacă nevasta unuia sta sub
Puterea bolii mari ca într-o cușcă,
Dacă e cancer într-al lumii trup

Și-n nervii ei miros de praf de pușcă,

De ce luptați cu armele de foc
Și-ați dus mortea la perfecțiune?
De ce nu puneți banii la un loc
Pentru aflarea leacurilor bune?

Că nu atât un ne-nsemnat câștig
Al vreunui doctor să ne enerveze,
Ci banii dați pe moarte și pe frig
Să pună omenirea-n paranteze.

Nu-i numărați ilustrului chirurg
Banii luați pe grave operații
Dacă nu știți și banii care curg
Ca să distrugă rase, neamuri, nații!

Mătușa mea face economii
La gaz, lumina și ades la carne
Fără a-nțelege și a ști
Ca-n spate omenirea-i pune coarne.

Degeaba sânt chemați marii sarmani
Cureaua să o strângă cu credință,
Când voi zvârliți fără vreo trebuință
Sudoarea lor și-a sutelor de ani.

Ne mor părinți de cancer și ne mor
Copii și frați și cunoscuți și rude
Nimic n-amâna ora morții lor,
Urechea cerului nu-i mai aude.

Am merita și noi să mai trăim.
Dați banii noștri pentru sănătate,
Ca astăzi am ajuns să ne mândrim
Cu boala nostra, prima între toate.

Vrem viața pentru cei ce i-am născut.
Vrem viața pentru noi, aflați în viață,
Ca moartea chiar în noi lucrează mut
Acum, când noi vorbim despre viață.

Vrem să trăim! Putem să dăm și șperț
Pentru măcar un an de sănătate.
Opriți vă implorăm acest comerț
De moarte și de tot ce nu se poate.

Oameni politici, bunii noștri frați,
Noi v-am cedat și ranguri și proporții.
Dar nu putem continua.
Stopați aceasta competiție a morții.

SĂ NE IUBIM

Dumneavoastră, dragi civili din lume,
Urmăriți de moarte unanim
Vă propun o nouă strategie
Să ne iubim.

Dragostea e calea contra morții
Dragostea e un atac sublim
Vă propun o nouă strategie
Să ne iubim.

Să ne iubim, să ne iubim
Să terminăm al morții haos
Să ne iubim, să ne iubim
Îndrăgostiți pe loc repaos.

Faceți tunul câine de ograda
Faceți tancuri suvenire-n timp
Vă propun un ordin nou de luptă
Să ne iubim.

SACRA BANALITATE

Ea și el sânt la fel,
Fiecare cuplu este sfânt,
Dar ca noi,
Ca noi doi,
Nu e, totuși, nimeni pe pământ.

Pe toate scenele din lume
Mereu, mereu aceleași nume
Mereu, mereu, mereu aceiași doi,
Un El și-o Ea, aceeași dramă
Până ce ea devine mamă
Și-aceia doi suntem, suntem și noi.

În Biblie și Odiseea,
Mereu bărbatul și femeia
Într-o-ncleștare fară de sfârșit,
Cu sinucideri și speranțe,
Cu ministere de finanțe,
Impozit care trebuie plătit.

Și, Doamne, ce banalitate,
Le știm de la-nceput pe toate,
Toate iubirile se nasc și mor,
Și, totuși, eu cu nebunie
Mă dăruiesc cu totul ție

Iubindu-te-mpotriva tuturor.

De-ar fi ca șapte, opt planete
Aceeași dramă s-o repete
Eu piesa mea o joc pân-la final,
Mereu, mereu aceeași dramă
Ne înrobește și ne cheamă
Și te iubesc eroic de banal.

Din jugul meu cu două locuri
Aprind în toată lumea focuri
Și mâna stângă este facla mea,
Și din adresă în adresă,
Mereu, mereu aceeași piesă,
Dar eu ca-n Shakespeare te voi adora.

Mai vrem să mergem și-astă-seară
La drama ce ne-o comandară
Să fim actorii tragicului rol,
Un El și-o Ea de-a pururi fi-vor,
Jucăm, stimate dom' regizor,
Chiar dacă astăzi teatrul va fi gol.

V-ați plictisit, poftiți acasă,
Singurătatea-i mai frumoasă
Decât orice orgoliu omenesc
Și-ți spun, când nimeni nu mai este,
Originala mea poveste,
Ca la-nceputul lumii, te iubesc.

Jucăm în piesa ce consacră
Banalitatea cea mai sacră,
Banalitatea că mai suntem vii,
Și mai strigăm din șapte arte,
Strigăm de dincolo de moarte
Trăiască bucuria de-a iubi!

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

IUBIȚI-VĂ PE TUNURI

Mă voi feri ca de foc de pericolul
Ca dragostea să devină
Obiect al meditației,
Al speculației,
Al filozofiei.

Ferească Dumnezeu
De acea dragoste retorică,
În stare să ucidă
Numai eroii
Pe scenele de scândura uscată.

Alt fel de dragoste am trăit eu
În zilele și-n nopțile vieții mele.
Am fost devorat,
De patimi reale,
Și nici un regizor
Nu mi-a putut iscăli pieptul
Cu biata lui cerneala roșie,
De care s-au învrednicit toți actorii.

Eu însumi am ceva teatral
În ființa mea.
Dar eu nu sunt actorul,
Eu nu sunt regizorul,
Eu sunt autorul
Tragediei pe care o joacă atâția.

Adolescenți și adolescente
Se vor regăsi teatral
În poemele mele de dragoste
Pe care le restitui lumii
Ca pe-o boală de care voiesc să mă lepăd

Și nu pot.

Căci nici o boală nu devine
Mai mică în tine
Dacă se molipsesc și alții de ea;
O, dragostea mea devastatoare,
Câți tineri își vor face iluzia
Că-i poți salva când te vor citi
În cuvintele mele.

Nu exista propriu-zis experiența umană,
Nimic nu e valabil decât o singură dată,
Ca o seringă în vremea modernă.
Totul se arunca după folosință,
Înclusiv dragostea unui poet
Citită în cărțile lui.

Nici Biblia nu folosește,
Nici Biblia n-are un conținut exemplar,
Experiența din Cântarea Cântărilor
Se pierde ca un proces verbal de ședință,
Nu e nimic de făcut,
Nu e nimic de ales
Din toate acele cuvinte,
Decât plăcerea estetică.

Eu simt autorul tragediei,
Eu declam împreuna cu actorii,
Eu fac fibrilație la inima odată cu regizorii,
Eu aplaud și huidui împreuna cu spectatorii,
Eu mă spânzur împreuna cu administratorul teatrului
În acest final de veac
În care dragostea
A ajuns atât de prost vandabilă.

Se joacă, dragii mei,
Tragedia dragostei

În fața scaunelor goale.
Murim și nimeni nu se uita la noi,
Actorii turbează pe scândura goală
Și poate că de-atâta singurătate
În sălile în care joacă
Ei încep să ia în serios
Rolurile din tragedia dragostei.

N-a fost chip să scap de aceste cuvinte,
A trebuit să vi le spun
Gelos pe Shakespeare,
Care a avut răbdarea
Să-și omoare toți eroii,
Știind
Că va fi absolvit de marea lui vina
Pentru ca, între timp, oricum,
Toți aveau să moară,
De moarte firească.

Dar eu sunt poet liric,
Eu încă n-am deprins învățul
De-a pune la persoana a treia
Ceea ce devora persoana întâi.

Și de-atâtea ori am simțit nevoia
Să mă salvez cu un plural al majestății
Și n-am putut și unii dintre voi
Au numit, prostește,
Aceasta care mi s-a întâmplat,
Egoism.

Și nici nu am blestemata
Răceală de cuget
A șefului de cadre
Care iubeste-n taina,
În vreme ce acționează
Cu dosare și referințe de tot felul

Împotriva tuturor iubirilor și a tuturor celor
Care iubesc.

Dragostea mea are un aspect
Aproape clasic,
În romantismul ei
Desuet și expresionist.
Iubesc
În numele tuturor umilințelor,
Și al tuturor așa-ziselor fărădelegi pedepsite
De legi fără de lege.

Vai mie, autor de tragedii,
O s-ajung exemplar, o să se predea
Lecții de literatura universală
Pe textele mele,
Biata autopsie,
Vinovată și impudica autopsie,
Câți din voi, care vă veți supăra pe copii voștri
C-au luat note mici
La lecția „Poezia lui Adrian Păunescu”,
N-ați fi azi în stare
Să mă ucideți
Pentru poezia de dragoste
La care nu copii voștri,
ci voi ați putea rămâne repetenți.

Vă voi trece clasa,
Pe voi și pe femeile voastre,
În fața cărora îngenunchez
Pentru sfânta răbdare pe care o au cu noi
Și pentru misteru1 care ne leagă.
Vă voi trece clasa, va voi trece veacul,
Veți supraviețui în poezia mea,
Și poate mai mult în pozia mea de dragoste,
Care nu e reglementata

Prin hotărâre a Consiliului de Miniștri.
O, bieții mei prieteni!

Scriu poezie de dragoste
Și știu că n-am nici o șansă
În timpul vieții mele.
Sunt făcut să par altceva,
Suport interdicția de a vă fi unul din semeni,
Teatral uneori,
Pentru că-n clădirea teatrului nostru
A ascuns armata
Toată muniția, toate drapelele.
Teatral uneori
Pentru ca în orașul nostru
Nu mai e loc nicăieri altundeva de poeți
Întrucât primăria e plină de funcționari.

Teatral, teatral, într-adevăr,
Și rugându-vă,
Implorându-vă,
Ordonidu-vă:
Pace și dragoste
Și dacă sunt pe lume și dragostea și pacea
Va fi și Truda de-a le păstra.
Bucurați-vă ca mai aveți
Poeți din acest os,
Păsări de aceasta marca,
Împulsuri în această direcție.
Bucurați-vă, bucurați-vă, plângând,
Ca în vreme ce voi mă credeați surghiunit
În sintaxa unei singure orientări,
Să lucrez ca orbetele
Pentru înfățișarea voastră festivă,
Eu iubeam și scriam
Poezie de dragoste.

Iar pe voi, frații mei tineri,

Pe voi, care mă veți citi crezând
Că veți avea ceva de învățat din poezia mea de dragoste
Vă rog, nu pariați prea mult
Pe această iluzie.

Nimic nu se învață de la nimeni
Până când nu înveți acel lucru
Din propria ta experiență.
Voi mă veți iubi
Abia după ce
Veți ajunge-n situația mea.

Poezia mea nu e de dragoste, ea e dragoste,
Poezia mea de dragoste nu e inițiere,
În versurile mele nu veți găsi
Descrise somptuos
Pozițiile dragostei
Ca-n manualele de pornografie indiană
Sau chiar daneză.
O, nu. Toată poezia mea de dragoste
E o imensă vatra de cenușa
La temelia unui rug
Ce arde încă.
Luați aceasta carte-n mâini,
Aceasta machetă a unui teatru tragic,
Iubirea e tragică.
Pentru că iubirea e moarte,
Iubirea e tragica
Pentru că actorii o rostestesc cu suflarea tăiată,
Măreața cum e
În scriitura pe care au învățat-o,
Dar abia așteaptă să coboare
După ce și-au îmbrăcat hainele de stradă
În fierbintea, urâta, dar pasionata lor
Iubire de oameni.
În sala pe fiecare-l așteapt-o femeie,
Undeva, la balcon, o fată pura plânge,

Când iubitul ei, actor la Teatrul municipal,
Se sărută pe scenă cu o actriță.
Vai, eterna contradicție
Dintre artă și viața!

Nu vă luați după spusele mele, ci după cele scrise
Citiți cartea mea
Când viața v-a obosit de-ajuns într-o zi,
Eu nu am pretenția să vă învăț nimic,
N-am decât orgoliul de-a mă alătura
Cu toată cenușa distrugerii mele
Cenușilor voastre,
Căci fiecare dintre voi
E un cuplu
De la care ar putea începe
Iarăși BR Lumea.

Și când veți vedea
În fața ochilor voștri arzând de iubire
Tunurile veacului pregătindu-se s-a-distruga
Câmpiile și fabricile,
Oamenii și munții,

Păsările și peștii,
Bibliotecile și spitalele,
Mormintele și bisericile,
Nu pregetați, aruncați-vă hainele de pe voi,
Îmbrățișați-vă, sărutați-vă,
Și pentru că pământul e rece,
Iar tunurile care vor să-l distrugă sunt calde,
O, voi, tineri ai planetei mele
Convulsionata de-atâtea arme,
Sub ochii holbați ai armatelor,
Sfarimând ochelarii grețoși ai generalilor,
Fără nici o rușine,
În numele singurei religii care ne unește,
Credința în continuitatea speciei umane,

Iubiți-vă,
Iubiți-vă pe tunuri!
Concediați tunarii
Și dezamorsați obuzele
Și dați-ne acest prim și netrecător
Semn al păcii universale.

Iubiți-vă,
Iubiți-vă pe tunuri!
Iubiți-vă până le veți hodorogi,
Până le veți scoate din funcțiune,
Iubiți-vă aruncând din mâini
Tot ce vi se-ntâmpla s-aveți în mâini,
Actele voastre, banii voștri, oglinzile,
Chiar și această carte care nu are decât meritul
Că aparține unui om
Care în viața lui, deși n-a avut norocul
Să facă dragoste pe nici un tun,
Când n-a dormit și n-a scris,
A iubit
Cu disperarea condiției umane,
Cu lăcomia venitului de pe front,
Cu grijă medicului
Și cu dăruirea muribundului.

Facă-se profeția mea,
Fie o dată pentru totdeauna a tinerilor
Iubirea pe tunuri!

(Iubiți-vă pe tunuri, 1981)

NAȘTEREA LUI EMINESCU

Ciudata noapte simt ca o să fie
Și-o să trazneasca în dicționar,
La noapte, în Moldova mijlocie,
Se naște Eminescul nostru iar.

A fost sortit să vână-n cea mai dulce
Și-n cea mai sfâșiată dintre țări,
Pleca-vor toți ai zilei să se culce
Și-l vor primi strămoșii lui călări.

Așa firesc se-ntâmpla nefirescul,
Pământul nostru suferă adânc,
La Ipotești se naște Eminescu
Și-n toată România mame plâng.

La noapte, dintr-un pântec și o slovă,
Se naște steaua celor ce-au tăcut,
îngenunchez, în fața ta, Moldova,
Și mâna mult lovită ți-o sărut.

De-atâtea ori, în vremuri, sfâșiată ai fost,
Moldova, cum să spun nu pot,
dar Eminescu ce se naște, iată,
În Doina lui, o să cuprindă tot.

Ciudata noapte, noaptea noastră mare,
o noapte cum a fost la început,
Și, de la Cemăuți și pân' la Mare,
pâraiele se-aud plângând în Prut.

În el tresare trist Moldova toată,
toți fratii-nstrainati se regăsesc,
în el o inimă va ști să bată
Acum și veșnic, dorul românesc.

În Voroneț s-a răsculat albastrul,
ca dintr-un cer fremătător de frați,
la noapte-n țară va urca un astru, se naște El,
Români, vă închinați!

PLOPII FĂRĂ EL

Pe lângă plopii fără soț
Trec anii cu încetul
Și ei ar fi aproape toți
De n-ar lipsi poetul.

El nu a fost nici când era
Doar trecătoare copii
Împrejmuiau absența sa
Și fără soț toți plopii.

La locul lor toți plopii sunt
Foșnind cu tot firescul
Dar n-au nici sens și nici cuvânt
Lipsește Eminescu.

Așa suntem toți
Destinul ne-arata
Doar plopi fără soț
Cu soț niciodată.

Și primăria-i are-n stoc
Și-i număra într-una
Dar nu-i mai bate nenoroc
Și nu-i foșnește luna.

Nici primăvara nu da sens
N-au vara, iarna, toamna
În jurul lor e-un gol imens
Ce Eminescu-nseamna.

Iubită e acum pământ
Pe care-alearga mânjii
Sau a ajuns o frunză-n vânt
Într-unul dintre dânșii.

Mai bine nici să nu-i vedeți

Sunt niște plute oarbe
Numai poetul din poeți
În cer îi reabsoarbe.

Bat cât mai trist un gând din toți
Frunzișul vestejescu-l
Pe lângă plopii fără soț
Și fără Eminescu.

CU NOI E DUMNEZEU

Azi lumina din lumină
Pamantu-n trupuri ne e greu,
Dar e ușor când se închina:
Cu noi e Dumnezeu.

Am ostenit de atâta noapte
Dar vom ieși din defileu
Pentru lumina sfintei șoapte:
Cu noi e Dumnezeu.

Nu suntem niște animale
Cu suflet amânat mereu
În noi e milă și e jale
Cu noi, cu noi e Dumnezeu.

Luați lumina din lumină
Paharuri curg din minereu
Credința noastră e creștină
Cu noi e Dumnezeu.

PSALM DE PAȘTI

Ce bine mi-e a-ți recunoaște
Ștergarul alb de în la porți,
Te-ai pregătit și tu de Paște,
Hristos a înviat din morți.

Pe mal de râu mai cântă broaște
Și râul cântă-n contraforți,
Reînviem și noi de Paște,
Hristos a înviat din morți.

A re-nvia, a te mai naște
E darul crudei tale sorți,
Să ne privim în ochi de Paște,
Hristos a înviat din morți.

Asinul ce pe pietre paște
Te reînvăța să suporți,
Și ani pustii, și Zi de Paște,
Hristos a înviat din morți.

Și vom muri, și ne vom naște,
Și plini de sorți, și fără sorți,
Dar vom avea o Zi de Paște,
Hristos a înviat din morți.

Mă poți vedea, te pot cunoaște,
Cum mă comport, cum te comporți,
Când prin lumina grea de Paște,
Hristos a înviat din morți.

Creștine, ca să poți renaște,
Deschide crucii orice porți,
Rectitorește-te de Paște,
Hristos a înviat din morți.

DACII LIBERI

Noi n-am avut nevoie
Să luăm adeverințe
Că viețuim acasă,
În patrie la noi,

Am fost și vom rămâne
De-a pururi dacii liberi
Și iubitori de pace,
Și vrednici de război.

La Sarmisegetuza,
La focuri, cu Zamolxe,
Și stelele din ceruri
Din sânge ni se rup.
Nu ne-au învins romanii
Și-am râs de toți barbarii
Strigând la ei cu steagul
Făcut din cap de lup.

Aceasta dăm de știre,
De sub pământul nostru,
Urmașilor în care
Reînviem acum.
Femeile iubindu-și
Să nască dacii liberi
Spre răzbunarea noastră
Pe cel din urmă drum.

Numiți și țara noastră
Cu numele ei dacic
Iubiți pe nou veniții
După atâția ani,
Dar veșnic țineți minte
Că peste dacii liberi
Au tot călcat invazii
Și altfel de romani.

Noi am rămas în glie
Și devenim pădure,
Și devenim recolte,
Să vă hrănim pe voi,
Și temelia tarii

S-o întărim cu oase
Și iubitori de pace,
Și vrednici de război.

Cu tot ce năzărește
Din firea noastră veche,
Dăm Romelor de știre,
Prin ierburi murmurând,
Că numai oboseala
Ne-a așezat sub scoarță,
Dar dacă e nevoie
Ne vom scula oricând.

TÂRG DE SCLAVI

Hai, vino lume, vino să vezi,
Vino să cumperi, vino să vinzi
Titluri, povesti și bătrâni suferinzi,
Aur, biciuști, biciclete, cirezi.

Și, mai ales, vino lume cu sârg,
Privind cu mila copiii suavi,
Haideți cu toții la comerțul de sclavi
Și onorați al copiilor târg.

Aici sunt mame ce vând copii,
Mame deștepte cu mâinile reci,
Care în cinicul veac douăzeci
Se pricopsesc, nu s-ar mai pricopsi,

Negustorind până-n veacul de veci,
Ca-ntr-un obor pentru vite, copii.

MARȘ DE ADIO

La muncă, derbedei, că trece anul
și vin ăilalți și-o să vă ia ciolanul.

Făceați pe democrații cei cucernici,
Cristosul mamii voastre de nemernici.

Scuipați-vă-ntre voi cum se cuvine
și-apoi, convingeți-vă că e bine.
C-ați luat o țară de mai mare dragul
și i-ați distrus averile și steagul.

S-ajungem colonia de ocară
care-și va cere scuze în maghiară.
Și prin complicități cu demoni aprigi
ați desființat uzine, câmpuri, fabrici.

Și, prin vânzări de țară infernale,
ați omorât cu voia animale.
La greul greu care mereu ne-ncearcă,
răspundeți cu un greu de moarte, parcă.

Și i-ați găsit și bolii un remediu,
întoarceți România–n Evul Mediu.
Ce căzături, ce târfe, ce mizerii,
v-aș desena cu acul, să vă sperii.

Dar voi nici sânge nu aveți în vine,
ci credite din călimări străine.
Le știți lui Hitler și lui Stalin taina
și-mpingeți Bucovina în Ucraina.

Așa cum ceilalți, limpezească-i valul,
s-au compromis negustorind Ardealul.
De unde sunteți, mă, din ce găoace,
cum v-au putut părinții voștri face?

Ce condimente le-au picat în spermă
de e trădarea voastră-atât de fermă?
Ați pus nenorocita voastră labă
pe-această tristă țară Basarabă.

Și vreți cu-amenințare și cu biciul
s-o faceți curva voastră de serviciu.
Mimați respectul pentru cele sfinte,
dar vindeți și pământuri și morminte.

Ați inventat examene severe,
supunere poporului spre-a-i cere.
Și toată zbaterea a fost degeaba
că-n nas mai marii v-au închis taraba.

Minciuna voastră v-a adus pe scenă,
actori într-o politică obscenă.
Și-acum, că-i un prăpăd întreaga țară,
ia cereți-vă puțintel, afară.

Decât să vă trimită țara noastră,
mai bine mergeți voi în mama voastră.
Plecați de-aici, cu-o grabă funerară,
și nu albanizați această țară.

Băgați viteză, că vă trece anul
și s-a scurtat și s-a-nvechit ciolanul.
Și ce vă pot eu spune la plecare
decât lozinca lui Fănuș cel mare :

Nenorociților, se rupe șnurul,
La muncă, la bătut țăruși cu curul!

(6 iunie 1997, Dăbuleni)

SCRISOARE CĂTRE GUVERNUL ROMÂNIEI

Ce sorcovă și târguri ai în steag
Și ce poșircă îți băltește-n sânge,
Guvern al inaniției, beteag,
De nu auzi Ardealul care plânge?

Tu nu-nțelegi coșmarul vieții lor
Că sunt abuzuri cu nemiluita
Și că n-au cui să-i ceară ajutor
Românii din Covasna și Harghita?

De propria ta țară te ferești
Și imposibil s-o conduci îți este,
Că ai ajuns să fii, la București,
Guvernul unei alte Budapeste.

La noi acasă, alții sunt stăpâni,
Bați temenele la Înalta Poarta,
. Persecutați, doar fiindcă sunt români,
Românii din Ardeal nu te mai iartă.

Guvern de indigo și din mancurți,
Te blestema, descoperindu-ți vina,
Ceilalți români, vânduți la alte
Curți, în Basarabia și Bucovina.

Guvern al României, surdomut,
Ești plin de păcăleli și plin de fumuri,
Dar clopote de moarte au bătut
Pentru acest popor ajuns pe drumuri.

Ca-ntr-un coșmar, te caut și te strig,
Să nu mai tot sucești cuțitu-n rana,
Prin lanțuri și prin foame și prin frig,
Însângerând condiția umană.

Tu ești în stare să ne-ntorci pe toți
La cea dintâi Comună Primitivă,
Să fim un neam de criminali și hoți,
Ce-și jefuiește propria coliva.

Guvern fără de țară, pune punct

Acestei fraze care te cuprinde
Și-ngroapa idealul tău defunct
În groapa României suferinde.

Și lasă-ne! Dispari în mod brutal,
Eliberează, cu grăbire mare,
De boala ta, românii din Ardeal,
Guvern murdar de propria trădare!

RUGĂCIUNE PENTRU 1 DECEMBRIE

Ne iartă, Doamne, ura și gâlceava
De care suntem zilnic vinovați,
Dar către Tine tulnicul suna-vă,
Să-ntorci privirea Ta către Carpați.

Prea mult abandonați acestei toamne,
nu mai avem în vatra casei foc,
Mai da-ne-un pic de amintire, Doamne,
răbdare și iertare și noroc.

Că pentru vite nu mai sunt nutrețuri
și așteptăm o pâine din import,
Când bietul om s-a prăbușit sub prețuri
și sufletul în el e-aproape mort.

Ne-am despărțit în triburi și în secte,
în cluburi, în partide și în găști,
iubirile directe sunt suspecte.
Dorești succes? Învață să urăști.

Dușmanii nu puteau să ne condamne,
cum noi, pe noi, ne-am condamnat la rău,
de ce să mai venim la Alba, Doamne,
când e negustorit și duhul Tău?

Și, totuși, Alba-Iulia exista,

Și, totuși, cineva i-a dat un rost
și-a fost și-atunci pornire anarhistă
și Dumnezeu tot ocupat a fost.

Cu grohotiș pe tălpi și bruma-n gene,
să-nvingi un vechi și tragic handicap
și, în onoarea Albei Apusene,
Să-ți scoți căciulă dacică din cap.

Se aude Basarabia cum plânge
De dorul Tarii Mari, pierdute-n veci
și-n clopote e treaz același sânge
și-aceiasi ochi imperiali sunt reci.

Și nu-i Emilian la catedrală,
Uzurpatorii lui lucrează calmi,
Nici umbrele din somn nu se mai scoală,
nici nu mai cânta doctor Iacob psalmi.

Și ne e dor de-o sfântă sărbătoare,
în care toți să ne-adunăm aici,
Și ne e dor de România Mare
Și am rămas îngrozitor de mici.

Dar, Doamne, pune-Ți pe cetate talpă,
mai dă-ne harul unui gest postum,
Mai cheamă-ne, mai rabdă-ne la Alba
și să mai încercăm măcar acum.

BASARABIA

Pe Cruce Se urcă Basarabia pe cruce
Și cuie pentru ea se pregătesc
Și primăvara jertfe noi aduce
Și plânge iarăși neamul românesc.

Noi n-avem nici un drept la fericire,

Mereu în casa moare cineva
Și n-are tara dreptul să respire
Și nici pe-acela, simplu, de-a visa.

De-acolo unde s-a sfârșit pământul,
Vin triburi, să ne ia pământ și frați
Și-n fața lor abia rostim cuvântul
Și, prin tăcere, suntem vinovați.

Ce cale poate țara să apuce?
În tragica, neconvertita zi,
Se urcă Basarabia pe cruce
Și nu știm învierea când va fi.

IEȘIRILE DIN BUCOVINA

Cu ochii împăienjeniți,
De parcă-mi pâlpâie retina,
Am înțeles, mai e puțin,
Și voi ieși din Bucovina.

De unde, mă întreb, mai am
În minte-atata dor de ducă,
De nu rămân aici să simt
Pe gard cum fanul se usucă.

Un relief nelămurit
În toamna ca niciunde alta,
Și eu ce sculptor idiot
În iarba ei lucrând cu dalta.

Pritr-un întreg monumental,
Un tot netot își taie cale,
Și în afară de noi doi,
Sunt toate-aici monumentale.

Chiar florile aicea au

O componentă ne-ntalnita,
Iar caii-nfierbintati mai stau
Cu foc de iarbă sub copita.

Am lacrimi până la pământ
Și port corona lor pe frunte,
Că nu aș vrea să mă despart
De acest om văzut că munte.

E-a lui, sau e-a lui Dumnezeu
În felul ei ceresc grădina,
Să nu mai văd, să nu mai știu
Eu ies plângând din Bucovina.

ROMÂNI PRIN EUROPA

Pe această ușă,
Astfel scriu stăpânii:
Interzis să intre
Câinii și românii.

Umblăm prin Europa ca bezmetici,
N-avem de lucru, n-avem bani de pâine,
În vremurile când nu mai contează
Deosebirea dintre om și câine.

Acesta e și continentul nostru,
Plutim incestuos din tara-n tara,
Copiii-nvata multilingv, cerșitul,
Cum pot și omorî și să și moară.

Și nimeni nu ne mai întinde mâna,
Decât cu viclenia jucăușă,
De-a ne o prinde și de-a o închide,
Cu minimum de riscuri, în cătușă.

Noi suntem infractorii de serviciu

Ai Europei, care stă la pânda,
Așa cum e cu alții iertătoare
Ea ca pe sclavi încearcă să ne vândă.

Părinții și copiii mor, prin țară
și noi de noi ne-strainam cu toții,
Purtând pe umerii trudiți și gârbovi
Cămașa rece a străinătății.

În plină degradare, zi și noapte,
Invidia și dorul ne apasă,
Ne lenevim, ne pervertim, ne ducem,
Că n-avem loc și rost la noi acasă.

Umblăm prin Europa fără țintă,
Ca niște zilieri, de azi pe mâine,
Furăm și siluim, mai și ucidem,
Români la rangul dintre romi și câine.

EMIGRANTA HIPERBOREE

Prin cinic, guvernamental acord,
La ora ploilor de pașapoarte,
Hiperboreea pleacă înspre nord,
În țară ce le adusese moarte.

De nici nu știe, vai de capul său,
Că-i un butuc
În drumul unui joagăr
și pleacă fără de păreri de rău
În cel mai elegant și cinic lagăr.

O vor gaza cu dragoste-n curând,
C-un roșu fier o vor marcă pe spate
Și pielea ei va atârna plângând
Pe rămurișul sârmelor ghimpate.

Hiperboreea, du-te unde vrei,
Pe veci pierdut-o, veșnic hăituit-o,
Un crucifix ai fost în ochii mei,
Dar eu numai tristețea ți-am iubit-o.

De actoria ta m-am săturat,
Încă din vremea actoriei mute,
Ești plină de durere și păcat,
Dar gardienii te așteaptă, du-te!

Ca un vaccin rămâi pe brațul meu,
Când sania te-mpinge blând pe pantă,
Să-ți apere ființa Dumnezeu,
Tu, prima mea iubită emigrantă.

Și când pământul se va scufunda
Și va sări din miezul ei scânteia,
Să știi c-ai fost, în sud, în țara mea
Și nordul te-a strivit, hiperboreea.

RECVIEM PENTRU POETUL POEZIEI

Am așteptat să treacă timp destul
Pentru-a putea în liniște închide,
Ca pe-un zăvor de taină, glasul meu,
Plângând pe cel din urmă Philippide.

Cei ce i-au luat din drept îmbraca azi
Ca pe-un efect ce i-ar purta departe,
Tristețea lui de om însingurat,
Mantaua lui, de veghe și de moarte.

Poporul meu, tu nu știi ce-ai pierdut,
Te-ai învățat cu morțile trucate
Și n-ai mai dat crezare tristei vesti
Că el, murind, se sting, o clipă, toate.

Uzinele electrice clipesc,
Pisicile din ochi își pierd din raza,
O-nvalmaseala-n creier toți simțim
Parcă nici luna nu mai luminează.

În toate câte-au fost era și el,
Cu partea lui de liniște și bine,
Ce n-a putut la alții pedepsii
El a tăcut și-a pedepsit în sine.

Și-atât de bun și-atât de împăcat
Nederanjându-și epoca-ncordata,
Încât el - mort de mult ni se părea
Și-acum murind murea încă o dată.

Am așteptat să tacă surzii lui,
Ce-n remușcare nu sfârșesc a-l plânge,
Dar boala lui nu-i boala pentru ei,
Ca-n vine au cerneală și nu sânge.

A fost boier, dar și mai mult poet,
Atlant de iluzorii Atlantide,
Da, Doamne, vreme bună-n Univers
Pe unde-i sufletul lui Philippide.

Pentru-nceput înalta mila ta
Să-i dea ceva să simtă și să scrie
și vei vedea ca însuți de cuprinzi
De omenească lui melancolie.

Apoi, când te vei supăra pe el,
Că are dor de cărți și dor de ducă,
Să-i interzici să scrie ca poet,
Dar dă-i ceva, în ceruri, să traducă.

Și pedepsit, ca și pe-acest pământ,
Neștiutor de uneltiri perfide,

Din când în când, mai dă-ni-l
În vreun vis
Și nouă pe poetul Philippide.

Psihoza buletinului de știri
Produce-un fel de rea imunitate,
Nici nu mai știm ce-i grav și ce-i ușor,
Ce-i ras, ce-i tragedie dintre toate.

O zi ca multe altele a dat
Furtuni, răpiri, ciocniri, efemeride
și între două știri despre petrol,
„A încetat din viața Philippide”.

Deloc orgolios și agresiv,
Dispus mereu în taina sa și moară,
Să nu cumva să credeți, scribi mărunți,
Ca acțiunea voastra-i mai ușoară.

Un ultim Philippide a murit,
Căzând scârbit în mit și-n transcendenta,
Dar alți poeți au răsărit pe loc
Să umple dureroasa lui absență.

El v-a iertat, dar nu vă iartă ei,
Că umiliți și-ați umilit poeții,
Poetul poeziei a căzut,
Dar îl vor răzbuna poeții vieții.

DOR DE BACOVIA

Acum, când cade toamna pe pământ,
Ca un coșmar al unei boli ciudate,
Acum să trecem prin acele sate,
În care merele în meri mai sânt.

Acum să ne iluminăm de tot,

Până-n adâncul inimii și-al firii,
Ce disperare, cum se duc martirii
și a-și rosti plecarea nu mai pot.

Foioasele în vântul toamnei ard,
Muscate sângeros și trist de luna
și turturelele se despreuna

Acum, noi doi în focul revanșard
Acum, atât de singuri pe pământ,
Să recităm Bacovia, plângând.

LA PLECAREA LUI MARIN SORESCU

Și-mi vine să plâng și să strig,
Putem liniștiți înopta,
Ducându-mi la frunte o mână,
Tăcerea ne este deplină
Și face teribil de frig,
Și noaptea aceasta e grea,
În literatura română.
Că ni s-a mai stins o lumină.

Și, vai, incapabil am fost,
Spre ceruri neutre mai strig:
S-ajung, într-o seară, la tine,
Dați moartea, dați moartea afară!
În ultimul tău adăpost,
E noapte, e umed, e frig,
Să-ți dau bună seara Marine.
În cărți, în lumină și-n țară.

Și totul era sub control
Deodată, vedem îngroziți
Și vești, parcă, totuși, mai bune,
Cuvinte și vieți suprapuse,
Uitasem că, singură-n rol,

Ai scris și o carte „Tușiți”,
Doar moartea nu ni se supune.
Te-ai stins, începând cu o tuse.

Și, iată, aud că te-ai dus,
În piept, simt o stare de rău
Răpus, pân' la urmă, de boalc,
Și ochii îmi ard pentru tine
Tu, tragicul nostru surâs,
Și singur e sufletul tȘiu,
Cu opera ta genială.
Pe-un fir de păianjen, Marine.

8 decembrie 1996

DACĂ TU AI DISPĂREA

Dacă tu ai dispărea
Într-o noapte oarecare
Dulcea mea, amara mea
Aș pleca nebun pe mare.

Cu un sac întreg de lut
Și-o spinare de nuiele
Să te fac de la-nceput
Cu puterea mâinii mele.

Lucru lung și monoton
Să te înviez, femeie,
Eu, bolnav Hyperion
Hai și umbla, Galatee!

Dacă tu ai dispărea
Fi-ți-ar moartea numai viața
Dulcea mea, amara mea
Aș pleca în țări de gheață.

Să te fac din țurțuri reci
Să te-mbrac în promoroaca
Și apoi să poți să pleci
Orișiunde o să-ți placă.

De-ai cădea într-adevăr
În momentul marii frângeri
Aș veni la tine-n cer
Să te recompun din îngeri.

Și pe urmă aș pleca
Umilit și iluzoriu
Unde este casa mea
O mansardă-n purgatoriu.

Dacă tu ai dispărea
Și din râsu-mi și din plânsu-mi
Te-aș găsi în sinea mea
Te-aș zidi din mine însumi!

(Rezervația de zimbri, 1982)

PARASTAS PENTRU IUBIREA CARE A MURIT

Să-i facem parastas cum se cuvine
Iubirii noastre care a murit,
În apogeul ei nelămurit,
Mai lăcrimând, de tine și de mine.

S-o așezăm la locul de verdeață,
În care se ducea, pe când trăia,
Din când în când, să trecem pe la ea,
Considerând că încă e în viață.

Aici, acum, s-a stins iubirea noastră
Și moartă va rămâne-n veci de veci,
Te văd și-acum, parcă știind că pleci,

Cu mâna fluturând la o fereastră.
Dar hai să dăm groparilor oferte
Și să-l rugăm pe D-zeu s-o ierte.

TE AȘTEPT

Te aștept în fiecare gară,
Dacă se va întâmpla să urci?
Dintr-un buchet întristat de recruți,
Dintr-o sală de așteptare
Luminată ieftin,
Dintr-o cutie de chibrituri
Uitată pe peron,
Dintr-o amintire carnală a mea,
Te-aștept să mă ajungi
Din urmă.
În fiecare gară,
În fiecare trecere pe la ușa cușetei
În care nu dorm,
În fiecare tresărire a osiei vagonului,
Te-aștept să mă ajungi din urmă.
Ca un adolescent
Prima oară-mbătat de-o femeie,
Te-aștept melancolic
Și cu urechile arzând fratern
Spre toate semafoarele.

(Rezervația de zimbri, 1982)

PORTRET CEȚOS

Câte ploi pe lume, câtă comedie,
Du-te, nu se poate închega nimic.
Fir-ar Dumnezeul diavol să ne fie,
Teoretic, multe pot să-ți tot explic.

Dar esențialul e acum sfârșitul,
Câte ploi pe lume și ce mulți străini,
Ți-aș tăia din sânge vina cu cuțitul,
Dar tu ești, întreagă, un regal de vini.

Vor veni prieteni de prin țări neutre
Ca să-ți afle starea și să vă iubiți,
Milă mi-e de tine printre-acele mutre
De homunculi tragici, de ridicoli friți.

O să cauți veșnic marea fericire,
O să ai decepții, vei trăi năuc,
Vei uita cuvântul a iubi-iubire
Și vei fi curată numai sus, pe rug.

Prin oraș se-aude delirând salvarea,
Iarăși e cutremur și desfrâu enorm,
Mă gândesc că bine o să facă marea
Dac-o să ne șteargă mâine de pe țărm.

Ești cedată dramei, ești născută morții,
Te-a primit în gazdă minus infinit,
Pleacă, dă-te pradă pân-la capăt sorții,
Nu întoarce capul, pleacă, te-am iubit.

(Manifest pentru sănătatea pământului, 1980)

PERECHEA SĂLBĂTICITĂ

Noi doi, numai doi
Și o biată lanternă
Și munții în jur
Și pădure eternă

Noi doi, numai noi
Și o frică de toate
Noi doi și-o ninsoare

Și un viscol ce bate

În negură lupii
Se cheamă și latră
Noi doi, numai noi
Și-o ninsoare de piatră

Și cerul burând
Pământul fară stele
Noi doi, numai noi
Cu ninsoarea pe piele

Noi doi, testament
Pe o ultimă ciornă
Abia mai plutind
De la bornă la bornă.

Noi doi, numai noi
Ca-n povestea străveche
Puțini, totuși, doi
Dar ce mulți ca pereche,

Noi doi, numai doi
Un bărbat și femeia
Dar unde-i acum
Ea, lanterna aceea?

Și eu sunt cu tine
Și tu ești cu mine
Și încă e bine
Încă e bine

Mi-e cald ca să-ți dau
O măruntă căldură
Ți-atârn de priviri
Mi te reazimi de gură.

Noi doi, numai doi
Într-o liniște mare
Încet resorbiți
De natură și fiare

Și fiare eram
Pe-o cărare de munte
Și nu mai simțeam
Deznădejdi, amănunte

Atât de departe
De oricare rană,
De însăși condiția
Noastră umană.

Că nu mai purtam
Parcă haine pe umeri
Uitasem să fiu
Și uitaseși să numeri

Și nu eram doi
Ci o turmă aiurea
Pârâul, lanterna,
Ninsoarea, pădurea.

(Rezervația de zimbri, 1982)

TE IUBESC

Te iubesc cu toată toamna, te iubesc cu toată moartea,
Te iubesc cu toată viața, te iubesc cu tot ce ești,
Pentru tine luminează toate stinsele ferești,
Pentru tine se coboară din biblioteci și cartea,
Dar auzi că e mai mare toamna asta decât noi,
Dar auzi un plug de berze ceru-n suflet ni-l răstoarnă,
Te iubesc cu-ntreaga toamnă, te iubesc cu-ntreaga iarnă,
Tot ce văd în lumea mare iau în ochi și-mpart la doi,

Te iubesc când nu mai este nici o umbră împotrivă-ți,
Te iubesc din depărtare, te iubesc din trupul tău,
Te iubesc sub jugul dulce al părerilor de rău,
Sunt actorul care joacă rolul ultimului crivăț,
Te iubesc din tine însăți, te iubesc din mine însumi,
Râsul tău ce bine șade blând proteguit de plânsu-mi.

(Rezervația de zimbri, 1982)

ILUZIA UNEI INSULE

Diseara-i plecarea în insula mea
Trăsura de nuc te așteaptă la scară,
Ia-ți haine mai groase și nu-ntârzia
Căci câini-politiști s-ar putea să apară.

Nu-ți face probleme, birjarul e mort
Și caii sunt morți și trăsura e moartă,
Fugim fără martori în nu știu ce port,
În insula mea la cinci capete spartă.

Acolo, vom crește copii monstruoși,
Lachei de metal și de mâzga vor râde,
Cu vești ne-or ticsi de la moși și strămoși,
Tic-tac telegraful, cadavrelor ude.

Vom trage trei filme color, de deochi
Și le vom trimite în lume de-a rândul,
Ca-n sticle băgându-le în câte un ochi,
Al patrulea ochi pentru casa păstrându-l.

Și ziua întreaga, noi goi, fără tiv,
Pe sânii de foc vom zbura într-o vale,
Iar eu, gospodarul, voiesc să cultiv grâu
Dulce și leneș, pe coapsele tale.

Te-aștept deocamdată. E mijlocul verii,

E mijlocul iernii, ciudata poveste;
Iar când vei urca e-n zadar să te sperii
Trăsura ca moartea părându-ți că este.

E numai iluzie, dincolo-s eu,
Te-aștept cu făclii, patru mii șase sute,
Zadarnic te sperii că ninge mereu,
Ca străjile drumului fumega mute.

Hai vino și urca și spune ceva
Birjarul e mort, are sânge de cârjă
Te-aștept fără martori în insula mea,
Port haine de nuc, sunt aproape o birjă.

Iar dacă nu-mi vezi fața ce mi-am găsit-o,
Să știi că, în insula mea, totuși sunt,
Eu, movila celui mai proaspăt mormânt,
Întinde piciorul și calcă, iubito!

Și asta e totul.
Plecarea-i diseară
Fantoma trăsurii așteaptă la scară.

(Fântâna somnambulă, 1968)

O ASTFEL DE NOAPTE

De multă vreme îți vorbesc despre o anumită noapte
Și tu mă întrebi ce fel de noapte,
Și mie îmi vine greu să-ți descriu acea noapte
Și tu nu înțelegi de ce mă tulbur când vorbesc despre
Noapte.
O, cum Dumnezeu mi-a dat norocul
Să-ți pot arăta această noapte despre care cred
Că e noaptea asemănătoare cu ultima mea noapte,
Vino la fereastră și privește.
Până acum o secundă a nins,

De acum o secundă s-a făcut mai frig,
Peste o secundă va începe să ningă din nou
Lacom, senzual,
Și luna va fi în spatele fulgilor
Gata ea însăși să cadă pe pământ.
Un câine va lătra sub un clopot,
Ninsoare, ninsoare, atât de puternică
Încât ferestrele vor vibra
Și se vor trezi copiii lumii,
Un tunet al ninsorii,
Din ce în ce mai roșie ninsoarea.
Și eu căzând pe soclul pământului înflăcărat
Ca un muc de lumânare
Retezat brusc și căzând spre podea,
Iubito, noaptea aceea a început,
Cineva îmi pipăie capul pe întuneric
Ca pe-un capăt de lumânare
Ca și când ar vrea să-l aprindă.

COPACI FĂRĂ PĂDURE

Spune-mi, pădure cu frunza rară,
Unde-i iubirea de astă-vară,
Nu știe iarna să se îndure
De noi, copacii fără pădure.

În povestea copacilor goi,
Scârțâind într-o singură ușă,
Este vorba de noi amândoi,
Este vorba de foc și cenușă.

Doi copaci fară frunze pe drum,
După cum îi privește înaltul,
Doi copaci prin sărutul de scrum,
Aplecându-se unul spre altul.

Toată vara a fost numai foc

Și-au fost stele în nopți fară stele
Și, prin toamna șederii pe loc,
Cade ultima frunză spre ele.

În zadar către tine întind
Niște crengi ce-mi fuseseră brațe,
Alte uși se aud scârțâind,
De tomnatecul vânt să se-agațe.

Nu mai suntem decât doi copaci,
Vor veni tăietori să ne tundă,
Vor lua crengi toți copiii săraci,
Pentru flacăra lor muribundă.

Și, chiar dacă mă vei mai iubi,
Peste crivățul iernii ce vine,
Fără brațe, cu ochii pustii,
N-am să am ce întinde spre tine.

5 august 1994, Cozia – Râmnicu Vâlcea
(Front fără învingători, 1995)

GÂTUL

Nici o secundă de pace,
Nici o secundă de-ncredere,
Gelos, furtunos, obosit,
Căpătuială distrusă, cu voia,
În arenă plângând pentru târfe,
În singurătatea cenușă de psalmi,
În temelia osului măcinat,
Chiar înghețat pe care bocăniți,
Copcă mi-e gura pentru pescarii
Noului val,
Plângeți, lătrați, nici o secundă de pace,
De-ncredere.
Gelozia e religia mea,

Sunt făcut din bănuieli, urlu grosolan
La propria-mi umbră păscută
De calul meu,
Mamă, te urăsc pentru că te-ai iubit cu tata,
Chiar dacă
Numai așa a fost posibilă nașterea mea,
Gelos, absurd, mâncând zăvorul,
Lingând sarea din lacrima iepurelui,
Irla – poma – și Măria ta Întunericule,
Sfinte Othello, iată-mi corabia.
Nu destulă iubire.
Dar gelozie până la refuz!
Gelos pe câinii care te apără
Și pe hoții care te-atacă,
Pe totul, fir cu fir,
Gelozia mea nu face discriminări,
Urăsc deopotrivă pe tatăl tău
și Marea Neagră,
mi-e silă de frații tăi și de norul frumos.
Irla – poma – si,
Să plângem împreună, Sfinte Othello,
mâinile mele sunt în slujba ta,
spre gâtul bezmetic al celei ce
chiar numai prin naștere minte,
chiar numai vorbind trădează,
chiar numai dormind conspiră.

(Repetabila povară, 1974)

A TINE, A MINE

Mai miros a tine, mai miroși a mine,
O să vină vremea să ne șteargă ea,
Încercare aspră, misiune grea,
Nouă, niciodată, nu ne va fi bine.

Te-am iubit cu moartea în împreunare

Te umpleai de mine, iarăși te vâna,
Azi rămâi cu moartea, trista, blânda mea,
Eu rămân cu pielea scânteind de sare.

Mai miros a tine, ochii mei sunt plini
De-ale tale lacrimi până în călcâie,
Dragoste finală, moartea mea dintâie,
Floare-n gelozia sectelor de spini.

Mai vorbesc cu tine- trist și dureros
Prin al cărnii noastre-mpreunat miros.

(Iubiți-vă pe tunuri, 1981)

ULTIMA CARTE

Ultima carte
Ultima mea carte de versuri va purta numele tău,
Numele tău de sărbătoare, numele tău de bucurie păgână,
Numele tău pe care nici nu-l știu bine,
Numele tău bolnav de consoane, iubito,
Numele tău pe care îl iubesc și îl urăsc,
Pe care îl iubesc și pe care îl urăsc
Ca să zic așa, nu din tot sufletul meu,
Ci din tot numele meu.
Ultima mea carte de versuri va purta numele tău,
Iar pe fiecare filă din cele două care o vor compune
Va fi numele tău, va fi numele meu
Și sumarul.
Dar spune-mi, spune-mi rar și clar cum te cheamă
Că trebuie să scriu,
Să termin de scris ultima mea carte de versuri
Care are două versuri: numele tău și numele meu,
Trebuie să închei socotelile, să fac contract cu editura,
Să vedem ce părere are redactorul de carte
Despre ultima mea carte de versuri care va conține
Două versuri necruțătoare, două versuri ucigătoare,

Două versuri inflamabile, două versuri cumplite,
Două versuri potrivnice, două versuri shakespeareane,
Două versuri conspirative, ultimele două versuri,
Ultima mea ieșire în lume înainte de a trece la creșterea animalelor.
Hai, spune-mi numele tău, vreau să închei cartea
Mă așteaptă zețarii, mă așteaptă cititorii,
Mă așteaptă ieșirea prin oglindă,
Vreau să definitivez opera mea ultimă
Din ceea ce a fost mereu
Opere Alese din Opere Complete.
Cartea mea ultimă de versuri
Compusă din numele tău și numele meu
Nume care nu vor rima niciodată
Hai, spune, învață-mă, spune,
Spune-mi numele tău
Și te mai rog ceva, nu râde,
Nu mă batjocori, nu mă considera zăpăcit,
Dar spune-mi și numele meu,
Spune-mi cum mă cheamă
Ca să pot încheia ultima mea carte de versuri
Compusă din două versuri
Numele meu și numele tău
Înainte de a pleca în munți
Să mă apuc serios
De creșterea animalelor fară nume.

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

ULTIMA ZI

Ce a fost a fost,
Ce va fi va fi,
Uite c-a venit
Ultima zi.

Dacă vei voi
Cea din urmă zi

S-o trăim măcar pe ea frumos,

Să plecăm în munți,
Unde nu sunt punți,
Unde merg și vulturii pe jos.

Să dormim puțin,
S-avem niște vin
Cu anestezii de Cabernet,

Eu să te ascult
Și tu să taci mult,
Să ne depănăm viața-ncet.

Dup-atâta timp,
Nu pot să mă schimb,
Totuși, trebuia să mă cunoști

Și, la cap de zi,
Pentru a sfârși,
Plângem amândoi, ca niște proști.

Poate că-s naiv,
Dar te mai cultiv
În antichități de sentiment,

Piesa noastră-n doi
Va avea apoi
Un târziu, zadarnic happy-end.

Eram numai doi,
Zilnic numai doi,
Drum nici înainte, nici-napoi,

Cum s-a întâmplat
De s-a adunat
Și e toată lumea între noi?

Răni atâtea am,
Ca un cal în ham
Care trage greu un car de spini

Și-am să ies în târg
Și-am să-mi vând cu sârg
Toate rănile la cabotini.

Ne mințim mereu
Unul, tu sau eu,
Are-n mână ultimul atu.

Trec la suferinzi,
Murmur în oglinzi,
La adio, la adio, tu.

Nu se mai aud Păsări de la Sud,
Un curent polar le străbătu.
Ca-ntr-un trist halou,
Îți rostesc, din nou,
La adio, la adio, tu.

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

UMBRA

Fiori prin mine umblă
Și nu am trebuință,
Te rog pe tine, umbră,
Să redevii ființă.

Eu, umbra aceasta pe care
O semeni în sufletul meu,
Cu milă și tristă mirare
Voi duce-o cu mine mereu.

Și-apoi într-o zi oarecare,
În care-mi va fi cel mai greu,
Voi pune-o în vechi calendare,
Duminica trupului meu.

Flămând de iubirea întreagă,
Pe vremi cu amurg mohorât,
Când zorile noaptea-și dezleagă,
Mă satur cu-o umbră și-atât.

Și sufletul meu te mai roagă,
Magnetic catarg doborât,
Tu, umbră tăcută și dragă,
Așază-ți fularul la gât.

O umbră se-nchide în mine,
O umbră prin mine trecu,
E-atâta de rău că e bine,
E-atât de mult da că e nu.

Bacovia-și iese din sine
Și râde în a și în u,
O umbră în viață mă ține
Și umbra aceea ești tu.

PRIMA ZI DE PACE

Mâine plecăm fiecare în altă direcție,
Mâine vei nota o adresă,
Mâine voi nota o adresă
Mâine constructorii vor începe să zidească între noi
Case și apeducte, cimitire și formalități.

Mâine, ultimele împletituri ale ștreangului nostru se rup.
Mâine iarba de sub tălpile tale va crește spre Nord
Mâine iarba de sub picioarele mele
Va crește spre Sud.

Mâine ca să intri aici va trebui să te legitimezi
Mâine, prin moartea noastră Fiecare lucru al nostru
Se va sparge.

Ceașca de ceai se va rupe în două
Clanța de afară va pleca odată cu tine
Și clanța dinăuntru va cădea
La picioarele mele, mâine,
Vom pune pe foc scrisorile de dragoste
Și vom da animalelor curții să mănânce
Fiertură de punți sfărâmate
Și pilitură de zăvor.

Mâine inima va cădea din porumbel
Ca o monedă.
Și-n frunzele stejarului
Va urca un dezacord gramatical.
Mâine după sute de zile și nopți
Când ne-am spus: bună ziua, noapte bună
Ne vom spune: adio!

Mâine va fi prima zi de pace
După acest război de-o mie de zile
Pe care l-am iubit, l-am dorit,
Și l-am pierdut amândoi.

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

AMĂGIRE

Și iar a venit primăvara
Și iar ne mințim că-i frumos
Și iar frunzele urcă scara
Și-i verde pământul pe jos.

Și iar calendaru-nfloreste

Și câinii ne-aud pe la stâni
Dar vai, tot acum, pe mutește
Mor grabnic atâția bătrâni.

Dar bine-ai venit, amăgire
Mai stai, mai durează un pic
Aceasta mințită iubire
Oricum e mai mult ca nimic.

Vin nopțile scurte de vara
Și păsări se-ntorc de la sud
Dar dacă e ultima oară
Iluzia verdelui crud?

Cu lanțuri legate de glezne
Oricât de lumină ar fi
Noi mergem de-a pururi prin bezna
Mereu nelegitimi copii.

Mereu în aceeași clipită
Urât și frumos, mort și viu,
Ne paște o soartă cumplită
Nimic nu-nțeleg cei ce știu.

Și iar a venit o părere
Și iar va pleca înapoi
Prea mari impozit ne cere
Că ninge în suflet la noi.

Dar bine-ai venit, amăgire,
Mai stai, mai durează un pic,
Această mințită iubire
Oricum e mai mult ca nimic.

FEMEIE A LUMII

De fiecare dată

Când m-am apropiat de tine
Femeie a lumii
Și singurul ei fapt de ispravă,
Părea că ești perfectă,
Părea că ți-e bine,
Dar, femeie a lumii,
Totdeauna ai fost, totdeauna ai fost,
Obosită,
Pierdută,
Bolnavă,
Femeie a lumii
Și singurul ei rost.

Ca la monumente
Veneam la tine
Să-ți aduc flori,
Și cum mă apropiam
Prin fâșiile de tifon convalescente
Abia surâdeai
Și începeai să mori,
Femeie a lumii
Printre noi,
Imbecilii nemuritori.
De fiecare dată, de fiecare dată,
Mi-ai fost promisă și mi-ai fost furată
Eu te trăgeam către cele șapte arte,
Moartea te trăgea către moarte.

Eu veneam la tine să mă fac sănătos
Și trebuia să-ți culeg cioburile de pe jos,
Femeie a lumii, cu toată faina
Foamei noastre în os.
Uite, m-apropii de tine,
Uite, mai încerc
Și, vai, totdeauna ți-a fost rău,
Și, vai, niciodată nu-ți va fi până la capăt bine.

În fiecare zi sufletul tău
Așteaptă să iasă din cerc,
Astăzi m-ai privit în ochi și mi-ai zis:
Abia aștept să se termine toate odată,
Și te-mbrobonase roua unui vis,
Femeie a lumii, mereu vinovată.

Tu nu vezi
Că vârstele vieții tale
Se succed fară milă,
Eu vin la tine ca la un monument
Și tot eu
Te-mbolnăvesc
Și te oblig să fii umilă.

Eu te îmbătrânesc
Și eu te părăsesc,
Pe urmă eu plâng
De singurătate
Și simt sub umărul stâng
Că s-au adunat prea multe
Și de toate.

De fiecare dată
Te vreau fată
Și mă supăr
Și te urăsc
Și nu te iert
Că nu ești decât o dată,
Deși lăcomia mea e vinovată.

Femeie a lumii,
Totdeauna văduvă
Chiar și înainte de a fi măritată.
Am venit la tine, la monumentul tău
Să-ți aduc flori
Și să-ți dau brațul

Să te ajut să cobori,
Să te sărbătoresc.

Femeie a lumii
Ca toate fetele,
Și să te pun
Să-mi cureți pantalonii
Și să-mi dai cu cremă ghetele
Cu care am trecut
Prin noroiul lumesc
Și pe urmă să-ți reproșez
Că nu te îngrijești de tine suficient,
Că trebuie să te porți cu tine mai atent,
Că trebuie să mă ții la distanță
Cu oarecare talent.

Femeie a lumii,
Rană și floare,
Singurul titlu urgent
Din toată
Publicistica
Întind mâna spre tine
Și văd că ești bolnavă,
Te doare capul,
N-ai poftă de mâncare,
Ești palidă.

Și ai extremitățile reci,
Dumnezeule ce obosită ești,
Dumnezeule, cum te calc în picioare în fiecare zi,
Deși noi ne-am născut
Spre a ne iubi.

Și chiar ne și iubim
Și de ce să ne ferim să facem copii
Când într-o zi
Vom afla de la nepoți

C-am îmbătrânit cu toți?

Și tu, care ești mereu mai tânără
Decât mine,
Și eu, care te fac să nu-ți fie bine.

Noaptea aceasta mă furnică,
Gulerul cămășii pe scaun
Singur se încheie,
Trebuie să mă ridic din pat,
Trebuie să te iau în brațe,
Trebuie să te salvez,
Dă-mi rana ta s-o port
Dă-mi rana ta, femeie.

14/15 decembrie 1985, București
(Locuri comune, 1986)

ANTIPRIMĂVARA

În noi e loc numai de iarna
Vom îngheța sub ultim ger
Orbecăind pe copci de gheață
Ca un stingher spre alt stingher.

Și vin din patriile calde
Cocorii toamnei ce trecu
Și cuibul li-i stricat la streșini
Și lângă mine nu ești tu.

R. Primăvara, care-ai fost,
Nu veni, n-ai nici un rost
Poți să pleci, suntem reci,
Iarna ni-i pe veci.

Schimbări mai grave decât moartea
Au fost și sunt și vor mai fi

La mine-n suflet este vifor
Și vin nebuni să facă schi,

Și ninge până la prasele
Ninsoarea intră-n trupul tot
E-un dans de oameni de zăpadă
Ce-mbratisarea n-o mai pot.

Ce dacă vine primăvara
Atâta iarna e în noi
Ca martie se poate duce
Cu toți cocorii înapoi.

La noi e iarna pe vecie
Doi foști nefericiți amanți
Ia-ți înflorirea, primăvara
Și toți cocorii emigranti.

LA NUNTA TA

Eu vin la nunta ta, iubito
Și nu voiesc nimic să-ți cer
Dar roagă-ți nașii să mă lase
Să-ți cânt la nunta lerui ler.

Colindător fără de casa
Colindător fără noroc
Un strop de vin și-un strop de pâine
Îți cânt și-apoi o iau din loc.

R. Dreptul să colind îl cer
Dalbe flori și lerui ler
Pentru ea, doar pentru ea
Măritată mea!

Am drum în fata și în urma
Din când în când mai mor prin munți

Dar am venit să-ți cânt colindul
Preafericitei tale nunți.

Pot să-l rostesc și din picioare
Nu am pretenții de mesean
Un strop de vin și-un strop de pâine
Și-am să-ți colind nepământean.

Iubita mea vândută lumii
Nimic n-aș mai putea să sper
Că florile nu mai sunt dalbe
Și lerui nu mai este ler.

Dar eu colind bătut de lacrimi
Colind și voi mai colinda
La toate nunțile din lume
Afară doar de nunta mea.

CU TINE

Cu tine viața mea se luminează,
Cu tine hotărăsc a obosi,
Cu tine urc astenic spre amiază
Și mă sfârșesc în fiecare zi.

Cu tine e-mpăcare și e luptă,
Cu tine este tot și e nimic,
Cu tine-mi înflorește lancea ruptă,
Cu tine sunt și mare, sunt și mic.

Cu tine totu-i parcă unt pe pâine,
Cu tine bradu-i brad, și nu sicriu,
Cu tine astăzi mi se face mâine.
Cu tine mor pentru a fi mai viu.

Cu tine poezia mea există,
Cu tine chem zăpezi și-alung zăpezi,

Cu tine nici tristețea nu e tristă,
Cu tine eu te văd când nu mă vezi.

Cu tine sunt nedrept și sunt dreptate,
Cu tine sunt gelos și sunt ghețar,
Cu tine-ncep și se termină toate,
Cu tine într-un schit apar – dispar.

Cu tine e lumină și-ntuneric,
Cu tine zac să mă-nsănătoșesc,
Cu tine cubul redevine sferic,
Cu tine ce-i drăcesc e îngeresc.

Cu tine e mai rău și e mai bine,
Cu tine reîncepe viața mea,
Cu tine e mai greu ca fară tine,
Dar fară tine nu s-ar mai putea.

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

PERSONAJUL PRINCIPAL

Acest roman de dragoste,
În care te-am descris
Ca personaj principal,
Tremură din toate literele,
Ca să te cuprindă.

Astâmpără-te,
Nu mai sări din mers,
Nu deveni imprevizibilă,
Respectă regula jocului:
Eu te scriu pe tine,
Nu tu pe mine.

Și, pe de altă parte,
Nu se iese dintr-un roman

După cum îți vine,
Pregătește-te, nu întârzia,
Te-așteaptă, oricum,
Madame Bovary și Anna Karenina.

Trage coperta ultimă, după tine,
Fă curat printre litere,
Deschide titlul,
Să intru și eu la noapte,
Că mor aici
Pe coperta din față
De dorul tău.

(Liber să sufăr, 2003)

COLIND LA POST-RESTANT

Dintr-un oraș deloc interesant,
Cu lume multă și năravuri rele,
Primește-acest colind la post-restant,
Din partea mea și-a suferinței mele.

Tot ce-ți ofer nu este ca să-ți cer
Nimic în schimb, că nu există cale,
De unde dalbe flori și lerui Ier,
Când nu mă pot opune morții tale?

Și, vai, ce multe-aș fi avut să-ți spun,
Dacă știam ce gânduri te frământă
Și-acest colind la mai nimic nu-i bun
Decât că amintește ziua sfântă.

Mereu aflat în jugul tuturor
(Și-al tău bine-nțeles, precum se cade,)
Probabil că-mi era sortit să mor,
Fără să-ți spun colinde și balade.

Acum, desigur, aș mobiliza
Spre casa ta rachete și dihănii
Și-un rai de brazi, beteli și mucava,
Purtat de caii înhămați la sănii.

Dar, pentru reparații, e târziu
Și sărbătoarea trece, uite-o, nu e,
Și nici adresa ta nu o mai știu,
Măcar să-ți iau măsura de statuie.

Și pentru mine-acum e important,
Să mă eliberez de-această piază,
Să-ți cânt colindul meu la post-restant
Pentru atâtea ierni câte urmează.

E un colind de fată ce-a uitat
De toți ai ei, de tată și de maică,
Și care a plecat cu-acel bărbat
Care-i legase rana de cerboaică.

Mai rea, prin tot ce el i-a dăruit,
Cerboaica, vindecată prin iubire,
A conspirat plecarea la un schit,
Cum nu putea, rănită, să conspire.

Acest colind atoateștiutor
Reîncarnează logica umană:
Ce vindecă, în viața tuturor,
Vindecătorul va primi ca rană.

Și n-aș dori mai mult să mă aprind,
Când și așa vorbesc cu o himeră,
Dar stăruie în tristul meu colind
Și harul de om bun, care mai speră.

Te rog să vii, te rog să nu mai vii,
Ce pot să-ți spun, în câteva cuvinte,

Te voi iubi în fiecare zi,
Năprasnic aducându-mi-te-aminte.

Și, dac-am fost amantă și amant
Și acest rang al dragostei te doare,
Acum colindul meu, la post-restant,
Te roagă pentru-o ultimă iertare.

(Liber să sufăr, 2003)

MARELE SURDOMUT

Mi-e dor de tine și sunt trist
Și-ascult când Rush, când Judas Priest
Tu cea mai dulce-ntre femei
Ce pot să-mi spună astăzi ei?

Ascult concert după concert
Ca să te uit, ca să te iert
Și parcă faci spre mine pași
Când cântă Judas Priest sau Rush.

Dar nu sunt trupe nici în hău
Să țină loc de trupul tău.
Nebunii lumii cântă mulți
Dar tu acum, ce mai asculți?

Vei trece veacul și-ai să mori
Tu, viața mea de-atâtea ori,
De care și acum sunt trist
Și-ascult când Rush, când Judas Priest.

Hai la concert, hai la concert
Cu muzică să te dezmierd
Și să visez că vei cânta,
Măcar că nu mai ești a mea

Și-abia târziu, târziu de tot
Când să te văd n-am să mai pot,
Să aflu că erai ce-ai fost
Și eu naiv și-aproape prost.

Și tu să afli că eram
Anomalia unui neam
Că tot ce-n viață am făcut
Făceam ca simplu surdomut.

Și n-auzeam deloc ce zic
Nici Rush, nici Judas Priest, nimic,
Dar că, iubindu-te atât,
Nimic nu apărea urât.

Nici trupele de peste hău
Vai, nu erau ca trupul tău.

(Locuri comune, 1986)

INCOMUNICABIL

A venit perioada sărbătorilor care
Descalifică toate meseriile
De care au nevoie oamenii,
Sub stare de urgență,
Acum, nimeni nu are voie să fie bolnav,
Acum, nu e cazul să se strice
Echipamentul electric al casei,
Acum, nu e de dorit să se spargă țevile,
Acum, nu trebuie să se blocheze telefoanele,
Lumea nu mai are nici o logică,
Oamenii își fac rău
Unii altora cu plăcere.
Acum, se pot da loviturile de stat,
Acum, se pot ocupa teritorii străine,

Acum, pot avea loc marile despărțiri,
Nu există nici o cale imediată
De intervenție,
Nu mai apar nici ziarele,
Toate emisiunile
De radio și televiziune
Sunt dinainte făcute,
Nu mai există prezent.
Stațiile de taximetre sunt, parcă, dezafectate,
Benzinăriile funcționează după zona antarctică,
Acum, nici măcar de murit nu se mai poate muri,
Acum, sărbătoarea barbară ține loc de tot,
Se spun cuvinte mari și se săvârșesc fapte mici, Crăciun,
An Nou, Cristos, Dumnezeu, Maria,
Sarmale, cârnați, șorici, vin, țuică,
Sentimentul măreției devine penibil.
Singura problemă reală a civilizației creștine
A rămas uciderea porcilor,
Ba nu, uciderea și prepararea porcilor.
Se mănâncă, în acest fel, colinde cu caltaboși,
Poșirca se bea îndoită cu psalmi.
Ferească Dumnezeu de o boală,
De un accident meteorologic
Sau de o iubire!
De sărbători,
Existăm
Păgân
Și
Incomunicabil.

(Liber să sufăr, 2003)

ORAȚIE DE NUNTĂ

Astfel după tine se încheie toate.
Trag oblonul negru la fereastra mea.
Nu mai vreau decepții, vreau singurătate,

Nu mai vreau iubire, voi abandona.

Avusesem dreptul și eu, ca oricare,
La o nebunie, la un ultim glonț
Ultima speranță, ultima-ncercare
Dar în magazie era doar gablonz.

Nu-i nici o problemă, toate-s foarte bune.
Te-am iubit desigur, cum mi-ar sta să neg.
Și cu pasiune și cu voluptate
Și credeam în tine, vrednic și întreg.

Hai, întinde mâna pentru despărțire
Schimbă-ți telefonul, ca și eu mi-l schimb
Salutări miresei, salutări la mire,
Poate se rezolva toate între timp.

Întra în mulțime, nimeni n-o să știe
Două, trei persone care ne-au ascuns,
Eu voi ține minte scurta nebunie
Și-ntrebarea noastră fără de răspuns.

Firea ta ciudată n-o voi regasi-o
Nici n-ar fi nevoie, tu rămâi un mit.
Nunta fericită, te-am iubit, adio,
Nu întoarce capul, pleacă, te-am iubit!

Vezi că se confirma bârfa despre mine:
Te-am lăsat deodată crud și nefiresc
Totuși ține minte, ține bine minte
Te salvez de mine fiindcă te iubesc.

Februarie 1986
(Locuri comune, 1986)

A NU MAI IUBI SĂRBĂTORILE

De când m-am născut și până azi,
Am iubit fiecare final de decembrie
Și fiecare început de ianuarie
Și, uite, nu le mai pot iubi,
Sărbătorile creștine
Se asociază în creierul meu
Cu acest nefericit șantaj
Căruia amândoi îi vom fi victime.

Nu te iluziona,
Evenimentele durează puțin,
Urmează viața.
Nu măsura
După povestea noastră de dragoste
Ceea ce poate urma în viața ta
De acum înainte.

Poți să duci trădarea
Până la capăt,
Ai dreptul să te măriți
Și să faci copii,
Nu te va părăsi
Imaginația pozitivă,
Vei ști un timp oarecare
Să te prefaci.

Dar, într-o zi, focul
Dragostei noastre
Pe care-ai ucis-o
Se va ridica din cenușa în care
Îl ascunzi inutil.
Și va lovi.
Și va pedepsi.
Și va mântui.

(Liber să sufăr, 2003)

REDEVENIM COPII

Reînflorește lemnul porții
Pe unde pleci, pe unde vii,
În fața dragostei și-a morții,
Noi toți redevenim copii!
Norocul veșnic să te bată
Că iar mă simt adolescent,
Trăind o lecție uitată,
Incorigibil repetent.
Și uite pleci fară nădejde
Și mi te rupi adânc din piept
Și carnea mea îmbătrânește
Cu-ntregul timp cât te aștept,
Și când te-ntorci din întâmplare
În fața ta mă plec umil
Și cu-o mirare foarte mare
Te văd și redevin copil.
Îmi ești când soră și când mamă,
Iar când te pierd ești fata mea,
Mereu tăcerea mea te cheamă,
Mereu tu ești altcineva.
Pe drumul meu podit cu zaruri,
La intersecții mai rămân,
Ca un copil ce-așteaptă daruri,
Dar toți ceilalți îl cred bătrân.
Sunt cel ce mai nimic nu știe
Din tot ce-i aducea folos,
Iubirea e-o copilărie
Din care-nvăț să mor frumos.

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

IUBIRE INCURABILĂ

N-ai cum să scapi de sigiliul meu,
Te-au reconstruit definitiv
Cele câteva mii de încleștări

De dragoste,
În care eu am rămas
Mereu în tine,
Ca un cont într-o bancă,
Ești înregistrată,
Ești marcată,
Ești însemnată.
Și chiar dacă sămânța,
În sfânta ei vulgaritate,
A trecut cu apa,
Ți-a rămas formatul mental,
Te vor asupri criteriile,
Mă vei simți în carne și în creier
Prezent în mod obsesiv.
Și, chiar dacă ai să vrei să mă uiți,
Mă vei uita tot în felul meu,
Și chiar și lucrând împotriva mea
Vei avea obsesia gramaticii,
Vei avea năzărirea stilisticii,
Tot cu armele mele vei lucra.
Vei deschide paranteze,
Vei divaga savant
Și numai când ăla
(care nu mă interesează)
Te va plesni peste gură,
Vei avea tăria să regreți,
În același fel,
Cum toate ți s-au format
După tiparul meu, în acești ani,
Și să plângi umilită, după vremuri
Și după gesturi
Ale unei iubiri pierdute
Pe totdeauna,
Iubire incurabilă.

(Liber să sufăr, 2003)

RANĂ ȘI CUȚIT

Arătai a cuțit,
Arătam ca o rană,
Mama mea m-a găsit
Și m-a dat de pomană.

Insă îndrăgostit
Și de-a pururi în goană,
Totuși eu te-am iubit
Cu o ultimă toană.

Și voiam să-ți trimit
Ochiul stâng, cu sprânceană,
Dar acum suntem chit,
Ești cuțit și sunt rană.

Troleibuze-au sărit
De pe sârme în strană
Un nebun circuit
Către Piața Romană.

Hai din lume în mit,
Hai din struguri în cană,
Să te beau liniștit,
Dulcea mea buruiană.

Dacă tot te-am găsit,
Ca pe-o ultimă fană,
Și-arătai a cuțit,
Dacă eu ți-am fost rană.

(Locuri comune, 1986)

NENĂSCUTĂ

Te-am căutat toată seara
Și te-am găsit nenăscută:

Răspundeau părinții tăi.

Dacă nici mâine nu te naști,
Dacă nici mâine nu te voi găsi
Va trebui să te-aștept în veacul următor.

Atunci îmi veți răspunde tu sau soțul
Când voi suna la telefon, s-o caut
Pe fiica voastră, nenăscută încă.

Așa cum nenăscută ești și tu acum
Când toată seara sun la telefon
Și îmi răspund părinții tăi.

(Locuri comune, 1986)

ÎȚI MAI ADUCI AMINTE MAREA?

Îți mai aduci aminte marea aflată pururea de gardă,
Îți mai aduci aminte plopii tremurători din țărmul ei,
Îți mai aduci aminte zorii când soarele-ncepea să ardă
Dezmeticindu-ne ce suntem, sau ochii tăi, sau ochii mei?

Îți mai aduci aminte noaptea ca o hipnoză peste creier,
Îți mai aduci aminte felul în care ne copilăream,
Îți mai aduci aminte rolul de somnifer al unui greier,
Îți mai aduci aminte sarea ce se cristaliza pe geam?

Îți mai aduci aminte totul, tăceri urmate de cuvinte,
Îți mai aduci aminte plânsul locomotivelor în gări,
Îți mai aduci aminte faptul că eu nu-mi mai aduc aminte,
Îți mai aduci aminte moartea cu-nfățișarea unei mări?

Eu am uitat de-atâta noapte întregul vis ce mă-mbătase
Senzațiile ei în creier mi le usuc ca pe idei,
Și cer să vină gunoierii s-o ia și-n pace să mă lase,
Ca să-mi aduc aminte munții din toate-adâncurile ei.

(Locuri comune, 1986)

NOAPTE DE UNUL SINGUR

Aud un pian prin zăpezi cristaline
Și nu sunt cu tine, vai, nu sunt cu tine,
Chopin – un concert de pian oarecare
Și calea e lungă și noaptea e mare.

De iarnă mă satur, de plânset te saturi,
Iubiri între noi în o mie de paturi
Și primăvăratec ninsori mai sfâșie
Voalul miresei în noaptea târzie.

Se-aud ciudățenii și fiare în noapte
Și ninge himere și ninge cu șoapte,
Mi-e dor ca de propria-mi copilărie
De tine, aceea ce n-a fost să fie.

Iar dacă ai fi dintr-odată cu mine
Mi-ar fi totul altfel și nu mi-ar fi bine,
Sunt fumuri pe case, iubiri sunt în case,
Și cerul a fum și-a păcate miroase.

Pendula ca ștreangul de moarte e gata,
Se mișcă de parcă mă strânge cravata,
Mă târâi pe coate, te caut pe pernă,
Și noi ce spuneam că iubirea-i eternă.

Și uite ce grabnic se-arată și trece
Și sângele-n rana lovită e rece,
Aud un pian, un Chopin de departe,
De care n-ai parte, de care n-am parte.

Un mut pianist se răsfiră în stele
Și mâinile lui bat pe coastele mele,

Atât aș voi: să te văd încă o dată
Și-aceasta ca ultima noastră răsplată.

Și când lângă focul ce-atât ne legase
În soba adânc păduraticei case,
Ar fi să te văd pentru ultima oară
Aș pune pianul să-nvețe să moară.

Așa cum acum când ești dusă departe
Bufnește-un pian prin ulucile sparte
Și-o lună roșcată însângeră plopii
Iar eu cu nimic nu mai pot să te-apropii.

Și cad în genunchi lângă focul ce moare
Și vreau să-l întreb de mai e vreo scăpare
Și el îmi răspunde c-un sclipăt spre ușă
Și-mi lasă în palme o caldă cenușă.

Te-aș cere-napoi însă n-am cui te cere
Și restul e numai Chopin și tăcere.

(Locuri comune, 1986)

TRANSPLANT DE ALBASTRU

Pentru ochii tăi albaștri
Am să vând mălai la porți
Ca să cumpăr albăstrele
Și copite de cai morți.

Vreau să-ți pun, sub cap, albastru,
Cu senin să ți-i nutresc
Și c-un trist izvor de munte
Și cu blând accent ceresc.

Ochii tăi sunt ca prăpădul,
Întunericul îl ard.

Și când lași pe el sprâncene
Par un cap de lup prin gard.

Eu lucrez cu ce se poate,
Precum sunt să ți-i păstrez,
Să le pun suport de lacrimi
Și durere dulce-n miez.

Dar, când dormi, ce faci cu dânșii?
Nu cumva îi urci pe-un cal
Și te duci să cureți zarea
Urmând cerul la seral?

Ți-ai înscris în ceruri ochii
Ca să-l termini emerit,
Doamne, apără-i privirea
Ce pe mine m-a trăsnit.

Vreau să-ți spun că prin miracol
Un fior născut furiș I-a făcut atât de-albaștri
Că-i văd și când sunt închiși.

FLOARE LA REVER

În oraș e noapte,
Am o floare la rever,
Cu un fel de șoapte,
Te mai caut, te mai cer.

Totul va fi bine,
Ceasurile au bătut,
Mă gândesc la tine,
Nu știu dacă te-ai născut.

Suspiciuni destule,
Iarăși, împotriva mea,
Vor veni patrule

Și mă vor legitima.

Ce le pot eu spune,
Doar un singur adevăr,
Acte n-am, nici nume,
Numai floarea la rever.

Dacă ești în viață,
Vino, totuși, să mă vezi,
Floarea-n piept îngheață
Și mă copleșesc zăpezi.

Haide, haide, fată,
Să te-aștept n-am să mai pot,
Naște-te odată,
Să nu fiu bătrân de tot.

Decembrie 1984, Dej – Cluj
(Locuri comune, 1986)

ASTÂMPĂRĂ-TE

Hai, termină-ți școala, să începem viața,
Destul te-am așteptat
Pe cuvânt că nu mai pot
Ești fragilă, ai de învățat la chimie,
Ai toate circumstanțele, dar dacă mă uit bine,
Dacă sunt atent, dacă sunt destul de lucid
De la tine poate începe întâiul război mondial.

Dumnezeii tăi de fată genială
De la răspântia dintre dreapta judecată nr. 36
Și secolul XXI
Să știi că dacă nu te faci cuminte
Și cu toată zestrea
Și cu toată aprobarea părinților în fața mea
Eu mă deplasez cu toate oștile

Îl bat pe primar
Sparg o mie de nuci cu pumnul
Și îți pavez cu mieji de nucă drumul până la Roma
Și o să-i fac o anonimă lui taică-tău
Să-l dea afară din imprecizie pentru diverse.

Cărați-vă din fața mea, nenorociților,
De unde vă treziți voi în fața mea să-mi luați mințile,
Să mă aduceți la nebunie, ticăloșilor,
Să mă faceți să declanșez, iar, eu întâiul război mondial
Să dau la refăcut victimele, pensiile, hărțile
Gata, iubito, e destul!

Ești frumoasă într-adevăr
Ești cea mai frumoasă plantă din această societate de animale,
Dar n-ai dreptul să mă faci singurul responsabil
Pentru declanșarea Primului Război Mondial.

Astâmpără-te, fă-ți temele la chimie,
E nevoie de doctori între tranșeele Primului Război Mondial
Care și așa s-a declanșat din vina ta și a mea
Ireparabilul, incomparabilul, inevitabilul cuplu
Uite, telefonul Papei sună ocupat
Cred că ești de acord să mergem
Să ne cumințim într-un altar ortodox
Făcut din mieji de nucă și din ochii tăi.

(Viața mea e un roman, 1987)

A CĂTRE E

Vai, de la A până la E
Atâta depărtare e
Și de la E până la A
Tot alfabetul va -ngheta.

Și nu va exista nici cale

Să lege blândele vocale
Vocalele împărătești
Care am fost și care ești.

Și de la A până la A
E toată nebunia mea
Și de la E până la E
Cum trece timpul repede.

Și A spre E ridica glas
Iubito singura-ai rămas
Și E spre A ca-ntr-un deochi
Ridică negrii, blânzii ochi.

Mai stai îi spune A lui E
NU ai de ce, nu ai de ce
Mai stai îi spune E lui A
Mă duc, că se va -ntuneca.

Și jos într-un absurd spital,
Consoanele au astăzi bal,
Iubita mea cu E major,
Acum, nici nu te mai implor.

Iubitul meu, cu a de mână!
Nimic din noi n-o să rămână
Și ne vom stinge-ncet, încet
În insectar și-n alfabet.

Adio, E, frumoasa mea
Îi plânge depărtarea A
Și de la A până la E
Un pod cețos de țurțuri e.

Și de la E până la A

Consoanele se vor usca

Și vai, când strigi pe E cu A
Polen sonor, înseamnă EA.

Și E în locul ei se zbate,
Ea cea mai tristă dintre toate,
Și A nu știe că nici nu-i
Ea care-a fost motivul lui.

Adio E, iubirea mea
Semnează trist vocala A.

MUNTELE

Din marele bazar cu amănunte,
Plătind cu viața tot ce scump era
Iubita mea, ți-am cumpărat un munte,
Păcat că n-o să-ncapă-n lumea ta.

Iubita mea, ți-am cumpărat un munte,
Am fost în târg, dar nu l-am luat pe bani,
Are păduri și râuri și o punte
În vârstă de un milion de ani.

Ți l-am adus în brațe pân-la poartă,
E minunat și piatra lui e grea,
Comerțul ambulant cu munți se poartă,
Dar unde ai să-I pui, iubita mea?

Ce munte colosal, un munte straniu,
Cu porci mistreți ce cântă-n coruri jir,
Iar în adânc sunt straturi de uraniu
Și-am dat puțin pe el, un chilipir.

Iubita mea, gătește marea vale
În care să-l aduc și să-l răstorn
Și-apoi la nunta regăsirii sale
Să cânt ca vânător al lui din corn.

Și m-am certat cu fel de fel de lume
Că toți voiau să-l ia, să-l dea la nunți,
I-am înjurat de fapte și de nume,
Nu știu de ce toți oamenii vor munți.

Iubita mea, ți-am cumpărat un munte
Să faci cu el ce-oi ști și ce vei vrea,
Eu mă retrag în peșteri muribunde,
Căci am uitat să-ți mai șoptesc ceva:
Am dat pe acest munte viața mea.

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

VOIAM

Voiam să-ți spun că ninge și te invit afară,
Afară din cetate, către păduri, oriunde,
Să facem carnea noastră bolnavă să tresară
De ceea ce într-însa curat se mai ascunde.

Un mărunțiș din norii pământului, ninsoarea,
Clinchetitor și tandru, dar cine să mai știe
Și viscolele sterpe incendiază marea,
Aș vrea să-ți fiu Ovidiu în Geția pustie.

Și mai voiam să-ți dărui un vechi cojoc de oaie
Și mai voiam să-ți dărui un drum până la munte
Și niște flori de toamnă, ținute-ntr-o odaie,
Dar nu știu câtă vreme avem de amănunte.

Te-am deranjat degeaba, probabil ai probleme,
Când eu, cu ochii-n lacrimi, privesc ninsori de sânge,
Voiam să-ți spun că-i bine și n-ai de ce te teme,
Voiam să-ți spun adio.
Voiam să-ți spun că ninge.

(Locuri comune, 1986)

INVITAȚIE LA NUNTĂ

Mărită-te, cum spune tata, mărită-te, cum spune mama,
Mărită-te cât mai rentabil, să-ți faci părinții fericiți,
Și-abia în ultimă instanță, măcar atât mai ține seama,
Și de iubire și de tine când ei te vând să te măriți.

Ce rost mai are romantismul, romantici nici nu mai există
Iar porția de vis a lumii mai mică e cu orice an,
Te înțeleg că ești constrânsă într-o sinteză realistă
Și ești scârbită de coșmarul unui absurd avort spontan.

Cu cât se vinde azi sărutul, străinii cât mai dau pe piață?
Și băștinașii care-l fură mai au și ei mercurial?
Mărită-te cum spun părinții, să ai și tu un rost în viață,
Fii ipocrită și declară că-i mariajul ideal.

Păcat c-a fost așa de scurtă excursia până la tine
Și numele de fată mare ți l-am pierdut printre dorinți,
Istoria literaturii nici nu te va putea reține,
Că te grăbeai să faci pe placul prea grijuliilor părinți.

Ai fost un fel de cosânzeană, ai fost un fel de ipoteză
Și mirosea atât de bine ființa ta de strugur copt,
Dar ca-ntr-un teasc, fanatizată de o familie burgheză,
Nici n-aveai timp să fii gustată, că uite vine ora opt.

Câți ani va mai dura această supremă dulce frăgezime
Pe care am gustat-o-n fugă și te-am trimis să te măriți?
Privește, tânără mireasă, cum anii vin să te reprime,
Măcar atât mă rog de tine, să-ți faci părinții fericiți.

Istoria literaturii te va lăsa pe dinafară,
Ai să rămâi la interjecții, la puncte-puncte și atât,

Și literele meritate ce le-ai pierdut or să te doară
Și vei simți ca ghilotina un braț al meu pe după gât.

Acum e noapte și e iarnă și chiar și-n cărți e ceață mare,
Păcat c-a fost prea grabnic totul și nici nu ne-am putut iubi,
Mărită-te, cum spun părinții, iar eu îți dau drept condamnare
În viața poeziei mele să nu durezi decât o zi.

Și-apoi un vagabond ca mine și un ciumat de vorbe rele
Care opune rezistență acestui rol neomenesc,
Nici nu te merită pe tine, că-și are locul printre ele,
Să ceri să mi se ia și dreptul să mai visez, să mai iubesc.

Să te măriți, cum spun părinții, să intri-n schema lor banală,
Să vă păstrați în jurul casei un aer mediocru – sfânt,
Să uiți că m-ai știut vreodată, ca un coșmar după o boală,
Și să te bucuri când în piață mă vei vedea fară cuvânt.

Dar eu te înțeleg pe tine, dar eu vă înțeleg pe toate,
Și însumi chem procuratura, să ancheteze numai ea,
De ce pentru nimica toată ți-am dăruit eternitate
Și ți-am îmbolnăvit părinții, când te-a atras himera mea.

Nu știu de ce, de multă vreme, eu văd pe fiece mireasă
Ca pe o soră medicală într-un spital cu muribunzi,
Dar dintre toate, tu de-a pururi ai să rămâi cea mai frumoasă
Când în voalurile albe vei lăcrima și-ai să te-ascunzi.

Registrul stărilor civile, desigur, e și el o carte,
Fii eroina unei zile și îți urez să ai noroc,
Istoria literaturii se scrie însă-n altă parte
Și-n ea tu ești o amintire, dar n-ai nici nume, n-ai nici loc.

Mărită-te, cum spune mama, mărită-te, cum spune tata,
Ești obosită și bolnavă, ai început să ai trecut,
Și nu uita când, după datini, întreaga nuntă este gata,
Să-ți iei concediu de odihnă, ca să-nțelegi ce ai făcut.

(Locuri comune, 1986)

AMOR CUBIST

La margini te chem,
Să fugim undeva,
Că și sufletul meu
E o mahala.

Să mergem într-o seară departe-n mahalale
Și noaptea să ne lege cu negurile ei,
Să-ți dau îmbrățișarea, mai vrei sau nu mai vrei,
Și eu să cad în focul îmbrățișării tale.

Ai vrea să fie iarnă, ai vrea să fie toamnă,
Ai vrea ca liliacul să înflorească brusc,
Să-ți fiu arheologul, tu – vasul meu etrusc,
Ai vrea să fie-o vreme ce nu știi ce înseamnă.

Dar hai în mahalale ținându-ne de mână,
Pe străzi cu becuri stranii de-un galben-violet,
Când picură cișmele, pe lângă un bufet
Cu firma povârnită și prețuri la-ndemână.

Paralelipipedic trăim în nopți egale,
Iubirea noastră moare într-un oraș cubist,
S-o inventăm întreagă, cât ești, cât mai exist,
Îmbracă-te aiurea și hai în mahalale.

18/19 ianuarie 1987
(Viața mea e un roman, 1987)

INDUSTRII DE SEX

Ce ieftină moarte, în viața de lux,

Se-ncarcă în somn toate armele vechi,
Politică fizică, flux și reflux,
De ce să mai fie iubirea-n perechi?

Cădere de legi și criterii. Nimic.
O lampă se-aprinde în poarta de râu
E totul minciună, ce pot să-ți explic,
Când toți abstinenții visează desfrâu.

Se sapă o mie de gropi prin oraș,
De nici nu se știe ce caută ei,
Mai lasă-mă, viața, dar unde mă lași,
Că văd cimitire vâslind pe alei?

Pământ imoral, fără niciun motiv,
Când toate puteau să îi fie de-ajuns,
Rămâne să-ți faci inventarul fictiv,
Să minți fructuos, ca un ultim răspuns.

Plimbare de curve pe micul ecran,
Reclame murdare vopsite complex,
Vai, cum se dezvoltă, murind simultan,
Industrii mizere bazate pe sex.

Și vin pederaștii să-și facă de cap,
Și mor sănătoșii, născând suferinzi,
Iar omul acestui absurd handicap
Se-aruncă în râuri, să spargă oglinzi.

PARTAJ

Iubire de taină și moarte,
Ce pot să-ți mai spun despre noi,
Acum c-a venit despărțirea
Ia lumea și-mparte-o la doi.

Urmează partajul juridic,

Urmează atacul de cord,
Se-ncaieră fracții călare,
Eu plec către Sud, tu spre Nord.

A fost o minune-n oglindă
Și ultimul zbor peste veac,
O aripă porți în valiză,
O aripă port în rucsac.

Nu-mi trebuie martori, iubire,
Nu-mi trebuie probele, nu,
Destul mi-i că-n toate acestea
Și martor și probă ești tu.

Cum toate se-mpart pe din două
Dă-mi noapte și ia numai zi,
Dă-mi moartea și tu ține viața,
Partaj echitabil spre-a fi.

Ia munții și lasă-mi prăpăstii,
Ia piscuri și mie dă-mi văi.
Cu ce să mai văd ce-mi rămâne
Când pierd pentru veci ochii tăi?

Partajul să fie acesta:
Îți dau tot ce vrei, tot ce vrei,
Dar ultimul lucru din toate
Pe mine te rog să mă iei.

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

TOAMNA-N BUCUREȘTI

S-au desfrunzit copacii-n București
Ca într-un fel de lacrimariu rece,
Pe fâlfâit de aripi îngerești
Al nostru suflet către ceruri trece.

Pe zare ard corăbii de vikingi,
În noi e miazăzi cât se mai poate,
Dar eu mă sting, văzând cum tu te stingi,
Și toamnei am să-i spun singurătate.

Au ruginit statuile călări,
Din veac în veac îmbătrânește fierul,
Pe-afară, prin cetate, sunt lucrări
Și-n pomii goi s-a prăbușit tot cerul.

Tu ce mai faci? Nu e așa că ești?
Că despărțirea noastră e o farsă?
S-au desfrunzit copacii-n București,
De prin grădini miroase-a frunză arsă.

Și noaptea vine repede de tot,
În turnuri se aude ora veche
Și aripile noastre nu mai pot
Pereche să mai stea lângă pereche.

Eu ce mai fac? M-ai întrebat ceva?
Ocnași de sare către tâmple-mi urcă,
Deodată, cu o frunză ce cădea,
Un telefon a mai căzut în furcă.

Ne-apropiem de cea mai scurtă zi,
Ne va cuprinde cea mai lungă noapte,
Distant și tăinuit ne vom iubi,
La pâlpâirile gutuii coapte.

Tu ce mai faci? Nu e așa că ești?
Ce zvonuri ai mai auzit de mine?
Da, am venit cu toamna-n București,
Și sufăr și iubesc și-mi este bine.

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

REGĂSIRE

Mai vine totuși liniștea, mai vine,
Din ochii noștri mai răsare luna,
Iubita mea, ce bine mi-e cu tine,
Incomparabilă ca-ntotdeauna.

Și te-am târât prin fracții ordinare
Și te-am supus concursurilor rele
Și uite, rana ta din nou mă doare,
Iubită a neliniștilor mele.

Din care munte, de pe care creste
Eu te-am cules din rădăcină, toată,
Că podul palmei, ars, și azi, îmi este,
De strămutarea ta înrourată.

Adeveresc iubirea cu durere,
Pe lacrimi sprijin tălpile în ora
Când mă ridic la tine spre a-ți cere
Să mă păzești de ochii tuturora.

Îți meriți iar și iar cu-ndurerare
Mai vechiul gând ce iarăși se-nfiripă,
Porecla ta de Carmen Seculare
Că nu poți fi un cântec de o clipă.

Și dac-ai fi murit de umilință
Te-aș fi legat din nou din lut cu plânsul
Să-mi fii femeie și să-mi fii credință,
Mai credincioasă mie ca eu însumi.

3/4 februarie 1986
(Locuri comune, 1986)

NINSOAREA DE ADIO

Aseară când ne despărțeam, aseară,
Tot mai era un pic de primăvară,
Și-acum aruncă ochii pe fereastră,
A viscolit pe despărțirea noastră.

Distanța s-a-nmulțit cu alb de moarte
Departe s-a făcut foarte departe,
Și ninge între noi ninsoare mare
Ninsoare de sfârșit de calendare.

Și ochii nu mai au ce să mai vadă
Doar urme de jivine prin zăpadă,
De ocnă-i viscolul ce-mi arde rana
Și-ascult de sub zăpezi Siciliana.

Și vor veni dezastre de tot felul
Precum anunță trist violoncelul,
Și harpa, și pianul mă omoară,
Reverberându-mi fulgii de afară.

Mai latră undeva de frig un câine,
Dar tu ce faci în ziua fară mâine,
De fapt de ce te-ntreb când eu din mine
Mi-am interzis să știu de-i rău sau bine.

Și a venit ninsoarea alb-albastru
Să parafeze totul cu dezastru,
Să iasă lupi, agenții foamei sure,
Din fiecare pâlcuri de pădure.

Să vină, prin orașe, mari dihănii
Și caii aburind să tragă sănii,
Și poșta în aceste vremuri stranii
Să-ntârzie cu lunile și anii.

Să vezi și tu ce strigăt tragic este

„Să nu-mi mai dai de tine nici o veste”,
Deocamdată ninge praf de rază
Și drumurile noastre se blochează.

Nici nu mai știu de-i noapte sau e ziuă,
E doar ninsoarea noastră de adio.

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

GÂNDURI DE VÂNĂTOR REZERVIST

O fiară apocaliptică trece pe străzi
În stare liberă
Făcându-și loc cu sânii,
Luminând cu genunchii.

Maternități întorc capul după ea,
Animale domestice o invidiază,
Foștii ei profesori vorbesc despre ea,
N-are nume,
Și l-a pierdut

La răspântia speciilor,
Carnea ei strălucește,
Are aventuri lirice
Și predă biologia
Într-un sat cu foarte puțini copii.

În parcurile orașului
Damblagiii joacă table,
La primărie
S-au depus câteva cereri
Pentru întemeierea unei societăți
De protejare a fiarelor apocaliptice,

Agenții de circulație o fluieră
Când apare luminând cu genunchii,

Să stingă faza lungă,
Și numai eu mă tem
Că mă voi urca în pod
Să îmi cobor lasoul,
Să fac dreptate
Acestei fiare apocaliptice.

13 octombrie 1988, Năsăud
(Sunt un om liber, 1989)

CE FRUMOASĂ EȘTI

Că mi-e bine, că mi-e rău,
Eu cu nimeni nu te schimb,
Dacă poartă chipul tău
Fiecare anotimp.

Ce frumoasă ești în prag de iarnă,
Ninge disperat asupra ta,
Cerul peste tine se răstoarnă,
Țurțurii în plete vor suna.

Hai să fim doi oameni de zăpadă
Ridicați de brațe de copii,
Care-n frig și ger mai știu să creadă Că se pot iubi, se pot iubi.

Ce frumoasă ești în prag de vara,
Când mirosi a mere ce se coc,
Cerul în ființa ta coboară
Trupul meu din trupul tău ia foc.

Focurile noastre se cununa,
Focurile noastre se-nteleg,
Suntem baza lumii împreuna
Suntem vara focului întreg.

Ce frumoasă ești în prag de toamna, Ca o zi egala între nopți,

Când iubirea noastră te condamna
Să ai soarta strugurilor copți.

Să înveți, iubito, să te bucuri
Că ți-am dat din jertfa un destin și că via asurzând de struguri,
Va trăi definitiv în vin.

Ce frumoasă ești în primăvară,
Cea mai minunata-ntre femei,
Iezii pasc năframa ta ușoară,
Tu, cu muguri, bluza ți-o închei.

Sigilat de taine nepătrunse
Cerul bate drumul tău îngust,
Trupul tău de muguri și de frunze
De la cine să învăț să-l gust?

29 noiembrie 1987, București – Brașov
(Într-adevăr, 1988)

DUREREA FEMEIASCĂ

V-am tot iertat, v-am tot acoperit
Și, să mai amânăm, nu-i înțelept,
Ar fi să recunoaștem, în sfârșit,
Femeia n-are, totuși, nici un drept.

Muncim, ca niște sclave, zi de zi,
Frumoase-am fost, pe cel dintâi traseu,
Și condamnarea de-a ne urâți
Chiar voi, ce ne iubiți, ne-o dați, mereu.

Stăm în picioare încă de cu zori
Și vă mirați că nu mai sunt subțiri,
Dar voi, care vă credeți tot feciori,
De ce nu arătați ca niște miri?

Pe unde ne dați dreptul de-a munci
Lucrăm istovitor, cu voi în rând,
Din când în când, în burți, ne dați copii,
Iar voi plecați la altele, râzând.

Când suferiți, ne cereți lângă voi,
Ori vă-mbătați, ori ați trudit prea mult,
Vă plângem, când vă duceți la război
Sau când vă speriați, la vreun consult.

Eroic, v-am iubit nelegitim
Și legitim, eroic v-am iubit,
Ne bateți, ne-nșelați și noi o știm,
Ba, alteori, intrăm în circuit.

Iar cele care, azi, pe termen scurt,
Vă fură amintirile de ieri își vor plăti plăcerea unui furt,
Fatal, cu furtu-aceleiași plăceri.
Și, uneori, păcătuim curat,

Crezând, prin lacrimi mari, de ochi atei,
Că însuși Dumnezeu este bărbat
Și nu le înțelege pe femei.

Dar, vai, a fost odată prea frumos,
Ca-n filmele de dragoste a fost
Și-acum, ne omorâm sârguincios
Și zilnic ne distrugem fară rost.

Ne-nvinge viața fară orizont
Și voi ne-nvingeți, într-un mod câinesc,
Trăim ca niște văduve de front
Și mâinile mereu ni se aspresc.

Acum, când auziți acest reproș,
Priviți, fără privire, înapoi,
Încuviințați din cap, mărinimoși,
Și credeți că nu-i vorba despre voi.
Și, totuși, este vorba despre toți

Sunteți la fel de răi și de flămânzi,
Durerea femeiască, pentru soți,
E-un credit fară giruri și dobânzi.
Vă e urât cu noi, vă e urât
Și ne-ați ucide, dragilor bărbați,

Noi nu vă mai rugăm decât atât,
Puteți să ne jigniți, să ne-njurați,
Dar faceți-o cu tonul coborât
Și, pân-adorm copiii, așteptați.

16 decembrie 1996, Baia Mare
(Infracțiunea de a fi, 1996)

LUME, LUME

De la mine pân' la tine
Numai fluturi și albine,
De la tine pân' la mine,
Numai rău și nici un bine.

De la mine pân' la ea,
Numai lanț și numai za,
Unde-i ea și unde-s eu,
Numai piese de muzeu.

De la noi până la lume,
Numai fiare fără nume,
De la lume pân' acasă,
Numai vreme friguroasă.

De la mine pân' la ei,
Numai lupte și scântei,
Ei acolo, eu aici,
Și-ntre noi e-un fel de bici.

De la voi la oarecine,

Numai gușteri și ruine,
Din neant la dumneavoastră,
Numai gratii la fereastră.

De la noi până la noi,
Numai ei, din doi în doi,
Invers, de la noi la noi,
Numai stare de război.

De la toate pân' la toate,
Numai tu, singurătate,
Numai tu și eu și plânsu-mi,
De la eu până la însumi.

7 noiembrie 1997

(Tragedia națională, 1997)

HANUL LUI MANUC

Fată frumoasă, fată străină,
Diseară am să te duc,
Pentru convorbiri, pentru cină,
La Hanul lui Manuc.

Nu sunt trăsuri, nu poți să pleci,
Secolul e douăzeci,
Nu sunt trăsuri, n-ai cum să pleci,
Secolul e douăzeci.

Diseară să fii pregătită,
Diseară am să te duc,
Pentru-o cafea turcească și-o clătită,
La Hanul lui Manuc.

Haide, frumoaso, haide, străino,
Dragostea mea fară leac,
Vino cu mine, surâzi și vino,
La hanul din alt veac.

Nu sunt haiducii, sunt ospătarii,
Dulce iubito, eu sunt un cuc,
Cuibul meu află-l tu (și tâlharii),
La hanul din alt veac.

Sunt și trăsuri, poți și să pleci,
Mai e un mileniu
Până să fie
Secolul e douăzeci.

(Cartea Cărților de Poezie, 1999)

SĂ NE IUBIM

Să ne iubim, să ne iubim,
Să terminăm al morții haos,
Să ne iubim, să ne iubim,
Îndrăgostiți pe loc repaos.

Dumneavoastră, dragi civili din lume,
Urmăriți de moarte unanim,
Vă propun o nouă strategie:
Să ne iubim.

Dragostea e calea contra morții,
Dragostea e un atac sublim,
Vă propun o tactică urgentă:
Să ne iubim.

Faceți tunul câine de ogradă,
Faceți tancul suvenir intim,
Vă propun un ordin nou de luptă:
Să ne iubim.

La congresul mondial al firii,
I propose for you a normal dream,
Vă propun, votați această șansă:
Să ne iubim.

(Cartea Cărților de Poezie, 1999)

INTRADUCTIBILA NEFERICIRE

Dac-aș avea tăria să scriu
Un cântec de luptă atunci când
Sunt nefericit din dragoste,
poporul meu s-ar putea scula
pentru drepturile sale electrocutat
De acel marș bine întemeiat
și am putea deveni, cu toții,

cetățenii unui continent cu numele tău,
iubita mea, care tocmai mă izolezi
într-un cântec de dragoste.

(Meserie mizerabilă, sufletul, 2000)

LIBER SĂ SUFĂR

Larmă de-nceput și sfârșit de lume,
Noapte de coșmar, după multe drumuri,
Ca să mă trezesc dintr-odată singur,
Liber să sufăr.

Ce nărav urât e obișnuința,
Poate că și noi ne stingeam trăind-o,
Când deodată tu ai plecat departe,
Neagră Regină.

Nu mai are gust pâinea de pe masă,
Viața mea e-acum lungă insomnie
Vai, am devenit, pe neobservate,
Propria-mi umbră.

Bestial urăsc forfota modernă
Și acest oraș care te ascunde,
Cum ai învățat cinica rețetă,
Ce mă omoară?

Dac-am umilit, umilit sunt astăzi,
Bucuros că pot trăi umilința,
Cea în care stă, pentru înviere,
Dragostea, Doamne.

Liber am rămas să le am pe toate,
Insă condamnat să nu gust niciuna,
Fără nici măcar o-ntrebuințare,
Liber să sufăr.

(Liber să sufăr, 2003)

ADIO, ADICĂ RĂMÂI

Nu înseamnă da, iubire,
Când zic da, înseamnă nu,
Când zic tu, lovesc în mine,
Când zic eu, înseamnă tu.

Se-ntâmplă, în fiece clipă,
Mereu, întâmplarea dintâi,
Iubire, ascultă-mă bine,
Adio, adică rămâi.

Cuvintele toate-și pierd sensul,
Spun tâmplă și cred că-i călcâi,
Iubire, ascultă-mă bine,
Adio, adică rămâi.

Pe sobă sunt blocuri de gheață,
La Cercul Polar cresc lămâi,
Eu nici nu mai știu adevărul,
Adio, adică rămâi.

Iubindu-te, parcă-ți port ură,
Reproșuri, când fac, te mângâi,
Spun viață și tu auzi moarte,
Adio, adică rămâi.

(Cartea Cărților de Poezie, 1999)

CIREȘUL

E-un cireș, cireș sublim,
Care ne-așteaptă să-ifim hoți,
Să-ljefuim,

Noi, voi, ei, toți.

Nu-i loc pentru iubire pe pământ,
Ofelia pe ape s-a-necat,
Actorii joacă Hamlet, rolul sfânt,
Sub zodia fatalului păcat.

Veneam din țară-n țară spre a mea,
Dar undeva, nici nu mai știu precis,
Un vameș îmi ucise poza ta,
Iubirea e un lucru interzis.

Dar tu, iubirea mea, poți să și mori,
Eu te păstrez întreagă, ochi și nervi,
Degeaba te tot vând neguțători,
Sclavia lor n-ai vreme s-o observi.

De gen neutru e acest destin,
Care pe oameni vrea să-i țină reci,
Dar noi, în masculin și feminin,
Ne împărțim, ne-om împărți în veci.

Iubirea e-o anexă pentru mulți,
Rulota unei vesele mașini,
Dar noi, sălbatici, tineri și desculți,
Ne vom iubi, trecând prin foc și spini.

Iubirea nu e târgul indecent,
În care dăm ce ni se dă-napoi,
Legalizați, în orice parlament,
Această conspirație în doi.

(Cartea Cărților de Poezie, 1999)

BLUES DE DRAGOSTE

Te mai cuprind la rădăcină,

Te-mbrățișez pe sub pământ,
Nu-s vinovat, n-ai nici o vină
Că ramurile ni s-au frânt.

Urechea mea nu mai aude
Ce mai întrebi, ce mai suspini,
Fusesem neamuri și-am fost rude
Și am rămas doar doi străini.

Cum pomii sparg pe străzi asfalturi,
Să caute femeia pom,
Adâncul poate tot ce 'naltul
Nu-ngăduie niciunui om.

Te-mbrățișez prin rădăcină,
Te regăsesc la infinit,
Dar vai, te simt așa străină,
Ce pom uscat ai devenit!

Și fiecare-n altă parte,
Înalță ramuri, crește flori,
Și e-ntre noi atâta moarte,
Că nici nu poți real să mori.

Mă mai saluți cu câte-o frunză,
Te mai salut cu niște spini,
Dar viața noastră e ascunsă
În disperate rădăcini.

Vor trece ere curioase,
Și ne-om găsi cum am fost buni,
Cu nervi și rădăcini și oase,
În niște mine de cărbuni.

Eu port armură și tu haină
Și crengile-ntre noi s-au frânt
Și-atât: ne mai iubim în taină,

Pe patul nostru, sub pământ.

Acum poți fi a orișicărui,
Dar eu, când toamnei te închin,
Nu un buchet de flori îți dărui,
Ci un buchet de rădăcini.

(Cartea Cărților de Poezie, 1999)

ORAȘ CU PORUMBEI SĂLBATICI

Mai traversăm o lacrimă cu barca,
Ne mai permitem nopți de carnaval,
Mai povestim iubitelor coșmaruri,
Mai adormim în coama unui cal.

Mai spunem
Da, când vrem să zicem invers,
Mai proclamăm imperii mari de ger,
Mai ofensăm părinții prin uitare,
Mai umilim pe cei care ne cer.

Și, dintr-odată, adormim pe-o bancă,
În mijlocul unui oraș străin,
Și numai niște porumbei sălbatici
Asupra noastră, de prin piețe, vin.

Ni se așază pe genunchi și umeri,
Pe frunți se prind cu cel mai mare jind
Și se apucă să ne scoată ochii,
Cu ei în pliscuri pleacă fâlfâind.

Și iată cum, încet-încet, pe lume,
Frumoșii porumbei țin loc de corbi,
Și noi, care murim, luăm aminte
De ce vom deveni cu toții orbi.

—19 octombrie 1990, Sibiu
(Noaptea marii beții, 1993-l994)

RESURECȚIA CAPREI NEGRE

Nici nu mai știu dacă-ți spusesem
Povestea caprei negre care
Acolo-n munții ei fusese
Rănită la o vânătoare,
Și cineva cu suflet mare
Și care dovedea că-i pasă
A luat-o-n brațe și-a purtat-o
S-o vindece la el acasă.

Și după șapte ani de luptă,
Cu tot ce poate fi o rană,
Iubind-o, el o da exemplu
De castitate și icoană.
Au fost cei șapte ani de-acasă
În vindecare și iubire,
Ei începuseră-mpreună
Să stea la foc și să respire.

Și încă mai era de lucru
La niște biete amănunte,
Ca ei, prin jertfa, împreună,
Ranchiuna lumii s-o înfrunte,
Și, într-o zi de dimineață,
Ea a plecat pe totdeauna
Și-a fost pentru întâia dată
Când între ei ședea minciuna.

Dar, dacă n-am știut legenda
S-o povestesc, s-o știi la vreme,
Eu, în iubirea noastră mare,
N-aveam motive a mă teme,
Ca să-nțeleg, sub îndoială

Și fară pic de apărare,
Că ți-a fost dor să fii vânată
La sărbătorile vulgare.

Probabil că te și atrage
Mirosul prafului de pușcă,
Atunci când glonțul te rănește
Și vin gonacii care mușcă,
Întocmai căprioarei negre
Dintr-o legendă precreștină,
Ființa ta sălbăticiei
Și violenței se închină.

Probabil, nici nu se mai află,
În codri, capră neagră pură,
Cu-atâția câini și râși alături
Există numai corcitură,
Și nici legenda nu păstrează
Decât ciudate exemplare,
În care promiscuitatea
E singura învingătoare.

Accept plecarea ta absurdă
Fără o minimă alarmă,
Ca și când glonțul iese-n lume,
Zvârlit involuntar din armă,
Și mi se și explică multe,
Când știu că ești și tu amestic
Și vrei să ieși de sub puterea
Vindecătorului domestic.

(Liber să sufăr, 2003)

CARMEN MINUTARE

Carmen Seculare,
Carmen Minutare,

Te-au trimis părinții,
Carmen, la culcare,
Spune noapte bună,
noaptea e prea mare,
Te privesc din lună,
Carmen Carmenare.
Fața ta e blândă ca un boț de lapte,
Carmen, ochi albaștri de Ia miazănoapte,
Lanțuri te-mpresoară, clipa te adoră,
Carmen Seculare,
Carmen fară oră.
Am să-ți dau hipnotic, să-ți adormi părinții,
Să fugim în lume, Carmen, steaua minții,
Carmen Seculare, Carmen Minutare,
Noaptea ta mă arde, noaptea ta mă doare.
De erai aicea, îmi stăteai pereche,
Eu rămân pe noapte,
Carmen, veghe-n veghe,
Clopote-mprejuru-mi ropote să sfarme-n
Sufletu-mi ce cântă:
Carmen, Carmen, Carmen.

(Într-adevăr, 1988)

SCRISOAREA

Și, dintr-o dată, simt că mi-ar plăcea
Să-mi scrii pe întuneric o scrisoare,
Așa cum te-ndoiești, în umbra mea,
De tine și de noi, de fiecare.

Nehotărâtă ești și nici nu ai
Pe nimeni să-ți răspundă care-i drumul,
Și-n vălmășagul tău de iad și rai,
Te face și mai luminoasă fumul.

Și, dintr-odată, cred că aș voi

Să-ți dau deoparte fiecare haină,
Chiar tu, nefericito, într-o zi,
Să-mi fii scrisoarea de citit în taină.

Vreau să-ți citesc cu gura sânii mici
Și gura ta să o citesc alene,
Scrisoarea ta să o păstrez aici
Și virgulă să-ți pun între sprâncene.

Trimite tu scrisoarea care ești
Ființei mele, s-o citesc la noapte,
Când, peste orice gânduri dușmănești,
Miroase-n Sud a cereale coapte.

Te-aștept la zarea fiecărui gând,
Nehotărârea ta de fond mă doare,
Te voi lua în brațe lăcrimând
Și am să te deschid, ca pe-o scrisoare.

Tu ești scrisoarea mea fără sfârșit,
Când te citesc, mi-e jale și mi-e bine,
În locul unui plic obișnuit,
Trimite-te, trimite-te pe tine.

(Infracțiunea de a fi, 1996)

TĂCEREA

E pentru noi o limbă de unire,
Se-nvață greu și e o limbă grea,
E-un grai numit tăcere absolută,
Tăcerea mea lângă tăcerea ta.

Hai să tăcem în nici o altă limbă,
Hai să tăcem, iubindu-ne, și-atât,
Oricare verb l-aș îndrepta spre tine,
În orice limbă-ar fi, tot e urât.

Și orice nume-mi murdărește gura,
De nu-l mai pot rosti nici pe al tău,
Părerile de bine sunt tăcere,
Tăcere sunt părerile de rău.

Și e bolnavă lumea de cuvinte,
Stă lumea în cuvinte ca-n spital,
Aș învăța această terapie,
Tăcerile ca leac universal.

În limba ta, ce vorbe-ți pot eu spune?
În limba mea, sunt obosit deja,
De dragul tău concediez orchestra,
Eu însumi sclav întru tăcerea mea.

Nu s-a născut un grai să te cuprindă,
Cuvintele așa sărace sunt,
Precum în Biblie nu-ncape cerul,
Tu nu poți fi a niciunui cuvânt.

Și ca un comandant cu mari armate
Acum, când înțeleg că poți să pieri,
Pun tunurile mele să te bată
Cu douăzeci și una de tăceri.

N-aud nimic, nu spun nimic, sunt gata
Să te învăț ce-nseamnă c-am tăcut
În fața ta, tăcerea mea se-nchină
Cu disperarea unui surdo-mut.

(Manifest pentru mileniul trei, 1986)

N-AM PUTEREA

Sunt captivul
Dezastrului tău,

N-am puterea
Să-ți fac nici un rău
Obsedat sunt
De ochii tăi triști
N-am puterea
Să știu că exiști
Într-o lume
De oameni săraci
N-am puterea
Să-ntreb ce mai faci
Ninge mult,
Ninge lin,
Ninge pur,
N-am puterea
Măcar să te-njur
Pe total viața asta
Trecu
N-am puterea
Să da Și să nu!

(Liber să sufăr, 2003)

SĂRITURA ÎN VÂLTOARE

Aș avea nevoie de ajutor
În singura situație
În care nu există ajutor:
Singurătatea în dragoste.

Orice cuvânt, despre ea,
Înseamnă o rană,
Că e de bine sau de rău.

Nu mi-o pot închipui pe ea
Singură pe nici un drum,
Mi-e milă de picioarele ei fragile.

Orice tăcere
Pare o lașitate
În fața cataclismului.

M-aș spovedi,
Dar știu că vorbele
Îmi vor fi răstălmăcite.

M-aș întinde pe jos
Și aș muri,
Dar cu ce drept să le stric sărbătorile celorlalți

Cum aș putea-o părăsi,
Cu justificarea nebuniei ei de acum,
Când știu cât de amenințat îi e ficatul?

Nu știu să înot spre ea,
Mă aflu în mijlocul apei tulburi
Și mi-e rușine să strig ajutor.

Tot astfel,
Când eram foarte tânăr
Era să se-nece fosta mea soție.

Ea a strigat ajutor și eu, inocent și orgolios,
Am sărit și am scos-o absurd
Dintr-un înec iminent.

Gândul care mă urmărea
Era simplu și tragic:
Nu i-aș mai fi putut fi bărbat dacă o salva altul.

Sar în vâltoare după tine,
Mai încerc o dată atenția lui Dumnezeu,
De rușine că întâi trebuie să mă salvez pe mine.

Și nu există ajutor

Tocmai acum când mă rog pentru ajutor
Către malul pustiu.

Hai, strigă odată, pierduta mea,
Să știu unde trebuie să m-arunc
Să te salvez.

(Liber să sufăr, 2003)

SĂ NE IUBIM PE ȚĂRMUL MĂRII NEGRE

Să ne iubim pe țărmul Mării Negre
Ca două fragede fierbinți statui
Să fim întâia clasică pereche
A omenirii noi ce încă nu-i.

Să ne iubim cât ne întreabă valul
Ce e cu noi, ce suntem și ce vrem
Noi să-i răspundem cufundați cu malul Ceva-ntre rugăciune și blestem.

Ca un barbar ce ține o tanagră
Așa suntem pe-acest nisip noi doi
Și stelele ce cad în Marea Neagră
Ridică valul sângelui din noi.

Să ne iubim hipnotizați de luna
Cutreierați de-al vaselor tangaj
Și să ne viscolească împreuna
Ninsorile de sare pe obraji.

Să ne iubim, pagina mea atee
Iubito, marea seamănă cu noi
Suntem un Dumnezeu și-o Dumnezee
Chemați să-nceapă lumea de la doi.

Să ne iubim pe țărmul Mării Negre
Pe unde trec epavele călări

Să curățăm întreaga lume veche
În fluxul și refluxul noii mari.

Să ne iubim etern, noi, provizorii,
Cum niciodată valul nu va sta,
Eu spun că îngenunchi în Templul mării,
Să nu spun că-ngenunchi în fața ta.

VÂRSTE

Până ieri
Mă simțeam încă tânăr,
Până ieri
A durat dragostea,
De ieri încoace a venit viscolul,
Urmează Anul Nou și, probabil,
Istoria literaturii.

(Liber să sufăr, 2003)

NOBILUL VICIU

Cetatea peste mine se răstoarnă,
În carnea mea îi simt întruna biciul,
De este vară sau de este iarnă,
Femeia este singurul meu viciu.

Nici nu mi-e teamă, nici nu-mi este silă
De tot ce împotrivă mi se-ntâmplă,
Orgolioasă, dreaptă sau umilă
Femeia-mi șade veșnic lângă tâmplă.

O simt ca vulpe, ori ca pe-o tanagră,
Dar cel mai drag îmi e acest exemplu,
Iubirea pentru-o tristă capră neagră
Din care am făcut răsfăț și templu.

Știu că mi-e viața scurtă, știu că moartea
În fiece femeie stă la pândă,
Dar fie de femei umplută cartea
De care viața lumii e flămândă.

Nu mi-au plăcut averi, nici vinuri bune
Și n-am avut în rest nici un capriciu
Deșertăciune din deșertăciune
Femeia este singurul meu viciu.

Nu m-am bătut în târguri sau războaie,
N-am vrut să fiu imperator sub stele,
Femeia care nu se încovoaie,
Am înjugat-o nebuniei mele.

Și am arat cu ea mereu pământul,
Și-am semănat ogoare numeroase,
Nu i-am lăsat pe buze nici cuvântul
Cape-un metal am resorbit-o-n oase.

E-adevărat că am iubit pe una,
E-adevărat tot ceea ce se zice,
Am căutat-o prin neant cu luna
E-adevărat c-a fost Euridice.

E-adevărat că-n geamul meu caișii
N-aveau puterea nici un an să steie
Că într-un joc de-absurde artificii
Și creanga lor îmi mirosea femeie.

Motorul meu și-al lumii de aceea,
Motorul meu cuminecat cu biciul,
A fost femeia și-a rămas femeia,
Puterea mea și singurul meu viciu.

Ea m-a condus, eu am condus-o-n lume?
Am fost mereu un cuplu în derivă,

Și chiar de nu i-am dat nimic din nume
Trecând mereu, mi-a fost definitivă.

Iubirea mea nu a mișcat nici aștri
Și nici pământul sub o-mbrățișare,
Dar lance când a fost, cu ochi albaștri,
Simțeam că-n ochi privirea ei mă doare.

De n-avea rană, îi făceam eu rană,
Să-i pot iubi supremul sacrificiu,
În fața ta, condiție umană,
Femeia este singurul meu viciu.

(Locuri comune, 1986)

INSUPORTABIL, GÂNDUL

Îmi trăiesc nevrozele de-a rândul,
Mă complac în fiece prăpăd,
Mă gândesc mereu la ce nu văd,
Cel mai greu de stăpânit e gândul.

Chipul tău în mintea mea purtându-l,
Cu iluzii moarte mă îmbăt,
Nu te pot aduce îndărăt,
Între noi s-a așezat pământul.

Doamne, ia-mi, pe restul vieții, gândul.

(Meserie mizerabilă, sufletul, 2000)

BATISTA LUI IAGO

Și, totuși, trebuia vorbit cu Shakespeare,
Să schimbe replicile spre sfârșit,
Spre-a o avertiza pe Desdemona
Despre batista care s-a găsit.

Nu cred nici în deznodământul cinic
Și nici în sângele vărsat în van
Și tragedia poate fi oprită,
Când știi că Iago e un șarlatan.

Acum ca ieri, și poimâine ca mâine,
Ne macină aceleași tragedii,
Nu e, între cei doi, comunicare,
Ei se vor despărți și vor muri.

Și Iago este numele acestei
Nenorociri, de-a nu comunica,
Oricând, va fi pe lume o batistă,
De care vinovată va fi ea.

Oricând, din gelozia lui Othello,
Corăbiile vor mișca pe mări
Și-n jurul Desdemonei condamnate
Vor lăcrima și gărzile călări.

Ce poate să însemne o batistă,
Decât un amănunt într-un război?
Dar, vai, în spațiul incomunicabil,
Din ea decurge moartea celor doi.

Și, totuși, trebuia vorbit cu Shakespeare,
Să tempereze el acest coșmar
Că mor și Desdemona, și Othello,

Atuncea când, în locul lor, vorbește
Un simplu amănunt vestimentar.

(Liber să sufăr, 2003)

O LIMBĂ STRĂINĂ ÎNLĂUNTRUL TĂCERII

Adio, adio,
Se formează o limbă nouă
În interiorul tăcerii dintre noi.
Și, totuși, de ce?
Și, totuși, cum?

Adio, adio,
La ora când toate cuplurile,
Inclusiv cuplurile de cerșetori,
Gustă puțină fericire și puțin cozonac,
Adio, adio,

Doi oameni care ne seamănă
Vorbesc o limbă străină Intre mine și tine.
Adio, adio,
Dar nici măcar un contract comercial
Nu se poate încheia

Univoc
Și, totuși, fie cum vrei tu,
Nefericito, condamnato, nesăbuito,
Mori după plac
Adio, adio.

(Liber să sufăr, 2003)

TRIST CAVALER

N-au mai rămas nici sănii, n-au mai rămas nici cai,
A început să ningă pe aguride coapte,
Acum când ești absentă parcă ți-aș spune hai,
Cum ai voit-o zilnic, hai să fugim la noapte.

Mi se-alungește umbra cernită de ninsori,
În tine se-adâncește-o umbră ce a ta e,
Și frică mi-e de toate și frică mi-e că mori,
Te caut, dar dă-mi umbra afară din odaie.

Nu sunt nici cai, nici sănii, mașinile sunt reci,
Un drum, până la tine, l-aș face cu vapoare,
Dar nu știu în ce parte a vieții ai să pleci –
Ființa ta rănită clipă de clipă moare.

Pe străzile de gheață, cu guler ridicat,
Trist cavaler de umbră, de moarte, de orgoliu
Îți trec pe lângă lacrimi, cu umbra-n geam îți bat
Și barba-mi înfășoară obrazul ca un doliu.

Afară nu e nimeni, afară sunt zăpezi,
Proiect al altor ceruri, ninsorile albastre,
De-ai să-mi auzi cuvântul, oriunde, să nu crezi,
Eu sunt semănătorul noptatec de dezastre.

Ce faci acum?
E vifor și poate că ți-e frig,
Eu cercetez ninsoarea și descompun concerte,
Spre tine-mi pleacă umbra și înapoi o strig,
Să n-o ierți niciodată și ea să nu te ierte.

Pentru că dintre toate cel mai frumos e-așa,
Nici cai, nici telefoane, nici sănii, nici o veste,
Doar ce-a rămas în tine și-n amintirea mea
Și, dincolo de vorbe, doar ceea ce mai este.

Și viscolul de-afară mișcă-n țâțână uși,
O, de-ar veni o noapte s-o dorm ca pe o moarte,
Nu simți că nu mai suntem decât doi oameni duși
Și umbra mea salută umbruța ta departe?

Cu părul ger și fulger, cu guler ridicat,
Necunoscut și mie mă-ndrept spre nicăierea,
Cu bulgări de zăpadă stafiile mă bat
Și-ncep să-nvăț și limba celor ce-au fost: tăcerea.

2 februarie 1986
(Viața mea e un roman, 1987)

MESAJE ÎN STICLE

Scriu scrisori și Ie trimit
Pe o adresă care nu mai există,
Ca un naufragiat
Căruia nu-i pasă
Că s-au retras corăbiile-n porturi,
El trimite mesaje în sticle
Nu unor persoane,
Ci oceanelor lumii
Și lacrimilor celei iubite,
Restul e navigație
Și manufactură poștală.

(Liber să sufăr, 2003)

NUNTA ECHINOCȚIULUI

Ființa mea de iarnă e sătulă,
Mă desprimăvărez câte puțin,
Simt mugurii trecându-mi prin căciulă
Și nu știu ce-i cu ei: se duc, ori vin.

Am un talent nativ de a mă prinde
Și fleacurile m-au epuizat,
Într-un miros de sângerare verde
Îmi înflorește scândura la pat.

Dintr-un dezastru într-un alt dezastru
Așa îmi e pedeapsa să trăiesc,
Prea-albul se preface-n prea-albastru,
Iar eu cobor în toate nefiresc.

Cojoacele ce le-am purtat învie

Și se întorc la foștii lor berbeci,
Parfum de proletară sindrofie
La streșinile casei noastre reci.

Pe limbile de ceasuri, must de frunze,
Secundele sunt verzi și sunt de foc,
Când dezvelesc împrejurările ascunse
Și-apoi așază tainele la loc.

Eu nu mai sunt decât un trup prin care,
Conform unui principiu de demult,
Trec lacrimi noi spre dulcea sărbătoare
A nunții echinocțiului ocult.

Sub pomii din livezi se-nalță ruguri,
Se uită câinii-n jos cu ochi înguști,
Prin fiecare os al meu trec muguri
Zvârliți ca de trăgaciul unei puști.

Mă pregătesc și eu de înviere,
Cu toți ceilalți copii risipitori
Pe care, dacă vara o va cere,
I-ar aduna ca un buchet de flori.

Șiroaiele s-au dezghețat pe pantă,
Natura parcă intră la idei
Și-n toată primăvara aberantă
Rămân, mai reci ca iarna, ochii mei.

22/23 martie 1987
(Viața mea e un roman, 1987)

VATRA CU VISCOLE

De copil, mă tot întreb
Unde se duce viscolul,
Cum se finalizează

Și ce-i dincolo de el,
Unde merge viscolul?

L-aud bufnind în lemnul porții
Trosnind în copaci și în oase,
Vălurind acoperișurile,
Viscolul drastic.

Îl simt în coșul pieptului meu,
Vagabondând pe coridoarele oaselor mele
Și înzăpezindu-mi sângele pe care-l atinge,
Și acum știu traseele frigului,
Știu mișcarea apei și a aerului în natură,
Știu că unde ești tu, se termină viscolele,
Că la picioarele tale se gudură toate viscolele,
În vatra cu viscole care-mbătrânesc și mor
În sanatoriul furtunilor,
Pe strapontina către neant,
Pavoazată cu țurțuri,
Ești tu, îmblânzitoarea dezastrelor.

După ce mi-am dorit
Să fiu fulger și trăsnet,
După ce mi-am dorit
Să fiu lumină pentru secerători,
E pentru prima oară în viața mea
Când vreau să fiu viscol
Și să am parte
De o retragere liniștită,
În vatra cu viscole,
Lângă tine.

(Liber să sufăr, 2003)

ATACUL NIMICNICIEI

Greu suportabil e atacul nimicniciei

Și teribilă e senzația de inutilitate,
Acolo unde te credeai absolut necesar,
Deodată atacul nimicniciei și senzația
De inutilitate,
Deodată, câteva rânduri în fugă
Doritoare să mascheze trădarea
Și să pavoazeze neantul.

Deodată, în cea mai lungă noapte a anului,
Cea mai proastă veste a anului,
Cea mai urâtă surpriză a anului,
Trădarea în dragoste,
Fuga de explicații,
Neputința unei dezvinovățiri logice.

Vai, tânără doamnă,
Dar de-aici nu se pleacă
Precum dintr-o stație de benzină,
După facerea plinului,
Aici era locul cu dublă semnificație
De maternitate și cimitir,
În mod normal, de aici nu se pleacă
Decât mort sau nou-născut.

(Liber să sufăr, 2003)

IERTĂRILE

Tu să mă ierți de tot ce mi se-ntâmplă
Că ochii mei sunt când senini, când verzi
Că port noroi sau port ninsori pe tâmplă
Ai să mă ierți, altfel ai să mă pierzi.

Văd lumea prin lunete măritoare
Și văd grădini cu arme mari de foc
Sub mâna mea, deja, pământul moare
Și în urechi am continentul Rock.

Ai să mă ierți că sunt labilitate
Că trec peste extreme fulgerând
Ai să mă ierți, prea blânda mea, de toate
Eu sunt nemuritorul tău de rând.

Ai să mă ierți că nu pot fară tine
Dar dacă n-ai să poți și n-ai să poți
Mie, pierzându-te-mi va fi mai bine
Eu, tristul cel mai liber dintre toți.

Ai să mă ierți în fiecare noapte
Și-am să te mint în fiecare zi
Și cât putea-va sufletul să rabde
Cu cât îți voi greși, te voi iubi.

Și dacă nervii tăi or să cedeze
Și într-o zi n-ai să mai poți ierta
Năprasnic voi ieși la metereze
Și puștilor străine mă voi da.

Și, cum se-ntâmplă moartea să le spele
Pe toate-nnobilându-le fictiv
Ai să te-apleci deasupra morții mele
Și tot ai să mă ierți definitiv.

(Iubiți-vă pe tunuri, 1981)

TE DECLARASEM PRINCIPESĂ NEAGRĂ

Te-am iubit așa cum eram,
Cu tot trecutul meu,
Și nu puteam crede
Că-mi vei cere
Să mă despart cu brutalitate de el,
Trecutul meu, bogat și puternic,
Sub permanente încleștări de minus și plus.

Și, Doamne,
Puținul tău trecut nici nu mă interesa,
Te declarasem principesă neagră.
Și aceste cuvinte aveau în ele
Și semnul devenirii.

De unde să știu
Și cum să pot eu crede
Că, aflată în brațele mele,
Te gândeai cum va fi fară brațele mele,
Că, aflată în semn de salut la fereastră,
Vei închide fereastra
Să nu ne mai putem saluta vreodată,
Cum mi-ar fi putut mie trece prin cap,
Să te bănuiesc de trădare?

De zile și zile
Abia mai rezist atacului nimicniciei,
Sinucigașa mea iubire,
Pe care, totuși, nu mi-o pot închipui
Gândind și lucrând pe ascuns împotrivă-ne.

(Liber să sufăr, 2003)

RITM DE DRAGOSTE

Pentru tine fac de gardă,
Lângă inima din piept,
Trupul tot să nu mi-l ardă,
Când te-aștept,
Eu, din bune și din rele,
Eu, din tot ce-i omenesc
Scot puterea vieții mele,
Eu, cu-ntregulși cu partea,
Eu, cu viața și cu moartea,
Te iubesc.

Sunt bărbatul, ești femeia,
Mi-ești opusul omenesc,
Tu ești tu și, de aceea,
Te iubesc.

Ești făcută din lumină,
Sunt făcut din piatră grea,
Și aproape, și străină,
Dulcea mea.
Două puncte cardinale,
Eu sunt Nord și tu ești Sud,
Dar, pe fiecare cale,
Te aud.

Când iubirea nu devine
Simplu joc la două porți,
M-aș scula, de drag de tine,
Și din morți.
Îți declar război, rebelo,
Ca să pot să te sărut,
Sunt și eu un biet Othello
Renăscut.

Dacă ard ca focul verii,
Când cu pleoapele m-atingi,
Cheamă grabnic pompierii,
Să mă stingi.
Tu ești rostul meu în lume,
Fără tine n-am motiv
Și devin un biet pronume
Posesiv.

Toată pofta mea de muncă,
Fapta mea de zi cu zi
Sunt întregi, atât cât încă
Pot iubi.

Pe Golgota, de m-ar pune
Și suprem m-ar condamna,
Aș ruga să-mi fie cruce
Ființa ta.

(Cartea Cărților de Poezie, 1999)

FEMEI NEFERICITE ALE LUMII

În ce măcelărie fară milă,
În ce prăpăd fară identitate
Ajungeți, după noaptea nunții voastre,
Ca niște îngere sacrificate?

Ați fost și voi copiii de lumină
Ai unor bieți părinți fară putere,
Și s-au topit muncind ca să vă crească
Și-au și murit, la vămile severe.

Vă mângâiau pe frunte și pe plete
Și calciu v-aduceau, s-aveți în oase,
Ca norocoși părinți ai unor fete
Cuminți și credincioase, și frumoase.

N-ați fost născute pentru umilință
Și, totuși, câte ați trăit în viață,
Acum, și în bordeluri, și-n familii,
Bărbați străini bătaia vă învață.

Și vi se face dor de-un strop de milă,
Din lacrimile tatii și-ale mumii,
Pe mâna cui ați încăput, cu timpul,
Femei nefericite ale lumii?

În zilnicul turnir al unor bestii
Se cheltuie și moare fiecare,
Ca într-o zi să înțelegeți, toate,

Că nașteri victime și nașteți fiare.

Un surd miros de sânge pretutindeni,
Între chilii, căscioare și haremuri
Și-n somn voi auziți, în nopți de veghe,
Cum plâng părinți, de dincolo de vremuri.

Un circuit de-a pururea jertfelnic,
Din mame sunteți mame pentru mame,
Ca să aflați că astăzi și în codri
Cerboaicelor li-i dor, mai mult ca foame.

În paradoxuri fară de rușine,
Iubirea v-a-nrobit pe fiecare,
Că vi s-a dat pedeapsa de a naște
Bărbații care cresc să vă omoare.

Și v-am iubit și v-am cerut iubirea,
Și v-am răpit și tatălui și mumii,
Și-acum vă condamnăm la moarte lentă
Femei nefericite ale lumii.

(Nemuritor la zidul morții, 2001)

VEI MIROSI ALTFEL

Eu știu
Că și dacă vei veni, Vei mirosi altfel,
La fel de curat,
Dar altfel.
Și fiarei din mine îi va trebui
Mult timp
Să se obișnuiască.

Dar nu vei veni,
Nările mele
Nu te vor mai respira niciodată,

Nu vei mai veni
Niciodată.

(Liber să sufăr, 2003)

REVENIREA

Dar, din nou împăcați, de-abia astăzi va fi
Nunta noastră nemaiîntâmplată,
Oh, mireasă de noapte, mireasă de zi,
Tu, provincia mea minunată!

Câte vorbe ți-am spus sau adânci sau înalte,
Aduceam pe pământ tot atâtea culori,
Întorceam toți cocorii din țările calde,
Și votam împotriva a opt dictatori.

Nuntă vreau eu acum, sunt poet și sunt om!
Arde patima-n mine, greu până-n statuie.
M-ai vrea râu, m-ai vrea șarpe, sau iarbă, sau pom,
În defectele simțuri deodată s-adorm?
Ca Iisus să-mi las brațele-n cuie?

(Ultra sentimente, 1965)

APĂRÂNDU-ȚI LEGENDA

Nimeni nu va ști nimic,
Îți voi rosti din când în când numele,
Cu aerul că abia ne-am văzut
Și urmează să ne revedem în curând.

Legenda ta îți va supraviețui,
Dacă nu cumva
Te va cuprinde râvna de a o distruge
Prin dezmințiri frivole.

N-aș putea suporta
Să te bârfească oamenii,
Ai grijă ce faci,
Nu lupta prea mult, împotriva ta.

Lasă-mi dreptul
De a-ți apăra legenda,
Chiar dacă nici aceste triste cuvinte
Nu le vei citi prea curând

Și ele ar putea deveni inutile,
Față de felul
Cum vei trăi între timp,
Dar eu nu cu tine vorbesc,

Eu vreau să mă dezvinovățesc
În fața lui Dumnezeu.
Că dacă, precum spui,
Am păcătuit iubindu-te,

Măcar faptul
Că te-am iubit, cu adevărat,
Și după ce nu mai exiști, poate fi
Motivul pentru care îmi vor fi crezute
Toate acatistele.

(Liber să sufăr, 2003)

FEMEILE PE CARE NU LE VOI CUNOAȘTE

Dac-aș fi fost un tânăr domnitor
Slujit de semicercuri de inși și de cai sferici,
În cinstea marelui imperiu de amor,
Jos, la destin, aș fi zidit biserici.

De undeva de-acolo din cerul lateral,
În care fosta clipă de pe alt ceas renaște,

Se-aud plângând întruna și-aproape sideral
Femeile pe care eu nu le voi cunoaște.

Ci curgi, destin puternic, pătrunde în nisipuri,
Urmează-te pe tine, pustie de pustie.
Plângeți, femei frumoase, cu sacadate chipuri,
Plângeți, femei frumoase, necunoscute mie.

Că totuși om clădiră părinții mei pe-aceste
Oase, și minerale și reci, în templul lor.
Că totuși o lumină la mine-n sânge este
Și-un singur puls străbate din singurul amor.

De m-aș opri, din mine nimic n-ar mai rămâne,
Căci fum sunt cei ce-ncearcă să-și sară din destine;
Să respectăm pe-acela ce nu știe s-amâne –
Destinul care curge și singur către sine.

(Mieii primi, 1966)

RĂZBUNARE OBȘTEASCĂ

Pentru că am fost
Atât de des
Pe strada ta,
N-ar fi exclus
Să ai surpriza
Ca strada ta,
Măcar atâta, ea,
Să-mi poarte numele
Cândva.

(Liber să sufăr, 2003)

IUBIREA SINGURUL MOTOR AL LUMII

Nu mi-e rușine că iubesc fanatic,

Mă complexează cei ce mor cu voia
Și cred c-aș cotiza și eu cu-o moarte,
În plin contraatac de paranoia.

Las la o parte virusul politic,
Chiar dacă-l am cu acte de la tata,
Sfidând ipocrizia socială,
Acum, să mor de dragoste sunt gata.

E totul o afacere sordidă,
Nu mai există inventivitate,
Ca-ntr-un negoț de simțuri, previzibil,
Sunt toate vechi, știute și uzate.

Și, totuși, cineva ar fi să schimbe
Întreaga dramă în banalizare,
Vânzările de sex și de coșmaruri,
De care e capabil fiecare.

Eu nu-mi atribui calități fictive
Și nu râvnesc la vanități deșarte,
Dar dragostea mi-a fost mereu cinstită
Și am iubit pe viață și pe moarte.

Cunosc un adevăr din străvechime,
Un adevăr de care teamă nu mi-i,
Că, împotriva morții și-a stagnării,
Iubirea-i singurul motor al lumii.

Politica să intre în vacanță,
Afacerile să mă ocolească,
Nu mi-e rușine că iubesc fanatic,
Sacralizând, cu nervii pe jăratec,
Suprema slăbiciune omenească.

(Liber să sufăr, 2003)

SANIE PENTRU POLUL NORD

Undeva, într-un sat de lemnari,
Am comandat, pentru noi doi,
O sanie ordinară,
Cu tălpicile late,
Pentru drumul inevitabil
Către Polul Nord.

Știam că e greu acest drum,
Știam că zăpadă nu prea există
Pe șosele, până acolo,
Dar așa-mi plăcea să cred
Și așa mi-ar fi plăcut să-ți spun:

„Îmbracă-te bine
Și urcă-te-n sanie,
Plecăm către Polul Nord!”
Am tocmit și caii,
Avem și un vizitiu iscusit.

Nu contează că nu vom ajunge
La Polul Nord,
Contează că plecăm
Prin munții noștri,
Să urmăm zăpezile
Până unde or ajunge ele.

Dar n-am apucat
Să finalizez acțiunea,
Probabil că sania
E încă în pădure,
Nedesfăcuta din copaci,
Iar ție nu-ți mai pot spune:

Îmbracă-te bine
Și urcă-te-n sanie,
Plecăm spre Polul Nord!”

Vizitiul o fî ieșit la pensie,
Iar caii or fi fost dați
La export în Italia
Pentru salamul la modă.

Așa se face, pierduta mea,
Că ultimii călători spre Polul Nord
Vor rămâne la casele lor,
Iar în satul de lemnari
Despre care îți vorbeam
Va crește producția de cruci,

Și oamenii
Vor uita treptat
Să mai construiască sănii.
Și, apropo! Chiar dacă ar fi gata
Sania, caii, cojoacele,
Cine să mai plece, iubito,
Spre Polul Nord? Cine să mai plece?

(Liber să sufăr, 2003)

OCHIUL INTERIOR

De m-ar zgâria pe față lumina,
Cu glaspapirul ei de dimineață,
De m-ar strânge în menghină
Un anchetator, Un cinic anchetator,
De mi s-ar uita în ochi
Și tot aș putea într-un târziu
Să adorm.

Dar mă privește și mă ține treaz,
Mă chinuiește și mă îndeamnă
La luciditate Ochiul interior.
Și el nu se închide
Și el nu e de nimic vinovat,

Așa că n-am să pot adormi.

Mai degrabă Voi începe să mor
Sub necruțătoarea
Privire a ochiului interior,
Eu însumi
Pentru mine însumi
Anchetator,
Cinic anchetator.

(Liber să sufăr, 2003)

REINTRĂ ÎN ROMAN

Ține minte, iubită pierdută
Dintr-un capriciu al orgoliului,
Când nu vei mai avea nimic
Și nu va mai fi nici o soluție,
Probabil, tot într-o iarnă
Cu ninsori de răscumpărare,
Romanul dragostei noastre,
Pe care ți l-am promis,
Te va aștepta să reintri între paginile lui.

Și, astfel,
Opera vieții mele
Se va putea, în sfârșit, realiza,
Păcat că nu-ți va mai fi permisă
Nici o complicitate cu autorul
Care, între timp, nici nu se știe
Dacă va mai fi în viață.

O, principesă neagră
Dintr-o grădină de vară
Cu scândurile scenei putrede,
Cu mult mai multă spontaneitate
Și cu mult mai puține pretenții

Ale noastre față de noi înșine
Și față de ce poate fiecare
Să facă pentru vanitatea celuilalt,
Te-aștept, principesă,
Comite mai repede toate erorile!

(Liber să sufăr, 2003)

SEMAFOARE CU FEMEI SINGURE

De multe ori ți-am înțeles și ți-am ocrotit
Mofturile, iubindu-te,
Pentru ca, dintr-odată,
Acum, când moftul tău devine șantaj,
Să mă reculeg și să mă opresc.

De această dată, jocul tău de-a singurătatea
Trebuie luat în serios,
Rămâi singură,
Merg prin viscol cu gulerul ridicat,
Mușcându-mi buzele în timp
Ce-ți rostesc numele ca să nu-l uit.

Și n-am nici o îndoială
Că totul s-a sfârșit între noi,
Bucură-te de libertatea
Pe care ai obținut-o
Și privește orașul străin,
Rareori semafor fară o femeie liberă.
Și ninge ca la începuturi,
Asupra femeilor și a semafoarelor.

(Liber să sufăr, 2003)

ADEVERINȚĂ DE DRAGOSTE

Adeveresc, de voie, prin prezenta,

De nimeni mituit, mințit, silit,
C-ai fost femeia mea și te-am iubit
Și cu plăcere ți-am făcut legenda.

Acum, nu-ți mai permite nici agenda,
Nici lupta pentr-un minim de profit
Să-mi dai și mie-un timp nedeslușit,
Să nu te joci de-a viața și de-a fenta.

Eram perechea gata pentru Noe,
Puteam începe lumea de la doi,
Pe morți să îi aducem înapoi,
Puteam învinge trista paranoie.

Adeveresc iubirea dintre noi,
Spre a-ți servi în viață, la nevoie.

5 februarie 2003
(Din doi în doi, 2003)

DIN DOI ÎN DOI

Uită dacă poți
Calea înapoi, I-a cuprins pe toți
Răul dintre noi,
Cei mai buni piloți
Mor, din doi în doi,
Soațe fără soți,
Stare de război.

Adio, adio, pe frontul dintre noi,
Adio, adio, e stare de război,
Adio, la adio, în cel mai trist război.

Ai intrat stupid într-un joc prostesc,
Drumuri se închid,
Bârfele sporesc,

Vai, m-ai pus la zid,
Să mă prăpădesc,
S-a făcut sordid
Darul meu ceresc.

Poate nu mai ști
Cum e pe pământ,
Numai nerozii
Și nimica sfânt,
Punctele pe „i”
Stau ca pe mormânt,
Ochii tăi pustii,
Astăzi, unde sunt?

Totuși, cum explici
Că, alaltăieri,
Ai plecat de-aici,
Fără de poveri,
Cu bagaje mici,
Către nicăieri,
Nici cu nimeni, nici
Simulând că speri?

Doamne, cum arăți,
Tremurând mereu,
Tragicul răsfăț
A lucrat din greu,
Seama, totuși, dă-ți,
De acest rateu,
De singurătăți,
Și al tău, și-al meu.

Nu mă mai consum,
Dar mă-ntreb, uimit,
Cine ești și cum
Ai ajuns în mit,
Cel din urmă drum,

Muchia de cuțit,
Și aud postum
Că ne-am fi iubit.

20 ianuarie 2003
(Din doi în doi, 2003)

ACEEAȘI FLOARE

Iubito, pe prispă ți-am pus
O floare din lumea de sus,
O floare din insula Marte,
O floare a cailor moarte.

Ea are petalele lungi,
Suflând ai să poți să le smulgi,
Iubito, eu flori nu prea știu,
Sunt un grădinar damblagiu.

Nu știu - trandafir, liliac
Pe toate că tine le fac,
Pe toate le-aduc la un fel
Lalea, trandafir, ghiocel.

O floare a vieții vecine
Și care miroase a ține.
Iubito, pe prispă tu ai
O floare din insula Rai.

(Repetabila povară, 1974)

DOR TÂRZIU

Mi-e dor de ea,
Mi-e dor de ea,
Ca de-o-ncercare-a morții.

(Din doi în doi, 2003)

FEMEIA CARE A FUGIT DIN ZID

Era aproape gata mănăstirea
Și te zidisem lăcrimând în ea,
Și hotărâsem să găsesc pretextul
De a muri și eu, aici, cumva.

Știam că săvârșisem o eroare,
Punând în zid tot ce aveam mai sfânt,
Dar și că nu se face fară jertfa,
În veci, nimic durabil pe pământ.

Mă și mândream, mă și uram, de toate
Și cred că sângele mi-era amar,
Când am crezut c-aud cum plânge, tristă,
Femeia mea ce devenea altar.

Și o iubeam mai mult ca niciodată,
Simțindu-mă o umbră de bărbat,
Și-acolo unde am căzut, izvorul,
De lacrimile mele, e sărat.

M-aș fi întors să regândesc proiectul,
Portret al obsesivelor idei,
Să scot din zid ființa adorată,
Să mă zidesc pe mine-n locul ei.

Dar, dintr-odată, a venit coșmarul,
Răsplata pentru tot cinismul meu,
Femeia mea din cărămizi plecase,
Strigând că-n zid acolo-i este greu.

Și eu care-o făcusem mănăstire
Și m-aruncasem de pe schele, jos,
Ca să mă aflu lângă ea, prin moarte,

Simțeam mortar uscat, la mine-n os.

Un scâncet de copil urca din ziduri,
Un clopoțel închis în clopot mut,
Murea neprotejat copilul nostru,
Nefericitul nostru ne-născut.

Și mănăstirea a căzut, deodată,
Altarul sacru devenea moloz
Și adorata trăncănea prin lume,
Ridicolă c-un fel de doliu roz.

Aceasta e legenda aberantă,
În care alte taine se închid,
Despre zidarul ce, și mort, adoră
Iubirea lui care-a fugit din zid.
Iar el devine nu zidar, ci zid.

26 iunie 2004
(Lehamite, 2004)

PE ASTA A IUBIT-O PĂUNESCU

Din toată viața noastră, te-ai ales cu
O probabilitate de destin,
Vor spune mulți: priviți la ea puțin,
Pe asta a iubit-o Păunescu.

Se va uita, din ceea ce se știe,
Și tu, când vei ieși de sub blestem,
Vei face toată depărtarea ghem,
Privind iubirea noastră cu mândrie.

Eu, nici acum, nu înțeleg prea bine
Cum, aruncând ostentativ un fleac,
Asemeni celor care se prefac,
Mataci, trăind cu lucruri de la mine.

Esențe vor pieri și amănunte,
Dar ai să porți stigmatul meu pe frunte.

15 ianuarie 2003
(Din doi în doi, 2003)

EROINA EȘTI TU

Ce mai faci?
Ce mai spui?
Unde ești?

Mai exiști?
Ochii mei sunt nebuni,
După ochii tăi triști.

Te aștept peste tot
Și visez să te-mbuni,
Am zidit pentru noi
Un spital de nebuni.

Acest fel de a fi
Vreau oricum să-l conservi,
Un spital pentru cord,
Cu salon pentru nervi.

Nu e logic nimic,
În întregul demers,
Amintiri au murit
Și contururi s-au șters.

Nu știam c-am avut
Acest mare noroc,
Să trăiesc lâng-un om
Care lumii-i dă foc.

Consolat, te aștept,
Mi-e necaz și pustiu
Și mă tem să te-ntorci,
Cred că nu te mai știu.

Poate că, între timp,
Chiar și tu te-ai schimbat,
Un păcat părăsind,
Îți asumi alt păcat.

Poate numele tău
E precum ți-am spus eu,
Și ești rodul divin,
Fiica lui Dumnezeu.

Să te caut nu vreau,
Să te-aștept nu mai pot,
Mi-am propus să te uit,
Cu iubire cu tot.

Îndărătnic te porți,
Și absurd, și naiv,
Dar eu hachița ta
Nu mai pot s-o cultiv.

Doar atât mai aștept,
Să-ți revii, să te-aduni,
C-am făcut pentru noi
Un spital de nebuni.

Ne putem odihni,
În cămașa de lanț,
Terapie de șoc,
Pentru foștii amanți.

Eu, din lacrima mea,
Am făcut, mai la Nord,

Un spital pentru nervi,
Un spital pentru cord.

Bat pe-acolo ninsori,
Într-un fel îngeresc,
Ca să-ți dea de-nțeles
Că eu tot te iubesc.

Însă nu te iubesc
Ca să vii, ca să pleci,
Te iubesc gratuit,
Inutil pentru veci.

Poți la șes coborî,
Poți rămâne-n zăpezi,
Te iubesc fară sens
Și tu nici nu contezi.

Astăzi, încă te joci
De-a misterul întreg,
Cei din jur ori nu știu,
Ori, știind, nu-nțeleg.

Dar, treptat, vei simți
Că fiorul trecu
Și vei vrea să le-arăți
Că-n poeme ești tu.

Și, atunci, ai să lupți,
Să le poți demonstra
Că, la mine în vers,
Este chiar viața ta.

Și te vor umili,
Contestând dreptul tău,
Dar eu nu te-am numit,
Ca să nu-ți fac vreun rău.

O s-apari, pe nedrept,
După ce am să mor,
Ca un alt personaj,
Scris de alt autor.

Și, atunci, ai să negi
Adevărul cel strict
Că-ntre noi a fost și
Acest straniu conflict.

Și vei face recurs
Că-ntr-o zi ai să vrei
Să arăți cine-ai fost,
Între-atâtea femei.

Eu, atunci, am să-ți fiu
Cel din urmă atu,
Declarând că, oricum,
Eroina ești tu.

Astfel, adeveresc
Că și azi ne iubim
Și, murind, am să fiu
Soțul tău legitim.

8 februarie 2003
(Din doi în doi, 2003)

CÂTE VIEȚI?

Totuși,
Te-ai întrebat tu
Câte vieți îți mai trebuie
Ca să ți se întâmple
Un miracol
Cum e acesta,

Să mai ajungi
Vreodată eroină,
În cărți de poeme,
Lângă Euridice,
Lângă Laura,
Lângă Veronica?
Te-ai întrebat, Maria?

(Din doi în doi, 2003)

MUZEUL ÎNZĂPEZIT

De-atâta dulce-amară conspirativitate,
Care ne-a făcut fericiți
Și ne-a distrus
După absurda, criminala
Plecare a ta, spre niciunde,
Nu mi-a rămas nimic
Pentru că nu mă pregătisem pentru despărțire,
Toate erau bine ascunse,
În micul tău univers de valori comune,
Pozele, scrisorile, vocile, toate,
N-am nici poze cu tine,
N-am nici vocea ta,
N-am nici scrisorile tale,
Toate au plecat, odată cu tine,
Undeva într-un încifrat și insondabil
Trecut, devenit numai al tău,
Și nu te mai pot recompune
Din nici o urmă, din nici un amănunt,
În afară de muzeul de gheață,
Din sângele meu, surprins de cutremur
Și înzăpezit pentru totdeauna.

6 februarie 2003
(Din doi în doi, 2003)

TELEFON ÎNTÂMPLĂTOR

Alo, iubita mea, te deranjez,
Aș vrea să-ți spun ceva, dar nu se poate,
Decât dacă e vreme să te văd.
Te-aștept la ceas la Universitate.

Doresc să-ți spun ceva neapărat.
Alo, m-auzi?
Te-aștept la ora 6,
Acolo unde toți suntem frumoși,
Iar voi cu toatele sunteți frumoase.

Eu am să port o floare la rever,
Te rog să porți și tu o floare-n mână,
Te-aștept la 6, nu cumva să uiți,
În nici un caz, nimic nu se amână.

Alo, iubirea mea, iubirea mea,
Te-aștept în gară și te-aștept acasă,
Te-aștept în Univers, pe-o canapea,
Te-aștept la Marea Neagră, pe-o terasă.

Alo, m-auzi?
Nu-nchide, dă-mi răspuns,
Nu mă cunoști, precum nici eu pe tine,
Dar eu te-aștept la 6 și la 8,
La 5, la 1, când îți va fi bine.

Voiam să-ți spun că nu te mai aștept
Și telefonul zace-n furca-nchisă.
Am fost sinucigașul ce-a-ncercat
Norocul lui cu cea din urmă fisă.

(Sunt un om liber, 1989)

FELINARUL

Poate-am adormit
Și-am visat ceva,
Vis nedeslușit
Că nu ești a mea.

Mai încep o zi,
Dau cu alb pe măști
Și te-aș izgoni
Ca să mă urăști.

Mă mai vede noaptea că mai dau lumină,
Eu sunt felinarul de la geamul tău
Și îmi ești aproape, dar îmi ești străină,
Mă mai bate viața cu păreri de rău.

Poate dintre toate tu erai aceea,
Poate-n tragedie m-aș fi izbăvit,
Vânător fusesem și erai femeia
Și aveam un glonte și l-am tras greșit.

Pâlpâie hipnotic forme, neguri, linii,
Cine sunt eu însumi și cine ești tu?
Felinar de noapte alipit luminii,
Soarele afirmă, umbra zice nu!

Dacă infinitul însuși se termină
Și sufocă lumea ceruri de azot,
Felinaru-și plânge ultima lumină,
Uite, vine ziua și mă sting de tot.

Și te-ai dus la moarte sau te-ai dus la nuntă,
Corbii stelei negre dau mereu ocol,
Fluturi mă-mpresoară și lumina-i frântă,
Felinarul naște întuneric gol.

Oriunde te afli, murmur noapte bună,
Bâjbâi către tine și te-aș mai chema,

Dar sunt felinarul fascinat de lună
Care-mpacă noaptea cu fereastra ta.

VISCOLUL PORNEȘTE SONERIA

Ce singurătate agresivă
Se așază peste noi și printre,
Sună lung și ușa e deschisă,
Dar nu intră nimeni, cin' să intre?

Nu mai umblă sănii și cuvinte,
De la Adrian până la Maria,
Viscolul a înghețat butonul,
Toată noaptea sună soneria.

Năluciri prin colțurile casei,
Focul sobei pleacă-n cer, cu hornul,
Cerbul, care sunt, se sinucide,
Străpungându-și inima cu cornul.

Pe Ia ea, prin curte, urlă câinii,
Cu o misiune omenească,
Ei îmi văd nenorocitul suflet,
Câinii latră, ca să mi-l gonească.

Sufletul îmi e acolo unde
Se găsește cea mai tristă fată,
Ce-a orbit cu voia să nu-l vadă,
În această iarnă blestemată.

Mâna mea i-a dat contur și viață,
Duhul meu cu mâna ei se-nchină,
Astăzi am ajuns niște epave
De singurătăți în carantină.

Cai bezmetici trag pe lume sănii
Și mașini fac moarte pe șosele,

Viscolul descarcă în ferestre
Numele singurătății mele.

Lacrimile, părăsindu-mi ochii,
Suie munții, înghețând pe pantă,
Viscolul sugrumă soneria,
În singurătatea dominantă.

Dragostea acum înseamnă ură,
Albu-i negru, într-un ger fierbinte,
Prin biblioteci, dicționare își dau foc,
Trădate de cuvinte.

Ca-ntr-o moarte proiectată cosmic,
Adrian o plânge pe Maria,
Pe buton apasă o amprentă,
Sună de la sine soneria.

22 ianuarie 2003, București – Constanța
(Din doi în doi, 2003)

REVER CU ÎNGERI

Noapte de taină,
Îngeri tresar,
Guler la haină,
Șliț la hotar.

Ninge pe ruguri,
Îngeri datori,
Lupte de muguri,
Moarte din flori.

Vino să sângeri
Și să renaști
La loc de îngeri,
Aproape căști.

Melancolie,
Timpul, în timp,
Îngerul știe
Dorul de nimb.

O îngeriță
Se îngerea,
De-un înger criță,
Ce-n ger era.

Printre înfrângeri
Și biruinți,
În cer ning îngeri
Și-și ies din minți.

Noapte de taină,
Cum să te culci?
Guler la haină,
Aripi la fulgi.

5 ianuarie 2002, Poiana Brașov
(Până la capăt, 2002)

NUMAI EA

Nu deveniți
Apărătorii mei,
Am o carte de telefon
De femei,
Numai că sunt nebun
După buzele ei,
După toate-ale ei,
Nu după ele,
Ci după toate-ale ei.

21 ianuarie 2003

(Din doi în doi, 2003)

ACT

Totuși,
Actul de dragoste
E un act de autoritate,
Nu un simplu
Aranjament intersexual
În plină tandrețe.

(Din doi în doi, 2003)

SINGUR, CU HAINELE TALE

Într-un hotel în care am fost fericiți,
Într-un hotel cu paturi bune pentru toți,
După despărțirea noastră de aseară,
Încerc să dorm și nu mă lasă hainele tale.

Rochia ta pare că vrea să mă mângâie,
Ai un pulover roșu care mă ceartă,
Sunt singur cu hainele tale,
Singur cu săracele tale lucruri,
Sunt deținutul lor, merg printre ele,
Ca și când mi-ar fi teamă.

Bluza ta mă arată cu mâneca, rochia ta,
Prima rochie în care te-am văzut când ai venit,
Bolnavă, la mine să te-ajut,
Rochia ta plânge cu capul între mâneci.

Și ce multe lumini, astenie, nu alta,
Nevroză de lumini,
Eu însumi umblu cu creierul aprins,
Toate lămpile creierului meu ard și
Mi-e cald și mă ciocnesc de lucrurile tale.

Într-un hotel fară tine, fară tine,
Într-un hotel cu bietele tale lucruri
Pe care le voi iubi disperat până-n zori
Când ți le voi trimite să-ți continui viața.

(Iubiți-vă pe tunuri, 1981)

IREVOCABIL

Atâția ani în calendar s-au scurs,
Că, după toate zilele acestea,
Nu mai există cale de recurs,
S-a terminat definitiv povestea.

Degeaba te prefaci a nu dori
Să recunoști trecutul ce ne leagă,
Că ne-am iubit în fiecare zi
Și-n mintea mea, eu te păstrez întreagă.

Poți vinde tot ce ne-a legat cândva
Și poți batjocori iubirea noastră,
Nici dracul nu te poate dezlega
De fosta ta ieșire la fereastră.

Ești condamnată veșnic să-mi rămâi
Iubirea cea mai mare și mai tristă,
Nenorocirea mea de căpătâi,
Cea care, și neexistând, există.

Te locuiește, astăzi, duhul rău,
Ești ca sub drog, revanșa te îmbată
Și culmea e, în tot dezastrul tău,
Că tu acum te crezi adevărată.

Nici nu mai știu cu cine pot vorbi,
Nici nu mai vreau să ne-ntâlnim, de-a pururi,

Te-am revăzut, infectă, într-o zi,
Comună în reacții și-n contururi.

Și preferam să fi murit noi doi,
În accident de avion prin Grecii,
Decât să ne-angajăm într-un război
Ce ne va umili pentru toți vecii.

O, dulcea mea, din morți te-am inventat
Și-ai devenit cucuta ofensivă,
Ce-n mod viclean se scuză de-un păcat
Pe care cu plăcere îl cultivă.

Și-ntr-adevăr e un păcat mizer
Să pui ce nu-ți convine-n paranteze,
Voind s-ajungi cu suflet pur la cer
Printr-un șantaj menit s-asasineze.

Și, după existențe și greșeli,
Salvate de iubirea noastră mare
Pe tine tu te minți și te înșeli,
Cedându-mi ce-ai greșit cu fiecare.

Tu vei muri de gestul tău stupid,
Le vei plăti cu înjosiri, pe toate,
Vei plânge mâine la același zid
Pe care-acum îl scuipi, cu demnitate.

Și te vei tot păta în lungul drum,
Dintre ambiție și resemnare,
Vai, ce vitează crezi că ești acum
Și cum te vei târî prin lumea mare.

Și tot ce astăzi nu-mi mai recunoști,
Protecție, tandrețe și iubire,
Vei regreta între pigmei și proști
Și va păli obrazul tău subțire.

Eu nu-ți doresc nimic, din tot ce știu
Că ți se va-ntâmpla în viața-ntreagă,
Încredințat că, fie și târziu,
Vei desluși blestemul ce te leagă.

Ai ascultat de mincinoși profeți,
De falși predicatori și vrăjitoare,
În ura pentru mine te răsfeți
Și ce naivă ești cu fiecare.

Ești omul liber care-njură-ntâi
Când de spital îi pare că-i departe,
(Crezând că îl ținuse sub călcâi)
Chiar doctorul ce l-a salvat de moarte.

Eu nu puteam să ies din tot ce-a fost,
Ca dintr-o murdărie, prin spălare,
A ține doliu a avut un rost,
Cum ține după moarte fiecare.

M-aș fî-ntinat să te petrec râzând,
Când am văzut că nu mai este cale,
Așa cum mă-ndemna, din când în când,
Teroarea sinuciderilor tale.

Eu te-am creat și soclul ți l-am pus
Sub tălpile de sfântă longilină
Și, după ce te-am ridicat prea sus,
Tu cinic mă lovești și fară vină.

Eu, sculptorul, ce-n tine-a investit,
Și viața lui, și brațele, și vrerea
Eu nu am cum să-mi cer, acum, jignit
Harnașamentul meu, de nicăierea.

Ar trebui pe tine să te scot,

Din tine însăți, să te iau întreagă,
Cu minte și cu inimă, cu tot,
Cu gura păcătoasă ce mă neagă.

Și nu mă poate mulțumi deloc
Să aflu că așa ar fi femeia,
Când văd ce ticălos e tristul joc:
Pygmalion ucis de Galateea.

Nu-ți reproșez nimic, nu-ți cer nimic,
De te-aș vedea, nici nu te-aș mai cunoaște,
Prea te-a narcotizat orgoliul mic
Că mire nu ți-am fost, să poți și naște.

Dar vreau să știi că știu și-aduc aici
Făgăduința înspăimântătoare
Că nu voi mai umbla în cicatrici
Și te condamn la milă și uitare.

Și nu doresc, din tot ce-a fost, să neg
Că te-am iubit și-ai fost cea mai frumoasă,
Balanță, în prăpădul meu întreg,
Și-aș fi zidit, pe umbra ta, o casă.

Mai mult de-atât ce pot promite eu,
Decât să recunosc, ca să se știe,
În fața ta și a lui Dumnezeu,
Iubirea pentru tine, pe vecie?

Te voi iubi, precum te și regret,
Te voi păstra mereu, mai sus ca toate,
Dar nu pe tine cea cu chip concret,
Nu jocul dublu din realitate.

Atâta doar că șansele s-au scurs
Și-n mod real sunt moarte toate-acestea,
Nu mai există cale de recurs,

S-a terminat definitiv povestea.

17 ianuarie 2003
(Din doi în doi, 2003)

CALENDAR DE PIERDERE

A fost tragic decembrie
Și noi tot ne iubeam,
Dar, în ziua dezastrului,
Ai plecat de la geam.

Și noi tot ne iubeam,
Și noi tot ne iubeam.
A trecut și ianuarie,
Și noi, tot fară rost,
N-avem loc în memorie
De iubirea ce-a fost.

Și noi tot fară rost,
Și noi tot fară rost.
A venit și februarie,
Și noi tot despărțiți,
Și se tânguie viscolul,
După meteoriți.

Și noi tot despărțiți,
Și noi tot despărțiți.
O să vină și martie,
Și noi tot mai străini
Se vor umple livezile,
De-nfloriri și de spini.

Și noi tot mai străini,
Și noi tot mai străini.
Va veni și aprilie,
Și noi tot fară noi,

Învierea îmi spune că
Nu mai vii înapoi.

Și noi tot fară noi,
Și noi tot fară noi.
Amintiri despre iulie,
Cu noi tot mai distanți,
Unde zodii se-amestecă
Și apar doi amanți.

Și noi tot mai distanți,
Și noi tot mai distanți.
Totu-aici se și termină,
Eu sânt eu, tu ești tu,
Nu există nici dragoste
Și nici lacrimă, nu.

Eu sânt eu, tu ești tu,
Eu sânt eu, tu ești tu.
Vor cădea calendarele,
Și noi tot mai dușmani,
Și vor trece și lunile,
Și vor trece și ani.

Și noi tot mai dușmani,
Și noi tot mai dușmani.
Vor veni și războaiele,
Și noi tot mai nimic,
Vom da morții impozite,
Pe când vieții nici pic.

Și noi tot mai nimic,
Și noi tot mai nimic,
Mai nimic, Nimic.

9 februarie 2003
(Din doi în doi, 2003)

SĂ-MPĂRȚIM CE-A FOST

Știu că-i foarte târziu și că nici n-are rost,
Dar aș vrea să-mpărțim tot dezastrul ce-a fost
Cum în toate e-un preț, cum în toate e-un rost,
E firesc să-mpărțim tot ce-a fost.

Pentru tot ce a fost, pentru tot ce va fi
Mai acordă-mi o singură zi,
Ca să-ți spun ce a fost, ca să-ți spun ce va fi,
Mai acordă-ți o singură zi.

Poate suntem cretini, poate suntem nebuni,
Dar avem de predat gestiuni,
Ție însăți, oricum, sunt dator să te dau,
De la tine aș vrea să mă iau.

Nu se poate muri așa scurt și spontan,
Dacă totul dura doar un an
Cu atât mai nedrept, cu atât mai durut,
Un destin retezat la minut.

Nu mai vreau să te chem, nu mai vreau să te văd,
Dar normal e un schimb în prăpăd,
Dacă viața ne-a fost înmulțită cu doi,
Ia-ți pe-a ta, dă-mi pe-a mea înapoi.

Depărtează-te mult, depărtează-te hăt,
Dar dă-mi viața, dă-mi viața-ndărăt,
E un nou adevăr, lui mă-nchin, lui te-nchini,
Doi străini pe pământ, doi străini

Mai avem de-mpărțit, bob cu bob, fir cu fir
Gestiunea acestui delir,
Cicatricea de bronz peste rană crescu
Și noi doi am ajuns eu și tu.

Te mai chem să-ți arăt, te mai chem să-mi arăți
Arogantele singurătăți, Să mai vii să-mpărțim,
Într-un mod elegant, Gestiunea acestui neant.

Nu e vreme de plus, marea moare în val,
Doar în minus trăiesc și socot,
Minus plus, minus noi, minus orice plural,
Minus tu, minus eu, minus tot.

3 aprilie 2004
(Suntem pe mâna unor nebuni, 2004)

INUTIL IEȘIND ÎN ORAȘ

De câte ori plec în oraș
Am reflexul să mă-ndrept spre tine,
Dar nu te mai găsesc, închid ochii
Și nu știu ce caut pe străzi.
Ce mai caut în lume,
Dacă tot te-am pierdut.

(Din doi în doi, 2003)

NU REGIZEZ DISTANȚA DINTRE NOI

Când în bemol, când în diez,
Când înainte, când-napoi,
Putere n-am să regizez
Toată distanța dintre noi.

Ea se creează natural,
Din umbra mea, din umbra ta,
Ca să mă simt un ultim cal
Ce n-are dreptul la o șa.

Stă depărtarea la refren

Și se repetă delirant,
De parcă între noi e-un tren
Ce-mpinge gările-n neant.

Alergi spre mine și alerg,
Pe drumul, zi de zi, mai lung
Și, dacă n-am fugi în cerc,
N-ar fi s-ajungi, n-ar fi s-ajung.

Aceeași muchie de cuțit,
Aceleași pante de noroi,
Mă tem că ne-am obișnuit
Cu depărtarea dintre noi.

Psihologie de amanți,
Nărav de camarazi de front,
Mereu mai reci și mai distanți,
Ca orizont de orizont.

Ne e din ce în ce mai greu,
Nu ne putem preface, nu
Un capăt trist al lumii, eu,
Un capăt trist al lumii, tu.

Distanți la suflet și la trup,
Tu mă infirmi, eu te infirm,
Suntem silabe ce se rup,
Dintr-un cuvânt rămas infirm.

Mă-ndemni, așa cum te îndemn,
Să ne unim pe-același ring
Suntem magneți de-același semn,
Ce se doresc și se resping.

14 februarie 2004
(Ninsoarea de adio, 2004)

IARNA DEFINITIVĂ

După ierni ce vin și pleacă
Și urmează primăveri,
După tot borhotul cinic
De îngheț și temenea,
După trăsnetul de vară,
După dragostea de ieri,
A venit și marea iarnă
Care nu va mai pleca.

Primăvara aberantă,
Care ne-a făcut de foc
Trebuia să se sfârșească,
Să se intre în normal,
Fie și de-o amintire,
Prea puțin mai au noroc,
A venit la mine iarna
Imediat după final.

Logica de totdeauna
A acestui anotimp
S-a schimbat și mă sfidează
Cum îl simt la mine-n corp,
Nu mai am la îndemână
Nici un anotimp de schimb,
Duc pe sânge gheața lumii,
Pipăi drumul ca un orb.

Nu mai am nici chef de viață,
Nici puterea să mai lupt,
Frigul mă înlocuiește
În ce vreau și în ce știu,
Numai iarnă e deasupra,
Numai iarnă dedesubt,
Statuarul om de gheață
Care sunt, e încă viu.

Sediul iernii e în mine,
Fără-ncuviințarea mea,
Ochii mei sunt plini de iarna
Polului interior,
Nici nu mă mai tem de moarte
Căci treptat voi îngheța,
Numai rănile recente
Nu cedează, mă mai dor.

Iar dacă îngheț mai grabnic
Tot mai sper la vreun dezgheț,
Care s-ar putea să vină
Pentru-acești ghețari eterni,
Mi-a plăcut lumina verii
Și am pus pe viață preț,
Ca să fiu, de azi încolo,
Căuzaș al marii ierni.

Nu mi-e dor de primăvară,
Parcă vreau să n-o mai știu,
Mă învăț cu frigul tragic
Al părerilor de rău,
Nicăieri nu urcă iarna
Ca într-un bărbat pustiu,
Iarna mi-a suit în brațe,
Iarna ține locul tău.

Soarele nu mă mai vede,
Căci el însuși e-n reflux,
Și, prin vatra noastră, focuri
Trec din ce în ce mai greu,
A venit la mine iarna,
În ediție de lux,
Mi s-a instalat în sânge,
Iarnă am ajuns și eu.

(Liber să sufăr, 2003)

DUMNEZEUL SALVĂRII

Închide fereastra, perdeaua o lasă,
Dă zgomotul mării afară din casă,
Dă-mi voie s-așez fruntea mea pe-al tău pântec,
S-ascult al rodirii și-al tainelor cântec,

Să fiu tot o rană, să fii tot o rană,
Materia-n fierberea ei grosolană,
Să trecem în moarte din cauze varii,
Cu marea venind către noi ca barbarii.

Eu las adevărul acesta să steie,
Ești cea mai fierbinte și dulce femeie,
La noapte, plângând lângă tot ce mă doare,
Pe ochi, desena-te-voi, straniu, cu sare.

Dă marea afară din casă și vino,
Nestinso, neblândo și iar nestrăino,
Pereche de umbră noptatecă pune
În contul durerii că ești slăbiciune,

Că inima-mi pică din piept și mă cheamă,
Că sufletul meu te consideră mamă,
Că norii se-adună și vremea se strică
Și eu, stând sub grijă, te țin ca pe-o fiică,

Dar tu dintre toate mai noua, mai vechea,
Îmi ești dulcea umbră, impasul, perechea,
Tu, dramă cu mii de soluții greșite,
Te plâng până ochii îmi ies din orbite.

Fii azi râzătoare, fii azi optimistă,
Soluția bună e-n noi și există
Și dacă, iubito, femeie visată,
Ar fi să ne stingem curând, nu odată,

Din dragostea noastră nebună și bună,
Cu marea în casă și-n pat arși de lună
Eu știu că s-ar naște sub cinice astre
Alți doi să repete-ntrebările noastre.

Ți-ai naște copilul, ți-ai naște copila,
În pumni de olar ar surâde argila
Și dacă nu e Dumnezeu să audă
Ce luptă dăm astăzi cu moartea cea crudă,

Din dragostea noastră, prin timpul prea greul,
S-ar naște el, vindecător, Dumnezeul,
Pe tronuri sărace suindu-și ființa
Ar face să cânte prin noi suferința.

Iubito, amână secunda fatală,
Să dăm alor noștri și dramă, și boală,
Copiilor noștri să dăm să învingă
Prin ei tragedia cu chip de seringă.

Dă zgomotul mării afară din casă,
Vreau liniște, liniște, marea m-apasă,
Vreau moartea să vină să lupte cu mine,
Eu sunt cineva, moartea e oarecine.

Și mută din tine în mine durerea,
Că tot ți-o voi lua folosind mângâierea,
Te-nchină și crede, în mine te mută,
Cu jale cu tot și cu clipa temută.

Și dacă se-ngăduie fapta aceasta,
Cu pumnii aprinși mergi și sparge fereastra,
Să intre barbara și tulburea mare,
Prin noi în pământul pe care nu-l doare,

Să intre săratele zbateri și unde,

Sub toți cei ce n-au simțăminte profunde,
Să-mi spele armura, să-ți treacă de coapsă,
Căci marea e singura lumii pedeapsă,

Să rupă, în val, santinele de veghe,
Căci marea e singura morții pereche,
Să vină fatal, consfințind cu toți solii,
Mutarea în mine a dramei și bolii,

Să vină să stingă cu tot vicleșugul
Și lampa din casă și ochii, și rugul
Și-apoi să mă ducă departe, departe,
Sătulul de viață, bolnavul de moarte,

Să-ți scriu cărți poștale pe piele de cegă,
Din Marea Niponă, din Marea Norvegă,
Din Marea de Flăcări ce plânge sub mare,
Iubito, pedeapsă, iubito, mirare,

Iubito de neguri, iubito de lună,
Iubito de taină și jale-mpreună,
Iubito de carne, iubito de șoapte,
Suav miazăzi și brutal miazănoapte,

Dar astea sunt simple și bune cuvinte,
Sunt legile care fac vieți și morminte,
Dar astea nimic nu înseamnă când vine
O grijă la mine și moartea la tine.

Apleacă-ți ființa prin ceața albastră,
Să naștem salvarea din dragostea noastră,
Și roagă-te fiului tău ce e-n tine
Să vină mai repede, să-ți fie bine,

Să vină să urle că mama și tatăl
Ii sunt duși la moarte; el șovăie, iată-l,
Dă sângele tău, pur și tânăr, să-l crească,

În ritm fară pauză neomenească,

Dă pântecul tău, rodniciei, seminței,
Fii gazdă nu bolii, ci vieții, ființei,
Tu meriți pământul să-ți stea sub picioare,
Regină prea blândă și nemuritoare,

Din mare să-ți bată mătănii catargul,
Cum buzele tale își tânguie arcul,
Cum inima mea te-a găsit și te știe
Și ești bucurie, și ești tragedie.

Hai, vino, în liniștea mea neguroasă,
Dă zgomotul mării afară din casă
Și-n larmele lumii și-n templele mării
Să naști Dumnezeul cinstit al salvării.

(Iubiți-vă pe tunuri, 1981)

ÎȚI VA LIPSI MARTORUL

Pedeapsa pentru cât de cinică
Vrei să pari și ajungi să fii:
Și-așa, și-așa, peste câțiva ani,
Când te vei lăuda cu faptul
Că te-am iubit,
Nu te va mai crede
Nimeni și-ți va lipsi
Principalul martor care tocmai
Fusesem eu,
În aceste timpuri.

(Liber să sufăr, 2003)

TOTUȘI IUBIREA PESTE BLESTEM

Obsesia mea despre tine

Renaște, în mine, acum
Și iarăși e rău și e bine
Și toate se afla pe drum.

O clasică dragoste veche,
Transcrisă în versuri, cândva,
Acum își găsește pereche
Și replica este a ta.

Poemele mele supreme,
Traite-ntre bine și rău,
Acum, s-au întors ca probleme,
Le-aș trece pe numele tău.

Mereu, între viață și moarte,
Mi-a fost și mi-e dat să mă zbat,
Iar astăzi, când ești prea departe,
Abia te mai strig sugrumat.

Și nu mai dau lumii de știre
Ideea de care mă tam,
Că nu mai exista iubire,
Așa cum există blestem.

N-am cum să accept ca, din toate,
Rămâne doar zborul târât
Și faptul că nu se mai poate
Iubi decât rău și urât.

Vin versuri străvechi să-mi inspire
Poemul cel nou ce îl chem
Și totuși exista iubire,
În veci, peste orice blestem.

(Liber să sufăr, 2003)

SĂ VÂNĂM LUMINA LUNII

Doamnă a deșertăciunii care n-ai să pleci-napoi să vânăm lumina lunii cu-ntunericul din noi.
Să vânăm plângând la noapte lacrimi mari din ochii goi să vânăm lunare șoapte cu-ntunericul din noi.
Să vânăm vânatul dulce care ești și care sunt și tot fuge pe pământ și-ar veni și iar s-ar smulge.
Doamnă, ce ne-arată luna? Vânător – vânat sunt una.

(Iubiți-vă pe tunuri, 1981)

JURĂMÂNT DE DRAGOSTE ȘI GELOZIE

Sunt gelos pe întreaga ta viață
Aș fi vrut să-ți fiu frate întâi
Să te-nvăț un cuvânt de verdeață
Și străină apoi să-mi rămâi.

Aș fi vrut să-ți fiu tată, iubito,
Ocrotind începutul fragil,
Și-apoi vârsta în foc mistuind-o
Să mă nasc și să-ți fiu eu copil.

Să fiu pavăza ta absolută
Eu, prieten și tot eu dușman
Și duhovnica ta surdo-mută
Și profesorul tău de pian.

Căci aproape îmi ești; dar străină
Felinarul ce sunt arde gri
Dacă simte făcându-ți lumină
Nălucirea că nu-i aparții.

Și te-aș duce în cârcă și-n creier
Și trecutul ți l-aș cumpăra
Să-mi rămâi ori pe unde cutreier
Doar a mea, doar a mea, doar a mea.

Mânuit de nebuna idee,
De-ntrebarea cea fară răspuns
M-aș preface-n atom de femeie
Dacă ție ți-aș fi de ajuns.

Sunt gelos pe oricine te-atinge,
Chiar pe hainele tale-s gelos,
Pe ninsoare gelos când te ninge,
Pe oglinda ce minte frumos.

Cărți poștale trecutul trimite
Cu adrese pierite de mult,
Dar eu plâng drumul fetei iubite,
Umilințele ei le ascult.

Te-aș trimite-napoi în uitare
Și m-aș șterge de gândul că ești
Te iubesc, o iubire ce doare,
Cu-nclceștarea prea negrelor vești.

Ți-s și tată, și frate, și soră
Ți-s prieten, și-ți sunt și dușman
Și marcat de o gamă minoră
Sunt profesorul tău de pian.

Croitor pentru hainele tale
Eu pe față în rană te spăl
Și-ți așez în picioare sandale
Și-ți sunt drog, și-ți sunt chin, și-ți sunt văl.

Blestemat sunt de lacrima mumii
Pentru tine să ard în prăpăd
Sunt gelos pe femeile lumii
Că mă fac uneori să le văd.

Dulcea mea, taina mea voluntară,

Rugul meu și concret și abstract.
O iubire de-abis mă omoară
Și mai tare ca orice contract.

Gelozie urlând cu tandrețe
Eu sub piele la mine te duc
Gurii mele i-aș da să învețe
În duet acest bocet de cuc.

Dacă-ți spun că te-aș face mireasă
Și în alb nupțial să te-nchid
Vreau să știi că te-aș duce acasă
Ca la nuntă să te și ucid.

Prea cuminteo și-apoi prea rebelo
Julietă, din neam dispărut,
N-aș voi să mă cheme Othello,
Dar din umeri ce mâini mi-au crescut.

Sunt gelos pe văzduh și pe mare
Și mă doare când calc pe pământ
Sunt gelos și pe scrisul cu care
Îți trimit gelozia ce sunt.

(Iubiți-vă pe tunuri, 1981)

A MEA

Cum treci acum și apa e-n ruine,
Și-ți este bine și îmi este bine,
Aș vrea să-ți spun, iubito,
ca în tine e vie vrerea ambelor destine.

Te voi iubi cu milă și mirare
Cu întrebare și cu disperare,
Cu gelozie și cu larma mare,
C-un fel de fărdelege care doare.

Și jur pe tine și pe apă toată
Care ne ține barca înclinata
Că vei rămâne - dincolo de număr
Și dincolo de forme, măști și vorbe -
A mea, de-a pururi, ca un braț în umăr.

A IUBI TOAMNA

A iubi, toamna, e-un biet pleonasm,
O poartă în cer se-nvârtește, neunsa,
Cad, iată, imperii de tulbure frunza
Și totuși se aude și ultimul basm.

A iubi, toamna, e oglindă-n oglinzi,
Halouri ciudate pe lucruri dansează,
Insecte damnate fac cuiburi
În raza, Speranța renaște
În cei suferinzi.

A iubi, toamna, neant și refren,
Vin pluguri pământul spre cer să-l răstoarne
Și ultimul fulger, semnat ambigen,
E parc` - un altoi pentru sânge și carne.

Și tipă a pierdere tren după tren

Și mieii duc iarba uscată pe coarne.

ABIA ACUM

Abia acum
Rănit la piept de crivățul câinesc,
Ce-mi bandajează rănile cu luna,
Abia acum încep să te iubesc
Când simt că te-am pierdut pe totdeauna.

Și rănile mereu mă vor durea,
Slăvind întâmpinarea ta târzie
Și-abia acum îți spun ‘iubita mea’,
Când nici nu-ți știu adresa spre a-ți scrie.

Deodată, apa lumii te-a-nghitit,
Deodată am rămas rănit de crivat,
Gesticulând spre minus infinit
Și construind delicte împotrivă-ți

Atunci când totul se-ntâmplă firesc
Ne-mpotriveam ca soarele și luna,
Și-abia acum încep să te iubesc
Când simt că te-am pierdut pe totdeauna.

Deodată ce spun eu și ce spui tu
Sunt două înghețate limbi străine
Și la hotarul dintre da și nu
Un martor mut mi-ar tot vorbi de tine.

ADIO, VARA

Adio, vara, pleaca-n ascunzișuri,
Noi suntem gata de-a cădea–ntr-o carte
și de-a mai lăcrima către pietrișuri,
De dor de tine și de dor de moarte.

Din fructe coapte picura alcoolul,
Nimic nu mai rămâne cum fusese,
Ce cosmic iese dintre ramuri golul
Penultimelor tragice regrese.

Și va veni și ultima rafala,
Dar nu-o vom apuca-o, nu e șansa,
Când în ninsoarea imaterială
Bolnavii lumii vor cădea în transă.

Ci noi atâta am putea decide,
Incostienti și triști ca prima oară,
Prin fumurile toamnelor putride,
O carte pentru voi: adio, vara!

ADOLESCENTA

Vând dumbrăvi și optsprezece ani
Stradă cu salcimi și cu castani
Primăvară-n baltă renăscută,
Zile ce amintirea le sărută.

R. Pe nisipul plajelor de aur
Soarele ne-a întins cununi de laur
Fata mea de Dunăre și șoapte
Fata mea cu păr de miazănoapte.

Fată, mijloc de viorică
Unde-i casa noastră de latină
Mâzgălita printre ablative
Cu distihuri șchioape și naive.

Se arcuiau prin sălcii catedrale
Luntrea noastră se pierdea agale
Într-o țară de tăcere și stuh
Gândul dispăru și din văzduh.

Sărutarea noastră caldă și învoalta
Avea gustul merelor de baltă
Dulce, sângerată și amăruie
Ani au fost ce din străfunduri suie.

Nu, acestea nu se pot uita ușor
Niciodată nu se sting, nu mai mor
Hei, dumbrăvi de vise și castani
Vânt, nisip și optsprezece ani.

ALB ȘI NEGRU

Încă o noapte albă în contul vieții gri
Încă un bulgar negru la muntele de smoală
Încă un om mai crede și altul îl înșală
Și „a minți" se-aude la fel cu „a iubi".

Nu mai putem distinge minciună de greșeală?
Ni-i dat să spargem, noaptea, tot ce zidim pe zi
Cu-aceste falimente de praf ce vom zidi?
Iubito, cum să ducem angoasa mondială?

Ce drept are minciuna să vină între noi?
Dăm pensie la diavoli să ne păzească iadul.
Noi re-nviem și raiul și muntele și bradul!
Te-acuz și-ți cad în fata târându-ma-n noroi.

Noi suntem programații, trimișii, posedații
Unui blestem mai mare, mai rău și mai adânc.
M-a umilit minciuna, pe-a cărei nota plâng.
Strigoii-nstrainarii din casa noastră ia-ti-i.

Încă o noapte albă, poți merge să te culci
Te voi iubi de taină, de jale și de veghe,
Îți voi fura din vorbe, cercei pentru ureche
Încă o noapte albă, cu negre fructe dulci.

Eu plec nu prea departe, aici, lângă pădure
Mă întâlnesc cu Shakespeare, un viitor coleg.
Și într-o tragedie de-a lui am să te leg,
Ca toți actorii lumii destinul să ți-l fure.

Prea dulceo! Noapte bună–sa visezi că minți
Și trează în minciuna s-adormi cu foc sub talpa
Să ai o noapte neagră, să am o noapte albă
Tu cu o taină-n suflet, eu cu-n cuțit în dinți.

ALBASTRU-NDOLIAT

În plină zi se face noapte
Și ninge fără de motiv,
Albastrul lui Sabin Bălașa
S-a-ndoliat definitiv.

În deficitul de albastru
Al unei lumi cu pumnii strânși,
Era nevoie de seninul,
Cu mari, cu nimfe și cu mânji.

Era albastrul dinspre dangăt,
Când bate clopotul în cer,
Era accentul trist al mării,
Când marile corăbii pier.

Era lumina din privirea
Discipolului muribund,
Când moare-n temniță profetul
Și ceilalți faptul îl ascund.

La nunta de culori a lumii,
Un loc de cinste și-a făcut
Albastrul lui Sabin Bălașa,
Iluminat de absolut.

E mult pământ în jurul nostru
Și e destul pământ în noi,
Simțim pământ în cărămidă,
În test, în oale și-n noroi.

Așa că resimțeam nevoia
Măcar a unui strop de cer,
Pe un pământ pe care cerul
E-un tragic oaspete stingher.

Și, uite, se îndoilaza
Și nu mai are crezământ
Puținul cer al lui Bălașa
Și cade pictorul, înfrânt.

Ne-am săturat de-atâta noapte
Și ni se face dor de zi,
Să-nsamântam în noi albastrul,
Spre-a nici nu mai putea muri.

Dar e bolnav și curcubeul,
Închis într-un spital sordid,
Nuanțele ajung în zdrențe,
Comutatoarele se-nchid.

Și-n toată negura murdară,
Ca-ntr-un reînviat pariu,
Ce ochi albaștri are cerul,
Ca semn că Dumnezeu e viu.

Sunt răstigniți aceiași îngeri
Între femeie și bărbat,
În veac de promiscuitate
Și de albastru-ndoliat.

ANA LUI MANOLE

Voi zidiți în jurul meu
Dar aici în zid sunt eu,
Dar aici în zid sunt eu, sunt eu
Hai, Manole, pune zid
Să nu pot să-l mai deschid,
Hai îmbracă-mă în zid, zid greu.

R: Turla-mi soarbe capu-n ea,
În altar sta fruntea mea,
Ochii în ferești vor sta spre cer.
Voi lucrați și vă e greu
Însă de murit mor eu
Jertfa voastră sunt chiar eu, eu pier

Pe oriunde sunt zidiri
Omul meu, să nu te miri,
Le-au întruchipat doi miri de rând
Dara tu de-a pururi pleci,
Eu rămân aici pe veci
Prada cărămizii reci plângând.

Sângele mi-i încă viu,
Voi nu știți că și eu știu
C-am să mor dintr-un pariu stupid
Hai Manole fii mai demn,
Cum să-ți faci aripi de lemn?
Mi se face-a moarte semn din zid

Să te-nchini când vei pleca
Să nu, să nu uiți cumva
Ca-nauntru-i Ana ta, om crud.
Milă cum nu poți să ai
Voi plecați către alt Rai,
Eu din zid de-abia va mai aud.

ANOMALII

Sufletul meu, copil tembel, cunoaște,
Inima mea de bivol tânăr știe
Ca pe al lumii pat absurd de broaște
Iubirea este o anomalie.

Să mai iubești când visul un negoț e,
Să mai iubești când prea puțini au sale,
Când ne clocesc de-un veac prudente cloțe,
Acestea toate nu sunt stări normale.

Eu cânt la o vioară care doare,
Eu cânt la un pian bolnav de ciumă,
Cu voioșie și cu disperare
Eu cânt un cântec care mă consumă.

Nu-i profitabil să iubești când este
Mai profitabil să te faci ca sângeri,
Dar pe robotul meu cade-o poveste,
Robotul meu e-nduiosat de îngeri.

Normal rămâne numai restul lumii
Care să se abțină bine știe,
Vioara caldă și pianul ciumii
Nu sunt decât acea anomalie

La care pururi sufletul mai spera
Pentru ca ea s-ar mai putea numi iubire
Jos, în prudenta lume mamifera,
Și sus, pe unde gândul meu e mire.

BĂTRÂNUL CERȘETOR

La colțul străzii e un cerșetor
Cu mâna-ntinsa, catre-o altă lume
Decât aceea unde, fără nume,
El ispășește râsul tuturor.

Adolescenții se mai țin de glume
Și-i pun în palma semne de-ale lor,
El e bătrân și înțelegător,
Cu noi, cu toții, dar, cu cei mici, anume.

Și cine observă, într-o doară,
Ca el e-aici din vremuri de demult,
Imperturbabil, în acest tumult,
El, cerșetorul, a uitat să moară.

Sub zdreanța lui, minunea se-ntrupează,
În el e Dumnezeu, ce stă de pază.

BIET NEMURITOR LA ZIDUL MORȚII

Numai viteza mă mai ține viu
Și sclav măreț acelorași proporții,
Să mă opresc, n-am dreptul nici să știu
Că sunt alergător la zidul morții.

N-am timp la zidul morții să m-așez
Și combustibil am, de nicăierea,
Probabil unii cred că și trișez,
Dacă, de-o viață, îmi refuz căderea.

N-am mai dormit de când eram copil,
Cu-aceste roti, cu-aceasta să sunt una,
Iar dacă at încetini, umil,
M-aș prăbuși din zid, pe totdeauna.

Distanțele pe care mi le-asum,
Paradoxal, sunt cele și rămase,
Pe zidul lentei morți, de-atâta drum,
Vehiculul mi s-a urcat în oase.

A mă mai crede liber, nu încerc,

În toată cursa asta nebunească,
Ființei mele, alergând în cerc,
Îi este interzis să se oprească.

Și, vai, în toată tragica belea,
Cobor și urc mereu aceasi panta
Și nemurirea e o boală grea,
Un fel de plictiseala aroganta.

Destui își pot închipui că eu
Ador aceasta-ntrecere vulgară,
Că-mi place tot acest absurd turneu
Pe zidul morții unui circ la țară.

Dar eu alerg, ca să nu mor,
Cumva și înțeleg cu vrere vinovată
Că nu mai am puterea de-a pleca
De-aici, din zidul morții, niciodată.

Nu pot trăi, precum nu pot muri,
Nu mă opresc, precum m-alunga sorții,
Nu pierd nimic și nu pot birui,
Ca biet nemuritor la zidul morții.

BIEȚI LAMPAGII

Într-un veac cu noapte mare
Noi aprindem felinare
Ca să nu fiți triști

R: Bieți lampagii, prin veacul greu
Oriunde-am fi, lucram din greu
Dăm foc, dăm foc, felinarelor

Voi le stingeți către ziua
Iar noi ne luăm adio
Sarmani artiști

Vine noaptea următoare
Noi aprindem felinare
Spre a fi frumos

Voi le stingeți dușmănește
Vouă noaptea vă priește
Vai, ce folos

Cineva mereu ne ceartă
Că urmam această artă
Fără de tumult

Într-o noapte fără lună
Vă vom spune „Noapte bună”
Umiliți prea mult

Dar ni se va face milă
Vom da foc chiar la feștila
Nu vom rezista

Căci flacăra alb-albastra
Este meseria noastră
Ea și numai ea

Contra nopții tutelare
Noi aprindem felinare
Până veți simți

Ca în beznele profunde
Azi lumina se acunde
În lampagii

Noi artiștii fără vine
Noi purtăm în mâini lumina
Să vă dăm 'napoi

Însă dacă va fi cazul
Se va termina și gazul
Vom arde noi.

BLUES CU IEDERĂ ȘI STEJAR

Vai, printr-un vegetal abuz,
O iederă și un stejar,
Încremeniți, dansează blues
Și rădăcinile tresar.

Și luna sus, ca un cinel,
Cutremurându-se mereu
Și iedera vorbind cu el
„Să mai dansăm, iubitul, meu!”.

N-au nici un drept, n-au nici un drept,
La dans, la tot ce îndrăznesc,
Dar el o trage către piept
Cu-n gest aproape omenesc.

Și dacă ei, printr-un abuz
Și-un gest al lumii de apoi,
Dansează blues, dansează blues,
De ce nu am dansa și noi?

BOCET PENTRU ION CEL FĂRĂ DE MORMÂNT

Ca țara să nu-ți moară
Tu liniștit te-ai frânt,
Și tot colinzi prin țară,
Ion fără de mormânt.

Așa a fost destinul tău,
Să mori precum te-ai și născut
Ca un erou necunoscut

Într-un mormânt necunoscut.

Ioane fără de mormânt,
Te plâng și te îngân,
Ca tu ai fost și eu mai sunt,
Ion, soldat roman.

Dar undee mormântul tău,
În care rău sau deal,
Te bat părerile de rău,
Soldat și general.

În fața morții neclintit,
N-aveai ce o rugă,
Ai lăcrimat și i-ai zâmbit
Ca și la nunta ta.

Dușmanii tăi și azi se tem
De-ngrozitoarea zi
Când vom ieși de sub blestem
Și tte vom regăsi.

Ioane, fără de mormânt,
Cuvânt fără coperți,
Din locul tragic un` te-au frânt
Încearcă să ne ierți.

Așa, a fost, va fi mereu,
Te căutam cu dor
Ion ești tu, Ion sunt eu,
Ion e un popor.

CÂINE ȘCHIOP

Cum umbli fără cauză și scop
Pe negrele, murdarele șosele,
Întruchipare a tristeții mele,

Vitreg copil al lumii, câine șchiop.

Și lacrima ți-o bei, strop după strop
Și ei îți frâng spinarea cu zabrele
Și-n propriul sânge vor să mi te spele,
Mănuși să fii și să te dea la shop.

Vai, șchioapeți într-o lume nemiloasă,
Lovit de toate rotile, suspini,
Nu poți nici să mai mergi, nici să te-nchini,
Cei care fug în pace nu te lăsa.

Așa ni-i soarta noastră* de străini,
Tu, câine șchiop, fost animal de casă.
*De lovituri mortale să fim plini
Și hăituiți, să ne simțim acasă.

CĂLUGĂR

Doamne, fă-mă călugăr
Și cheamă-mă până la tine
Să-ți spun adevărul
Despre marele dezastru pământesc.
Doamne, fă-mă călugăr.
Au fost hăituiți,
Au fost ofensați,
Dar călugării au totuși
O oarecare liberă trecere
La vămile cerului.

Undeva, la Cheia,
Am auzit eu că exista
O scară de rășină de brad
Care ajunge până la tine, Doamne,
Lasă-mă să urc și să-ți spun.
Voi găsi-o chiar dacă
Nu e în evidență primăriei din Mâneciu

O voi găsi-o după miros,
După mirosul morților
După mirosul viilor,
După mirosul de tămâie.

O voi găsi-o și voi veni
Să-ți spun ce rău e pe pământ
Să-ți spun ca-n luptele pentru dreptate
Dreptate a ieșit
Atât de zdrobitor victorioasa
Încât a devenit idee,
Nu mai are nici o realitate.
Doamne e nedrept totul,
Copiii nu mai au decât recreații și examene,
Ore de clasă nu mai sunt,
Bătrânii sunt puși la zid
Sub niște taloane de pensii
Care sunt trase din tunuri
Ale binevoinței generale.

În rest muncim până ne cad mâinile din umeri
Și nu mai știm pentru cine muncim
Mai ales că ei ne dau să facem
Lucruri pe care tot ei le considera inutile
Și ne reproșează noua
Că facem lucruri inutile.
Dar, în fine Doamne, primește-mă în audiență
Pe mine, călugărul cel mai limbut,
Al mănăstirii tale cu 5 continente.

Hai, Doamne, fi bun și primește-mă
Ca, alttel, dacă întârzii,
Nu mai am pe unde urca
Vine omenirea flamanda
Să mănânce scara de rășină
Care duce la tine,
Doamne, fă-mă călugăr,

Fă-mă și ascultă-mă
La ora când mănăstirea ta
Cu 5 continente
Și cu 4 miliarde de prăpădiți
Instalează ultimele arme
În clopotnita!

CÂNTEC FEMEIESC

Așa e mama și a fost bunica
Așa suntem femei lângă femei
Părem nimic și nu-nsemnam nimica
Doar niște „ele” ce slujesc pe „ei”.

Ei neglijenți, iar ele foarte calme
Ei încurcând ce ele limpezesc
Ei numai tălpi și ele numai palme
Acesta e destinul femeiesc.

Și-n fond, ce fac femeile pe lume?
Nimic măreț, nimic impunător.
Schimbându-și după ei și drum și nume
Pun lucrurile iar la locul lor.

Cu-atâtia pași ce au făcut prin casă
Și pentru care plată nici nu cer
De-ar fi pornit pe-o cale glorioasă
Ar fi ajuns și dincolo de cer.

Ei fac ce fac și tot ce fac se vede
Ba strica mult și ele-ndreapta tot
Și de aceea nimeni nu le crede
Când cad, îmbătrânesc și nu mai pot.

Așa e mama și a fost bunica
Și că ele mâine eu voi fi.
Ce facem noi, femeile? Nimica,

Decât curat și uneori copii.

Suntem veriga firului de ață
În fiecare lanț făcut din doi
Ce greu cu noi femeile în viața
Dar e și imposibil fără noi.

CARNAVAL

Cea mai mare surpriză
Cel mai mare șoc,
Nebunia serii,

Punctul culminant
Al balului nostru mascat
În care

Nimeni
N-a mai cunoscut pe nimeni
A fost acela în care

Cineva
A avut ideea genială
Să apărem cu toții

Cu fetele noastre reale.
A trebuit să ne mascăm
Din nou

Ca să ne mai putem
Recunoaște
Și să ne dăm

Bună ziua.

CASA DE NEBUNI

În ultimele zile ale iubirii noastre,
Eu îți spuneam cuvinte și tu, cu ochii uzi,
Păreai neputincioasă și să le mai auzi
Și mă temeam să caut sau să presimt dezastre

Și-n noaptea dinaintea plecării spre niciunde
Eu îți strigam că ninge, plângând la telefon
Și-aveai atâta pace și viitor în ton,
Ca nici acum nu bănui că te puteai ascunde.

Nu cred că are dreptul o dragoste să moară
Ca între două bestii, tăcut și indecent
Și fără un adio și un avertisment
Și fără o urare de drum, elementară

Aștept să-mi spui că suntem,
Atunci când ai să suni,
Ori eu, ori tu, ori ambii,
La casa de nebuni!

CASTEL MEDIEVAL

Condamna toți și numai unul iartă,
Când toți vorbesc se-aude cel ce tace,
Da semne de cădere și de pace,
Dezamăgită, tulburea mea soarta.

Ce vremuri de vremelnicii sărace,
Mi-am dejugat și tidva lângă poartă
și-acum aștept voios în noaptea moartă
Pe cineva să vină mai încoace.

E un tiran - de tirania pâinii -
Aicea în castelul fără geamuri
Și tigrii lui domestici sar în hamuri
Și-n lanțuri lupi se gudura, nu câinii.

Miroase a pustiu și a cenușă,
În beciuri e-o uzină de cătușe.

CE SIMPLU MI-AR FI, DACĂ NU TE-AȘ IUBI

Ce simplu mi-ai fi, dacă nu te-aș iubi
Altceva nu-i nimic
Și mereu mă complic
Și ce simplu mi-ar fi,
Dacă nu te-aș iubi.

Dacă m-aș lua după pretexte,
Daca-aș trage unde e ușor,
Nici nu trebuia s-aud de tine
Și-mi era mai de folos să mor.

M-am băgat de bună voie slugă,
Dragostei morale ce ți-o port,
Dar pricep că mi-ar fi fost rentabil
Să privesc destinul ca pe-un sport.

Nu-i o simplă încăpățânare,
Pentru un ambițios pariu,
Dar aleg o cale complicată,
Tocmai din motivul că sunt viu.

Eu detest relația burgheză,
Decorata circumstanțial,
Mă închin la legile naturii
Și salut iubirea, ca scandal.

Mama ei de viață prefăcută,
Tatăl ei de soarta la mezat,
Te iubesc în felul unui traznet,
Te prefer așa cum s-a-ntâmplat.

Greu îmi e și greu îți e și ție

Cu acest fel de a trăi al meu,
Totuși, vreau să știi că, din păcate,
Dragostea e o dificultate,
Fără care-ar fi cu mult mai greu.

CHEMARE PENTRU ȚĂRANI

A venit și vremea furtunoasă
Să ne dăm naturii înapoi,
Hai țărani, întoarceti-va-acasa
Ca e-dor pământului de voi.

Și luați și fabricile-n sate,
Fiți și muncitori, dar și țărani,
Prea sunt urbe suprapopulate,
Prea sunt bălării pe bolovani.

Rar câte-o exotică găina
Și vreun porc în vre-un sărman coteț
Casa voastră însăși vi-i străină,
Doar atât, un buletin aveți.

Și sămânța vostra cade-n piua
Locului bizar, vulgar,
De trei ori pe zi dați „bună ziua”
Și în rest trăiți într-un ghețar.

Hai țărani, întoarceti-va-acasa,
Casa-i totuși lucul cel mai sfânt,
După atâta fuga friguroasă,
Puneți iarăși mâna pe pământ.

Înfloriți-l brusc, cu cereale,
Puneți pomi, dați gresii pe cuțit,
Faceți case, creșteți animale,
Și vă așezați pe veșnicit.

Și când vara o veni deplină,
Cu dolveci, cu pepeni și țânțari,
Noaptea, sub o lună de lumina
Ridicați un foc de bălegar.

Și chemați cu vorba voastră groasă
Pe poet să cânte lângă foc.
Oameni buni bine-ați venit acasă
Hai și puneți patria la loc.

CĂȚEL EMIGRANT

Pe șosea, l-am văzut, hăituit de mașini,
A fugit spre-a uita sărăcia din sat,
Pe-un asfalt unde-ai lui sunt așa de puțini
Și-i vacarm, de te poți sătura de urlat.

Cei bogați s-au oprit să mănânce-n păduri
Și mâncau elegant cu tacâmul frumos,
L-au văzut și pe el, i-au privit ochii puri
Și i-au dat generos niște pâine și-un os.

Într-o zi, când trecea dintr-un loc în alt loc,
L-a lovit cineva ce grăbea către scop,
Carnea lui de bărbat a simțit că ia foc
Și s-a tras din șosea plin de sânge și șchiop.

Tot ce-avea a pierdut, nu mai simte nimic,
Ar mușca disperat porțiuni de șosea,
Dac-ar ști unde e satul lui trist și mic
Ar pleca spre-un cioban ce-l mințea și-l bătea.

Trepied aberant, de cățel emigrant,
Și lătrat pervertit la șosele cu fum
Ar pleca înapoi, s-ar topi în neant
Și-ar mai vrea doar atât, pacea-ntâiului drum.

Pe șosea sunt, acum, câini mai ageri și noi,
Mai mâncând ce găsesc, fără apă un strop,
Numai el, neaflând niciun drum înapoi,
A ajuns trei perechi de mănuși într-un shop.

Dacă, totuși, va fi vreun lătrat pe pământ
Pentru câini viața-n veci va fi aspră și grea,
Câine șchiop eu te plâng că spinarea ți-au frânt
Dar de ce ai fugit să cerșești pe șosea.

ADEVĂRATUL FIU

Din câți copii tot crezi că ai matale
Prea bună maică, spune-mi care-ți este
Adevăratul fiu a cărui mamă
Te simți într-adevăr până la capăt.

Nu poți avea copii mai mulți ca unul,
Mărturisește-mi care-ți aparține,
Pe care l-ai făcut, murind tu însăți,
Ca să le dai și celorlalți putere.

Căci, dacă fiul are doar o mamă,
Irepetabil este și copilul,
Dar spune-mi, maică bună, adevărul
Din toți aceștia, care-ți este fiul?

Ai mei sunt toți, răspunse maica tristă,
Dar cel mai mult acel ce n-are mamă.

(Locuri comune, 1986)

CINE IESE ULTIMUL DIN ȚARĂ?

Sărăcia noastră ne omoară,
De atâta marș ne doare splina,
Cine iese ultimul din țară

E rugat să stingă și lumina.

Noi mereu le-am suportat pe toate,
Ducă-se dezastrele de-a dura,
Dar de ce, în plină libertate,
Cea mai mare să devină ura?

Pluralismul – tuturor ne place,
Chiar dacă îl facem numai unii,
Dar vedem, de-atâta timp încoace,
Pluralismul cinic al minciunii.

Sfânta-i opoziția pe lume
Și organic preferam răspărul,
Dar de ce, în păcăleli și glume,
Nu se mai distinge adevărul?

Mai contează, uneori și fapta,
Nu se poate construi cu tinga,
Nu exista stinga fără dreaptă,
Nu exista dreapta fără stinga.

Ne vor întreba copiii, mâine,
Morții vor sări să ne condamne,
Dacă, pentr-un colț mai bun de pâine,
Ne vom vinde țara noastră, Doamne.

Libertate și democrație,
Pașapoarte pentru fiecare,
Dar de mila nimeni nu mai știe
Și e vraiște la hotare.

Coridor european și-atâta,
Sub o licitație măruntă,
Provocarea, patimă și bita
Și în curți și-n piețe se înfrunta.

Om la om nici nu mai vrea să creadă,
Om pe om la zid fatal îl scoate,
Singura se scoală o baladă
Și în zdrențe circula pe sate.

Finul necosit se-nvârtoseaza,
Putrezește sus, pe crengi, caisă,
În tacerea-nalta de amiaza
Morții își aud ei înșiși zisă.

Cale pietruită cu dezastre,
Noapte-ntredeschisa pentru-o ora
Grijulii cu soarta țării noastre,
Voievozii-a moarte ne implora.

N-avem nici o șansă de izbândă,
Vom rămâne bieți orfani pe-aicea,
Dacă, supărați pe cei la pândă,
Am trezit din moarte cicatricea.

C-un refren de muzică ușoară,
Într-un fel, ne recunoaștem vina,
Cine iese ultimul din țară
E rugat să stinga și lumina.

CINEVA MĂ ASCULTA

În veac cu putere ocultă
Din zid cineva mă asculta.
Cu cât mă coboară pe mine.
Cu-atât el mai mare devine.

Iubirea mi-o suge prin tuburi.
Mă simt răstignit pe șuruburi,
Ce face cu mine nu-i veghea,
El trage din zid cu urechea.

Ai zice că apără, poate,
Poporul de rău și păcate,
De cei ce țin arme în lira
De cei care mint și conspiră.

Dar nu el asculta orbește,
Pe om când acasă trăiește,
Ne intră-n cearceaf și sub piele,
În creier de gânduri sai-l spele.

Prin mari, electronice unde
În ochi și în tălpi ne pătrunde,
Putere zeiască și oarbă
El scris e și-n firul de iarbă.

Ascultă fereastra deschisă
Și viermii urcând în caisă,
Cum gâfâie-n dragoste mârâi,
Concertul mărunt al pieirii.

În veac cu poliție multă,
Din zid, cineva mă asculta.

COLINDUL GUTUII DIN GEAM

Dulce, galbenă lumina
Cum și eu balaie-eram
Mi-a pus mama o gutuie
Ce se coace-ncet la geam.

Aș musca-o dar mă doare
Mă cuprinde-un fel de jind
Și acum când trece anul
Parc-o simt îmbătrânind.

Galbenă gutuie
Dulce, amăruie

Lampa la fereastra
Toată iarna noastră!

Mama mea n-avea nici globuri
Nici beteala și nici stea
Sărbătorile de iarna
Cu gutui le-mpodobea.

Mi-a pus mama o gutuie
În fereastra dinspre drum
Și o văd că luminează
N-am puterea s-o consum.

Parcă are-n ea ceasornic
Și al mamei plânset sfânt
Luminează și se stinge
O gutuie pe pământ.

Luxul mamei cel mai mare
Când copii ne mai simțeam
Era pâinea de pe masa
Și gutuia de la geam.

CONDAMNAREA LA TOAMNĂ

Nu e toamna cum ești tu,
Vara mea de suflet, nu,
Pe pământ,
Vara decăzu.

Dacă pădurea ne condamnă
La nostalgie, fără rost,
E toamna, vara mea, e toamna,
Așa cum poate n-a mai fost.

Atâtea taine nepătrunse
Ne cad în brațe la un semn

Și suntem îmbrăcați în frunze
Și căptușiți c-un fel de lemn.

În rău sunt două lăzi de bere,
Pe foc s-a pus un ultim vreasc,
Trec cerbi frumoși, bolnavi de fiere,
către cerboaice care nasc.

Și ziua e atât de mica
Încât n-ai vreme de-un salut,
Și-un fum noptatec o complica
Și săptămâna a trecut.

Mai e în tot un pic de vara,
Dar paturi aspre ne-nsotesc,
La orice drum mai lung afara
Prin clăi de aburi nefiresc.

Mai am senzația că toate
Pot fi și altfel decât sunt,
Dar muntii-mi pun poveri în spate
Și simt că port pe tălpi pământ.

Acum și fiarelor li-i foame
Și ies lunatice la drum,
Pădurea este numai drame
Și-o mai salvăm cu câte-un fum.

Dar ea, deodată, ne condamnă
La nostalgii și la păcat,
E toamna, vara mea, e toamna,
Și-atât de singur m-ai lăsat.

COPERȚILE NEGRE

Foaie neagră de coperți
Să mă bați și să mă ierți

Că te-am scris cu viața mea
Și am pus lacrimii cișmea.

Că mi-ai stat pe răni mereu
Foaia sufletului meu,
Foaie neagră de învelit
Luciu rece de cuțit.

Noaptea mea de la final
Șaua-i singura pe cal,
Iar pe lume ce târziu
Niște degete mai scriu.

Fără mână care-au fost
Versuri triste, fără rost,
Foaia negrului umil
Exercițiul meu de stil.

De scris numere pe porți,
Și de moarte printre morți,
Viața mea de negru gol
Fără nici un protocol.

Foaie tragică de tus,
Semn al artei celor duși,
Tu să mă-nsoțești mereu
Foaia sufletului meu.

Te mai văd sclipind și-acum
Vai, coperta mea de scrum,
De pe un mai vechi volum
Care-a înviat postum.

Foaie neagră de coperți
Să mă bați și să mă ierți
Că te zgârii cu-o nuia
Iscălind în noaptea ta.

DE-A COPILĂRIA

Când dulci colinde cad
Simțim nevoia vie
De-o casa, de un brad
Și de copilărie.

Afară-i iarnă grea
Ninsoarea e albastră
Iar noi ne vom juca
De-a toată viața noastră.

Pe geamuri mâini de sloi
Își țes în gheață ia
Noi ne jucăm de-a noi
Și de-a copilăria.

Ninsori pe care bat
Și focul mai tresare
Și am adus un brad
Și i-am cerut iertare.

Ne așezăm pe jos
Un fel de plâns ne pierde
O, brad, o, brad frumos,
Cu cetina tot verde.

Atâtea-nstrainari
Și inutile toate
Ni-i dor de adevăr
Și de intimitate.

Copii, copii frumoși,
Prefaceți-vă bine,
Că-l așteptați pe Moș
Și credeți că și vine.

Hai, Moșule, apari
Să-ți cânte vechiul nume
Copii cu ochii mari
Privind în altă lume.

Se arata timpul când
Din epoca săracă
Un om pe Moș jucând
Devine ce se joacă.

DEGETELE TALE

Sunt degetele tale, subțiri ca niște vreascuri,
Ce mi-au rămas din toată pădurea dispărută
Într-un ținut de gheață și de pirjol te muta
Ființa mea, plecată prin lume, după vreascuri.

Mă simt ca o femeie bătrână și săracă,
Plecată prin pădure să strângă niște vreascuri,
Eu degetele tale, subțiri ca niște vreascuri,
Le simt cum dau căldură ca vremea să-mi mai treacă.

Atât îmi mai rămâne, pădurea au furat-o,
Pădurea au schimbat-o pe aur și avere,
Eu degetelor tale voiesc a le mai cere
Să-mi zăbrelească ochii și fruntea rece, iat-o,

Să-mi încălzească duhul secundelor mizere
O, degetele tale prea triste, adorato.

DOINA

Ș-am să-mi fac o doină,
Doina mea de dor,
Fără nici o noimă,
Când o fi să mor.

Ș-am să-mi fac o doină
Doina mea de jale
Fără nici o noimă
Să îmi iasa-n cale.

Ș-am să-mi fac o doină
Doina ce suspina
Fără nici o noimă
Să mă-ngroape-n mine.

DOR DE CLUJ

Sfios vin la tine ca-n templul Ardealului,
Eu, fiu de țărani din fierbintele sud,
Și Clujul e, tot, hohotire de clopote,
Și pașii lui Blaga pe străzi se aud.

Ca Iancu aș vrea pe suișul Feleacului
Să cad furtunos peste Cluj ca un cal,
Dar astăzi e liniște dulce în inima
Prea mult pătimitului nostru Ardeal.

Același e Clujul, aceiași sunt oamenii,
Mereu născători și mereu muritori,
Dar și de-aș avea tot o singura naștere
Aici aș muri de o mie de ori.

Mereu către dealul ciudat al Feleacului
Atras mi-a fost neamul bătrân de oltean,
Aici învățară ai mei, toate rudele,
Dumitru și Ana și Tina și Ioan.

Când noaptea se lasa tresar amintirile
Și trec literați spre un magic castel,
Ce seamănă Clujul în noapte cu creierul,

Un creier cu gânduri aprinse în el.

Și ce n-a fost voie, și clipele libere,
Și ce-i mulțumire, și ce e reproș
Se-aduna nostalgic la cumpăna nopților
Când Blaga își murmură pașii sfioși.

El trece spre moarte, în marea lui trecere
Și e printre noi și din nou printre duși,
Sfios într-un Cluj ca în templul Ardealului,
Ce dor mi-e de Blaga, ce dor mi-e de Cluj.

Ros-galben-albastre sunt razele Clujului,
Furtuna din veac mai de preț le făcu,
Bătrâni înțelepți poarta grija grădinilor,
Cei tineri pe piept au insigne cu, U".

Atât de senin se transcriu tragediile,
Legendele iartă momentul cel crud,
Ce simplu cantăm:, Blaga-i mut ca o lebădă"
Și pașii lui Blaga prin Cluj se aud.

DOR DE PĂDURE

La ora când mugurii cântă
Deasupra pădurii de cocs,
Ne ține ca sfânt și că sfânta
Un vechi calendar ortodox.

Iubirea ne poartă departe
În mâinile altor nuntași,
Dar noi suntem viața din moarte,
Uitării te las și mă lași.

Sub noi e o negură deasă,
O negură deasă e-n noi,
Pădurea ni-i pat și ni-i casa,

Pădurea se împarte la doi.

Un freamăt de cocs dinspre frunze,
Sub lună vom arde buimaci
Și toate iubirile-ascunse
Troznind vor ieși din copaci.

Misterele forestiere
Și noaptea de cocs absolut,
Luminii să-i dea o putere
Cum încă noi doi n-am văzut.

Pastreaza-ne-n tine, pădure,
Și-ți dăm cheia tainelor mici,
Că tainele mari să se-ndure
De faptul că suntem aici.

DRUMUL

Pe drum, tot pe drum,
Odiseea s-a-ntâmplat
Oricând și oricum
Asta-i adevărat.
La Itaca-i Penelopa
Vino grabnic Odiseu
Nu mai rătăci pe mare
Ca și ei îi este greu.

Ca din toate câte sunt
Pe ocean și pe pământ
Ori în galerii de diamant
Țărmul n-are nici un haz
Sedentar nu ești viteaz
Numai drumul e interesant.

Ce dor! Vai, ce dor!
Îi era lui Odiseu

Mulți nasc și mulți mor
El pe drumuri tot mereu.
Dar ceva-l ținea pe mare
Vlăguit, bătrân și stors
Nu putea fără Itaca
Însa nu s-ar mai fi-ntors.

Cândva, într-o zi,
După drumul lui enorm
El brusc se trezi
Că ajunge iar la țărm.
Prima zi și prima noapte
Au mai fost cum au mai fost
Dar de plictiseala acasă
Odiseu se simte prost.

Acum cei doi soți
Nici nu sunt și nici nu pier
Au pică pe toți
Și îl cheamă pe Homer
Să-i șoptească Odiseea
Și s-o scrie el cum vrea
Ca din toată lupta lumii,
Plictiseala-i cea mai grea.

E PREA PUȚIN

De-atâtea zilnice-ncercari mizere,
De-atâta umilința și păcat,
De-atâta moarte câta ni s-a dat,
E prea puțin o singură-nviere.

Și, totuși, pe pământul înghețat,
Lumina lunii drepturile-și cere
Și-n stupi lucrează vechiul dor de miere
Și vânturile primenirii bat.

E ca un fel de rupere de ere
Și ca un întuneric luminat,
E lupta-ntre femeie și bărbat,
Ca la un alt scandal pentru putere.

Și, vai, în tot ce, zilnic, s-a-ntâmplat,
E prea puțin o singură-nviere.

FĂCĂTORII DE CASE

Mi-e dor de casă, dor de casa mea,
Mi-e dor de-o casă care nu exista,
Mi-o-nchipui iar, cu-o bucurie trista,
Cu cer în cer și-n gard cu-o fântânea.

Ea nu se afla azi în niciun sat,
O rezidesc din lacrimi și neștire,
Mi-e dor de casa mea din amintire,
Care-a plecat și ea, când am plecat.

Bătrânii mei se afla în pereți,
Sau vitele îi calca în copite,
Mi-e dor de casa mea pe negândite,
Mi-e dor de dorul fostei mele vieți.

Băiatul meu zidește el, acum,
Naluca-nlacrimatei sale case,
Un pumn de var în zid și altu-n oase,
Stau, el și casa, în același fum.

Și iată-l, pune mana pe pământ,
Și nu se joaca, sta și se ridica,
Și cărnii mele i se face frica,
În clipa când atât de-aproape-i sunt,

Încât băiatul meu și-al nimănui,
Iubindu-și fiul și uitându-și tatăl,

Inca mi-e dor de casa mea, când iată-l,
El mă zideste-ncet în casa lui.

Și carnea mea, fiindu-i dor mereu
De-o casa ca un fulgerat de apa,
Țărâna e și viața mea e groapa
Langa-naltarea lujerului meu.

FĂT-FRUMOS

Oameni, oameni, frații mei,
Disperații, fericiții,
V-ați spălat de superstiții,
De demoni și dumnezei.

Însă-i nu-i destul folos
Dacă peste tot ce este
V-ați spălat și de poveste,
L-ați pierdut pe Făt-Frumos.

Vin la voi acum plângând,
Gura-mi sângera că rana,
Unde este Consânzeana,
În ce bolți, pe ce pământ?

Mă ridic plângând de jos,
Ca la un pierdut examen,
Unde vă e basmul, oameni.
Ce-ați făcut cu Făt-Frumos?

Făt-Frumos n-a existat,
N-a stat nimănui în cale,
Era numai visul moale
Al vreunui trist băiat.

Mai visați de vreți să fiți
Fericiți cu capu-n perna,

Feriți epoca modernă
De rigizi și scofâlciți.

Din prea mult entuziasm
Să nu spargeți Voronețul,
Dați-i voi mai mare prețul,
Oameni, mai râvniți la basm.

Voi, care aveți copii,
Nu-i lăsați sub gând satanic,
Să respire sterp, mecanic,
Ca și când nu ar fi.

Doborâți himera jos,
Oameni, reveniți în lume,
Pe umana noastră culme
Regăsiți pe Făt-Frumos.

Făt-Frumos și toți ai lui,
Fiinca unde nu-i poveste
Lume nu-i și om nu este
Și, de fapt, nimica nu-i.

El venea la noi pe jos
Și ni l-au răpit pirații,
Vameși vigilenți, redați-i
Actele lui Făt-Frumos.

Dați-i viața înapoi,
Ochii mari, mișcarea buzii,
Fat-Frumosul din iluzii
Și frumos numai prin voi.

FIINȚA ȘI AVEREA

Să nu mai știu nimica
Să nu mai știu ce-i frica

Să nu mai știu
Doar dragostea s-o știu.

Nici pofta de avere
Nici pofta de putere
Nimic, nimic,
Ce-l fac pe om mai mic.

Omul e-atâta de mic
Și-mbătrânește cu jale
Dacă ajunge de fapt
Sluga averilor sale.

Ființă omenească
Nu poate să-nflorească
De-atâta rău,
Al meu, al lui, al tău.

Condiția umană
Palpita ca o rană
Și vai de noi,
Spre fiare înapoi.

De ce atâta ură
Și atâta luptă dura
Ce imprudent
În orice moment.

Să fie sănătate
În urma ei vin toate
Și-ntinerind
Doar sănătoși să fim.

FOSTA IUBIRE

Nici amintirea nu te mai păstrează
De-aș vrea să-ți cânt m-aș poticni afon

Ai fost o nebunie și o rază
Rămâi un număr vechi de telefon.

Aș vrea să te mai văd dar nu se poate
Am auzit că te-am văzut cândva
Dar ca prin geam cu marginile mate
Priveam prin fosta dragă ființa ta.

Mai vine cineva și mai îmi spune
Câte ceva de bine sau de rău,
Dar noi n-avem nici amintiri comune
Te-ai dus luând tot ce era al tău.

Cândva te presimțeam pe-o fâlfăire
Știam apropierea să ți-o gust.
Acum chiar să mă tai tot nu am știre
Că mie aproape pasul tău îngust.

A fost iubire? Sau minciună lungă?
Te rog dă voie gândului curat
Din depărtarea mea să te ajungă
La orice nume azi te-ai fi mutat.

Un telefon uitat și o adresă...
Aud că suferi și trăiești urât
Și-ți cureți zilnic cuvenita lesă
Și tu, cu mâna ta, ți-o pui la gât.

E greu să-ți spun, dar viața împreună
Oricât de scurtă, m-a trimis să-ți spun
Un adevăr mai grav ca o minciună,
Mai trist, mai inflamabil, mai nebun.

Nu mai exiști, ești trăsnetul de vară
Ce mi-a lăsat în creier cer topit
Dar când te-am aruncat pe ușă-afară.
Eu cel mai mult atuncea te-am iubit.

Să-ți spun să te întorci? Aștepți zadarnic,
Rămâi și-mbracă-ți viața în vopsea,
Mărită-te mai bine c-un paharnic,
Să aibă dromaderii ce să bea.

HALUCINAȚIE GRAMATICALĂ CU HAMLET

Și Hamlet străbate pământul cu Yorick,
Cu Yorick în pumn sau cu chiar capul său,
Căci prinși amândoi în vârtejul istoric,
Chiar Yorick e Hamlet și nu-i pare rău.

Și Hamlet se ține pe sine în mâna
Și Yorick pe umerii săi s-a suit,
Și Hamlet miroase a mort și-a țărână
Și tidva păstrează în ochi un clipit.

Pământul le e cimitirul, acum,
Bufonul cuvinte de bârfa îndruga,
Iar prințul abia împlinește o rugă,
Dar cine-i pe umeri și cine-i în pumn?

A fi sau a nu fi, ce verbe de fum,
Ciudat, agramat și morțiu se conjuga.

IDEOLOGIA PERFECTĂ

Ideologia atlanta este perfectă.
Prin modul ei de a inculpa
Ea provoacă legi
Pe care nu le poate respecta nimeni.

Parlamentul atlant,
Străbătut de un fior,
Eminamente ideologic,
Emite legi după legi,

Una mai aberanta decât alta,
Una mai imposibil de respectat
Decât alta,
Pentru ca toți să fie vinovați
În fața tuturor.

ÎNDRĂGOSTIT DE BUCUREȘTI

Nu știu de ce, pe cât m-afund în viață
Mă simt atras de fleacuri omenești,
Și-mi place-n anotimpul de vacanță
Să-ntârzii, să rămân în București.

De el ne-am săturat, dar el ne place,
El e un prag lovit să vezi alt prag,
Și-acum, când sunt sătul de locul zilnic
Mă simt golit și-mi e deodată drag.

Pe piatra lui am tot bătut cadența
Și-am s-o mai bat atât cât voi trăi,
Spre un Olimp ascuns pe orice stradă
În căutarea marii poezii.

Aici m-au sufocat cu dulce teii
Și au trecut aiurea anii mei
Aici copiii mi-au venit la viață
Și am născut și-am îngropat idei.

La București, copilăria toată,
Visam s-ajung să pot și eu vedea
Celebrii câini ce au covrigi în coadă
Și să-ntâlnesc și eu pe mama mea.

Eu vara aș iubi-o pe orbește,
Dar simt că toamna-i anotimpul meu,
Când frunze și lumini pe bulevarde
Mai dau halou părerilor de rău.

Când pe terase se mai bea o bere
Și oamenii romanțe triste vor,
Și-n curți se face vin din must de struguri
Și toți bucureștenii au umor.

L-am părăsit destul, ca azi să-l caut
Și să-l găsesc întodeauna treaz,
Nu este el cel mai frumos din lume,
Dar cel mai drag ne e în orice caz.

Mă pregătesc să fug din nou în țară
Și să câștig aripi dumnezeiești,
Să pot gusta melancolia toamnei
În fiecare colț de București.

3 august 1989

IUBIRE SILNICĂ PE VIAȚĂ

Eu o iubesc. Duios. Nebun. Potrivnic.
Pe viață și pe moarte. Fără frică,
Compătimesc pe cei care abdica,
Dar eu rămân cu mine însumi, schivnic.

Și de s-ar da și lumea pe din două,
Cum hărți politice-o mai arata,
Eu tot voi adora aceasta fată,
Căzută sub cătușele de rouă.

Eu o iubesc. Vitralii de cenușă,
Spre a ne despărți, se-ntemeiaza,
Și cheia singură se-nvârte-n ușa
Singurătate spre a-i da și groază.

M-au condamnat jurații mei de gheață
La o iubire silnică, pe viață.

IUBITO, VINE TOAMNA

Iubito, vine toamna peste toate
Bacovia reintra în portrete
Cad frunze picurând singurătate
Și tu ai gesturi parcă mai încete.

Și te iubesc la echinox și după
Iubito, vine toamna să decline
Să macine, să năruie, să rupă
Al lumii apogeu de feminine.

Cum tu rămâi la țărmure de mare
Eu plec s-aștept și crivat și omături
Și să mă-mbăt la mese singulare
Cu umbra lui Bacovia alături.

Iubito, vine toamna dinspre munte
Cu ghilotine și anestezie
Tot omul e un snop de amănunte
Care amenința esența vie.

Cu hachițe și mofturi și-alte alea
Îmi ești pedeapsa, dar îmi ești și doamna.
De pomi sinucigași se umple valea
Iubito, te iubesc și vine toamna.

Natura se închide ca un templu
Cu lacate de fosfor și rugina
Eu morții mele te voi da exemplu
Cât ești de disperată și senină.

Iubito, vine toamna până-n oase
O simt în mâna care ți se-ntinde
Privește, ies fumuri peste case
Iubito, după toamna vin colinde.

LEAGĂN PENTRU TOATĂ COPILĂRIA

Pune-ți, copile, capul pe pernă,
Te-așteaptă vise, prunc adormit,
În vise viața este eternă,
Cu ceruri blânde și fără sfârșit.

Ce știi tu-n lume câte se-ntâmpla,
Nici nu e bine tu să le ști,
Lumea-ngenunche la a ta tâmpla,
Și, lângă tine suflet, cor de copii.

Astăzi, copile, eu îți dau pâine,
Tu pâinea asta o musti firesc,
Ce-ți dau eu astăzi tu-mi vei da mâine,
Eu, legănându-te, îmbătrânesc.

Trupul tău fraged ca un mesteacăn
Să se îndoaie galeș în somn,
Ca să crești mare, plâng și te leagăn,
Copile dulce, prea tinere domn.

La geam lumina lunii ți-o scapăr
Luminii tale să-i dau ecou,
Dormi, fericitule, ca eu te apăr,
Ca eu în tine mă nasc din nou.

Capu-l pe perna pune-l, copile,
Totul e bine, ai tăi sunt vii
Și mai au viață și mai au zile,
Să crezi că pururea ei vor trăi.

Mama și tata ție-ți vor face
Leagăn de stele și de ninsori,
Să-ți fie bine, să dormi în pace,
Să ai lumină la ursitori.

Pune-ți, copile, capul pe pernă,
Dormi și visează bunul tău vis,
Ca-n vise viața este eternă,
Visul e lumea ce eu ți-am promis.

Pat de răchită mirositoare,
Leagăn albastru și-ncondeiat,
Pentru copilul care răsare
Și-ai cărui ochi ritmul lumii îl bat.

Mama te leagănă, veghează tata,
Somnul ți-l apara ochi părintești,
Dormi și visează că lumea-i gata
Și te așteaptă numai să crești.

Mie-mi trec anii, ție-ți vin anii,
Poate că mâine îți va fi greu,
S-accepți ca astăzi eu ți-am spus nani,
Dar nani-nani, frumosul meu.

LEMN DE FOC

Și va veni o vreme, când toate se vor spune
Și ce-i banalitate, va deveni minune
și va urca iubirea la rangul ei cel mare
Și am să vin la tine, să cad de pe picioare.

Și ca să-mi fie bine, eu cred că e mai lesne,
Să fiu copac în lume, să port pământ pe glezne
Și încă de cu toamna, de toamna ce-o să vină
Să pot intra sub iarba, să capăt rădăcina.

Și când se lasa noaptea pe noi ca o arsură
Cu florile nebune, să te sărut pe gură.
Tu însuți mă vei pune pe foc, cum se cuvine
Dar când voi arde-n soba, voi fi din nou cu tine.

Și n-ai să știi probabil, prin crivatul de sânge,
De ce se uita focul în ochii tăi. Și plânge.

LUMINEZE-NE ZĂPADA

Lumineze-ne zăpada
Care mistuie Carpații
Lumineze-ne zăpada
Care cade pentru alții.

Lumineze-ne zăpada
Care cade pentru alții
Cer de gheață și cenușa
Care cade pentru alții.

Ce absurd cristal acesta
Început în noaptea vineri
Ca-naintea ei fusesem
Încă vii și încă tineri.

Eu aud o lumânare
Cum trosnește timpurie
Pe Carpați în timp ce ninge
Pentru sfânta cununie.

Pe Carpați se-aude-un preot
Locul nunții căutându-l
Fulgii luminându-i calea
Cad cutremurând pământul.

Este turture mireasa
Tinere, ridică-ți spada
Ne-ameteasca-ne zăpada
Lumineze-ne zăpada.

MAȘINA DE TUNS

Cine-ar fi putut să știe
Nimeni nu mi-a dat răspuns,
Despre marea energie
A mașinilor de tuns.

Prea mi se părea urata
Și-aș fi vrut de ea să scap
Când scotea un fel de bata
Din frumos, pletosul cap.

Nu mă mai tundeau părinții
Ci frizerul pomădat
Care mai scotea și dinții
Suferinzilor din sat.

Iarba mea cu zbenghi în creștet
Ce cu trudă a crescut
Va mai da un sclipet veșted,
Va cădea într-un minut.

Nu am să mai dau din plete,
Voi fi trist și mic și chel
Și disprețuit de fete:
„Lasă-l, lasă-l, vai de el”.

Noaptea stăm cu capu-n perna
Și plângeam și eu în gând
Și problema mea eterna
Ar fi fost să îl văd crescând.

Doamne, unde-i adevărul
Într-o lume cu frizeri,
Dacă mie-mi crește părul
Și se duce nicăieri?

Și uitam încet de dânsul,
Aveam treburi fel de fel,
Până când plăteam cu plânsul
Faptul că eram iar chel.

Simt și-acum că mă mai doare
Orice punct unde-au ajuns
Foarfecele mușcătoare
Și mașinile de tuns.

O mașină infernală
Ca un șoarece subtil
În toți anii mei de școală
Mi-a râs părul de copil.

Tunde-l zero, tunde-l bine!
Cei de-acasă iarăși spun,
Și porunca lor revine
Și frizerul e nebun.

Mă așează la oglindă
Tânăr, liber și frumos
Și-mi văd fata suferinda
Când mi-arunca părul jos.

Știu că totul chiar așa e,
Cum a fost să simt atunci,
Când se hotărau să îmi taie
Darul pletelor prea lungi.

Totul e normal pe lume,
În convenții merg și eu,
Un frizer va ști să-ndrume
Forma capului, mereu.

Dar din vremuri, de departe,

Dintr-un sat tăcut din sud,
Un frizer îmi scrie carte,
Foarfecele i le-aud.

Și închid cu forța ochii
Și-aș voi să uit acum
Pe frizerii mediocri
Care mi-au scurtat din drum.

Iar m-așează la oglindă,
Iar mă văd precum am fost,
Iar, cu fata suferinda
Caut faptei lor un rost.

Dar o mână tremurândă
Îmi mai dă și azi răspuns

Prin tic-tacul de osânda
Al mașinilor de tuns.

Aflã totuși adevărul
Căutat de-atâtea ori,
O să-ți crească liber părul
Numai după ce-ai să mori.

MI-E IMPOSIBIL FĂRĂ TINE

Nici nu mai știu dacă erai frumoasă
Și nici În ce culori îți stă mă bine,
Știu doar ca amintirea nu mă lasa
Și că mi-e imposibil fără tine

Vizionez femei nenumărate,
Femei interesante mă mai suna,
Dar rece și străin mă simt de toate
Și nu mă văd cu ele împreună.

Nu pot nici să-mi explic întreaga dramă,
Care-a decurs din întâlnirea noastră,
Dar vechiul loc al dragostei mă cheamă
Și tu îmi faci cu mâna la fereastră,

Subtile explicații cui i-aș cere?
Tot prostul face pe interesantul
Și-n condamnarea asta la tăcere,
Mai conversesz de-a surdă, cu neantul.

Și cum să transformăm iubirea-n ură,
De ce nu noi, ci solii să lucreze
și să pătăm simțirea cea mai pură,
Punând incendiul tot în paranteze?

N-aș vrea să te-ndarjesc sau să te sperii,
Nici să te fac să te-ndoiești de tine,
Dar eu te-am adorat fără criterii,
Este bolnav, al patimii depline.

De dragul tău, am fost cu lumea-n lupta, Te-am apărat de bârfe și de crivat
și după toată veghea ne-ntrerupta, Cedez numai în lupta împotrivă-ți.

Și, totuși, tu ai fost cea mai frumoasă,
La mine-n brațe îți fusese bine,
Obsesia iubirii nu mă lasa
Și-mi este imposibil fără tine.

MINCIUNILE

Dar, hai, să ne spunem minciuni importante,
Dar, hai, să ne spunem minciuni și mai mici,
Așa cum amanții le mint pe amante
Și ele îi mint pe pământ pe aici.

Dar, hai, să ne spunem cu patos brașoave,
Dar, hai, să vedem cine minte mai mult,

Ascultă delirul consoanelor grave,
Cum și eu minciunile tale le-ascult.

E foarte frumoasă, e foarte frumoasă
Minciuna aceasta pe care mi-o spui,
Așa că, te rog, și pe mine mă lasă
Să pălăvragesc doar ce nu-i, doar ce nu-i.

Concurs de minciuni la echipe și solo
Și ies campioni mincinoșii cei mari,
Dar, dragă Păcală, tu ce faci acolo?
În campionate de ce nu apari?

Se minte cum nu s-a mințit niciodată,
E multă minciuna la noi pe pământ,
Sunt false recursuri și nu-i judecată,
Balanța cea veche-a dreptății s-a frânt.

Dar, hai, să mințim fără nici o rușine,
Dar, hai, să mințim în direct și-n răspăr,
Că poate prin rău vom ajunge la bine,
Minciuna supremă va fi adevăr.

1984

MIROS DE COASĂ

E amurg și mai rămân
Lângă foc și amintire,
Mă adun din risipire,
Și încep să cânt păgân.

A fi fire și nefire,
Nu mai știu ce mai îngân,
Umbla cineva la fân,
Simt venind miros subțire.

Taie cineva lucena,
Cu o coasă veche, grea,
Ca și când și-ar repeta
Că doar moartea e eternă.

Parcă-aș sta, parcă aș pleca
Parcă sunt altcineva.

MOARTEA BĂTRÂNILOR

Mai muncim o vreme, tata-mare,
Ca să strângem bani de-nmormântare,
Mai muncim o vreme, mama-bună,
Și-or să ne îngroape împreună.

Leu cu leu ați adunat o viață,
Ați făcut economii de piață
Și acum așa a fost să fie,
Să n-aveți bani pentru sicrie.

Vremuri mări, puternice reforme,
Toate cheltuielile-s enorme,
Pune, tata, capul pe o pernă,
Viața ta a devenit eternă.

Nu mai ai nici dreptul la o moarte,
Trage-te, bătrâne, într-o parte
Și rămâi, pân-la sfârșit, de pază,
Că altfel te devalorizează.

Mai muncim un an, în sărăcie,
Poate, pân-la urmă, cine știe,
N-avem dreptul de a fi statuie,
Dar măcar un lemn și niște cuie.

Pune, mama, masă mai săracă,
Să le dăm și alor care pleacă,

Să la stăm cu mila împotriva,
Printr-un biet colac și o colivă.

Lasă-ți, mama, ochii peste tara,
Să o faci din moarte să tresară,
Ca pe noi din nou să nu ne nască,
Fără-o-nmormântare creștinească.

Groapa ne-a urcat pân-la călcâie,
Dar n-avem nici bani pentru tămâie
Și lumânărarii ne despoaie,
Și ce scump și drumul pân-la rai e!

Ține, mama, ține, tata, ușa,
Să nu intre peste noi cenușă,
Hornurile gri să nu-și reverse,
Peste noi cenușile perverse.

Ce impozit fiecare boală,
Ce exploatare ireală!
Scândura sicriului ne costă
Mult mai mult ca viața noastră, fosta.

Pune, tată, mâna pe-o secure,
Să luăm sicrie din pădure,
Pune, mamă, mâna pe o pâine
Și împarte-o, că murim chiar mâine.

Vremuri de inflație și silă,
Moartea însăși a ajuns umilă
Și, în fond, pe noi ce ne așteaptă?
Doar o sinucidere-năeleaptă.

Noi, bătrânii, am rămas pe drumuri,
Într-un crematoriu numai fumuri,
Și murim, ajunși pe înnoptate,
Marfa cea mai ieftină din toate.

MORTUL ÎNVINGĂTOR

Ce țară, ce morală, ce prăpăd,
Un fapt de viață mai grozav ca toate,
Un mort este votat majoritar
Și-n clasament pe toți cei vii îi bate.

Așa a fost și este și va fi
Conflictul de-ntuneric și de groază,
Un mort învinge pe cei vii la vot
Și ei aproape cred că îi trișează.

Și, vai, absurde autorități
Se strâng buluc și judecă drăcește
Și îl declară pe învinsul lui
Învingător, doar pentru că trăiește.

Și mortului ce i-a învins pe vii
Nici n-au apucat să-i facă groapă
Și-n primăria lui de-nvingător
E ordin că petrecerea să-nceapă.

Și proștii râd, în nebunia lor,
Întărâtați de liniștea nocturnă
Și unul zice: hai să-l îngropăm,
La locul care-i place lui, în urnă.

Ce țară, ce morală, ce prăpăd,
Politica de-a pururi surdo-mută,
Învingătorul se întoarce-n sat,
Dar voturile lor nu-i mai ajută.

Probabil, e-o parabolă, aici,
Chiar dacă nu o pomenește cartea,
Trăim învinși în fiecare zi,
Iar, ca să biruim, plătim cu moartea.

MUGUR DE NICHEL

Primăvara în țări dezvoltate
Un mugur de nichel străbate
Și-un verde ciudat, monoton,
Livezi de săpun și șampon,
Primăvara în țări dezvoltate.

Primăvara, a câta putere?
La vama nici acte nu-ți cere,
Duminica totu-i deschis,
Ai lua-o încet spre Paris,
Primăvara doar ea grănicer e.

Primăvara pe-aici e o criză,
Răspunde cu-o frunză și-o fisa
Și oamenii-i sunt bieții servi,
Primăvara-i o criză de nervi,
E o criză ea însăși în criză.

MÂINI PEDEPSITOARE

De câte ori îmi amintesc, rebelo,
Că îmi provoci de bună voie rău,
Mă înnegresc la față ca Othello
Și mâinile pornesc spre gâtul tău.

Dar dintr-o dată mi se face milă,
De orice gând răzbunător mă usc
Și, cum te știu curata și umilă,
Simt mâinile că-mi cad din umeri, brusc.

Acum, când totul mă interesează,
Un simplu zvon mă poate-asasina,
C-am auzit cu jena și cu groază
Că-ți faci un fel de mica lumea-a ta.

Au fost destule între moft și țâfna,
Cu scene de amor și de război,
Dar mă stupefiază aceasta râvna
De a distruge totul între noi.

Alerg, în fața lumii, ca o torță,
De dinainte de-a te naște tu,
Dar nu-mi îngădui nici-un gând de forță,
Să te opresc din nebunie, nu.

Te-am acceptat alături fără probă,
Acum, de dorul tău nu pot să dorm,
Va trebui să-mi las la garderobă
Aceste mâini care-au crescut enorm.

NE MOR PRIETENII

Ne mor prietenii, ne mor,
Murim și noi în moartea lor,
Ca-ntârzie îngrozitor,
Într-una, primul ajutor,
Chemat la patul tuturor,
Mereu, e de ales: or-or!

Se rupe ata pe mosor,
Tușesc segmentele-n motor,
Ne mor prietenii, ne mor
Murim și noi în moartea lor,
Și amintirile ne dor,
Ne mor prietenii, ne mor.

NICI O CARTE

De când ai plecat departe,
Mă gândesc să scriu o carte,
Dar de-aici și pân` la tine

Nu se merge, nu se vine.

Pot să îți fiu supus paharnic,
Tot ce-ți scriu, îți scriu zadarnic
Și de-ar fi să-ți mai ajungă
Cartea mea de cale lungă.

Mila ta eventuala
M-ar atinge ca o boală,
Niște lacrimi de la tine
Nu mi-ar face nici un bine.

Poate-ar fi o terapie,
Dacă te-aș putea descrie,
Dar mă ține, mă reține
Dorul propriu-zis de tine.

Orice litera-i o rană
Și-o-ncercare inumana
Și nu poate nici o carte
Să te-ajungă până la moarte.

NICIODATĂ

Un cântec nu-i nimic în lumea asta
Mai bine să-l zdrobești și apoi să taci
Când el cu o iluzie nu umple
Ghiozdanele copiilor săraci.

Destul cu-atâtea găști aristocrate
Ce cauta și-n cântece câștig
Un cântec nu-i nimic dacă nu face
Mai cald în casele în care-i frig.

Niciodată, niciodată
Să nu uităm de cei mai triști ca noi.

Dezmostenitii-și cauta o cale
Nenorociții trec cu pașii grei
Nu ne putem închide-n cabinete
Făcând ușor abstracție de ei.

Mizeria exista până-n oase
Popoare mor și indivizi decad
Nu-i cântec pe pământ să nu miroasă
A foc, a nădușeala și a iad.

Și dacă toate cântecele noastre
Nimic nu sunt și chiar nimic nu pot
Noi pentru cei săraci și fără șanse
Suntem mereu datori să facem tot.

Măcar atât din toate să rămână
Din tot ce-am pătimit la focul mic
Un vers, o spovedanie, un cântec
De partea celor care n-au nimic.

LUMINĂ DIN LUMINĂ

Lumină din lumină până-n veci,
Lumina în lumină se închină,
Lumina moare, spre a învia,
Copii-lumină din părinți lumină.

Pământu-ntreg e-un candelabru sfânt,
Într-o celestă horă de lumină,
Nu stele sunt pe cer, ci lumânări,
În învierea pururea creștină.

Și combustibilul acestei nopți
De dulce, invincibilă lumină,
E sângele acelui răstignit
Ce înviază neatins de vină.

Lumini hohotitoare, sus, pe culmi,
În peșteră, în casă și-n ruină,
Lumini în creieri și în cimitir,
Pradoxală noapte de lumină.

Acum, Biserica lui Dumnezeu
Nici n-are ură, nici nu se dezbină,
Eternitatea pâlpâie în ea,
Biserica zidită din lumină.

Trudim și lăcrimăm lumini,
Nicio durere nu ne e străină,
Lumini pe buzele lui Dumnezeu,
Acum, și moartea însăși e lumină.

NIMENI NU E SINGUR PE PĂMÂNT

Nimeni nu e singur pe pământ,
Cineva în grija lui îl are,
Nici cei singuri-singuri nu mai sunt
Dacă are umbră fiecare.

Singur stai în casa și gândești
Că ești singur fără mântuire,
Dar în pragul casei părintești
Se aude-un greierat subțire.

O scrisoare-ți fosneste-n mâini,
Un poștaș la ușa ta mai bate,
Latra-n depărtare niște câini,
N-ai să mai cunoști singurătate.

Asta este boală cea mai grea,
Dar de ea instantaneu se scapa,
Când în plânsa sete, cineva
Îți aduce un pahar cu apa.

Umbre jos și norii sus pe cer,
Cai păscând și soarele în scăpat,
Om stingher în drum spre om stingher
Nimeni nu esingur pân' la capăt.

NOAPTE BUNĂ, MOTU ȘI ADIO

Buletin de știri sub semn de doliu,
Umbrele pe scena se aduna,
Ai plecat din rolurile vieții,
Pentru rolul morții. Noapte bună!

Într-o viață excepțională,
Le făceai în felul tău pe toate
Și-a venit târâș la tine moartea,
Contrapunctul de banalitate.

Înaintemergător în viață,
Înaintemergător în arte,
Pentru ce motiv să fii, de astăzi,
Înainte mergător în moarte?

De la care band de îngeri tragici
Ar putea un plânset să pornească,
Dacă înșiși Beatlesii și Stonesii
Gusta încă pâinea pământească?

Fără zgomot ți-ai trăit sfârșitul,
Fără speculații, fără jale,
Ai plecat din rolurile vieții,
Ca să intri-n rolul morții tale.

Ultimul popas, la tine-n teatru,
Unde ai venit la tinerețe,
Doliul tău ni s-a urcat pe tâmple,
De lumina ta să ne dezvețe.

O furtună s-a stârnit în scenă,
Straniu turbion al vestii rele,
Cineva, care produce noapte,
Suflă-n reflectoare și în stele.

Clipa despărțirii e aproape,
Pleci, într-o tăcere suferindă,
Parcă mor și eu, puțin, cu tine
Și îmi pierd imaginea-n oglinda.

Freamătă prin țară vesti cumplite
Și noroiul ne-a cuprins cu brio,
Să nu uiți să-l vizitezi pe Shakespeare,
„Piesa-i gata și ai tras oblonul”,

Noapte bună, Motu și adio.

NOAPTEA DE ADIO

M-ai condamnat să nu mai știu de tine
Și am primit umil sentința ta
Și-acum, când nici o veste nu mai vine,
Mă tem de totce s-ar putea întâmpla.

Mă tem de ape care iau cabane
Și de pierduții călători prin munți,
Mă tem de lăcrimarea din icoane
Și de secrete pregătiri de nunți.

Eu care ți-am vegheat și zi și noapte,
Întregul mers discret prin Univers,
Cum i-aș putea permite inimii să rabde
Acest umil accident pervers?

E inutil să-ți mai aduc elogii,
Când tu ai hotărât că nu mai ești,
Dar eu conspir cu meteorologii

Și cu desenul zațului din cești.

Aștept să treacă tragica beție,
Și tu să te întorci dintre străini,
Îngenunchiați, eu ție și tu mie,
Să pot să mă închin și să te închini.

Să ne iubim în noaptea de pe urmă,
Ca punct final întregii nebunii
Apoi ai dreptul, să te-ntorci în turma,
Ca liniștit să pot și eu muri.

NOAPTEA DINAINTEA PRIMĂVERII

Cu floarea ploii între dinți
Și cu-un cuțit de apa-n mâini,
Voi spinteca tăceri fierbinți
Sub tainicul lătrat de câini.

E noaptea fără de hotar
Și ploua fără de cuvânt
Și lacrimi vechi în ochi tresar
Și-un foișor în cer s-a rupt.

Las floarea ploii pe-un făgaș,
Cuțit de apă nu mai am,
În întunericul de pași
Sar caii speriați în ham.

Sclipesc noroaiele-mprejur
La fulgerul intermitent,
Stau norii ca-ntr-un abajur
Înșurubați în continent.

Și-mi crește floarea ploii iar,
Și-mi cade către dinți pe chip
Cuțit de apă jugular

Și mi se face dor să țip.

Dați ploaia lumii mai încet
Ca să se poată auzi
Cum inima unui poet
Mai face-n miezul nopții zi.

Cuțit de apa-n dreapta mea
Și floarea ploii între dinți
Ce neguri voi mai spinteca
De dorul zorilor fierbinți?

Și iarăși toate câte-au fost
Devin ce-au fost în mod firesc
Și nu mai are nici un rost
Ca lacrima să mi-o păzesc.

Și-adorm ca un ieșit din minți
La umbra unei negre pâini,

Cu floarea ploii între dinți,
Cu un cuțit de apa-n mâini.

O IUBESC PE ALBA CA ZĂPADA

Mi se-nlacrimeaza rece spada
Când ajung în fața ei și-o văd,
O iubesc pe Albă-ca-Zăpada
Și albastrul ochilor prăpăd.

Uneori ea spune și cuvinte
Cum ar fi că frigul e frumos,
Dar îmbrățișarea mea fierbinte
Ar putea s-o dea din sine jos.

Legea ei e depărtarea noastră,
Ca să fie, nu o vom avea.

Fulgera o lacrimă albastră
Și mă tem că se topește ea.

Îmi păstrez în drob de gheață spada
Nici n-aștept să se mai facă zi,
Și pornesc spre Albă-ca-Zăpada
S-o ating, dar fara-a o topi.

Și mi-e frig, dar mult mai drag îmi este
Și îngheț păzind-o vinovat,
Și mă tem că va fugi-n poveste
Și-o să moară la vreun dezghețat.

Turture înmiresmat mi-e spadă,
Să despice-n jurul ei femei,
O iubesc pe Albă-ca-Zăpada
Și-am să mor în basm de dragul ei.

O VESTE

Telefonul plânge, parc-ar vrea să-mi spună
Că sărmana Tanti a pățit ceva,
C-a venit pe lume ca o veste bună
Și-a plecat din lume ca o veste rea.

Din această clipă, ea nu mai exista,
De pământ e floarea trupului plăpând,
A murit femeia singură și tristă
Ce ne învățase a trăi tăcând.

Se apleaca-n berna la ferești lumina,
Toată vestea bună e o veste rea,
A murit sărmana, blândă Tanti Tina,
Noapte bună, Tanti, obosita mea.

Telefonul cade singur de pe masa
De atâta sunet fără nici un rost,

Vestea rea să vină și din el să iasă
Depre sora tatii care doar a fost.

Neamul meu începe, tragic, să-și plătească
Fără opoziții, fără de cuvânt,
Marea datorie, vama pământească,
Prin bătrânii noștri ce devin pământ.

PACIENT LA FINAL DE VEAC

Și aflǎ, doctore, c-aici mă doare,
Acolo unde geme-un colț de țară,
Acolo unde plânge fiecare
Că națiunea noastră să nu moară.

Iar dacă e de completat o fisă,
Te rog, permite-mi să o scriu cu sânge,
Începătura bolii este grija,
Am tricolorul ciuruit pe sânge.

Farmacopeea sta să se răstoarne
Asupra mea cu toate ale sale,
Dar eu port rana veacului în carne
Și am în splina țărănească jale.

Tăiați-mă de-a lungul și de-a latul
Și dumneata și ceilalți doctori, încă,
Apoi să-mi iscăliți certificatul
Că nu știți boala care mă mănâncă.

O, doamne, cum vă înșelați cu toții
Mi-e capul greu de fiecare veste
Și nici un minister al sănătății
De folosință, astăzi, nu-mi mai este.

Sunt numai un creion care își scrie
Problema țării lui, încă o dată,

Și-și copiază pe curat, târzie,
Aceasta dulce tara zbuciumată.

Deci, doctore, acestea se întâmplă,
Acestea să le afle telegraful
Mă trage milul veacului de tâmplă
Din care nu vreau să se-aleagă praful.

Mai am în mine bucurie multă,
Mai am în mine dorul de-a vă spune
Că nu doar voi, ci alții mă ascultă,
Să vadă dacă am cuvinte bune.

De nici de sanatoriu nu m-apropii
Că n-aveți voi rezerva pentru mine
Eu sunt bolnav de soarta Europei
Și Pacea doarme-n inimă la mine.

Încolo, câte-o tuse, câte-o gripă,
Dureri de șale, șoc de șapte arte,
Artrită la picior și la aripa
Și, mai ales, în tot, un pic de moarte.

PARADOX SAU GREȘEALĂ

Mai înțelept ca totdeauna
Și tot atât de idiot,
Acum pricep că e totuna,
Să n-ai nimic sau să ai tot.

Și paradoxul mă omoară
Și sunt nebun să mi-l explic,
Ca totu-a fost până aseară
Și astăzi nu mai e nimic.

Sunt sclavul presimțirii sumbre,
Pe care mi-o-nsusesc intim,

Că viețuim ca niște umbre
Și ca și umbrele murim.

Și, cum nu-i nimeni să te-acuze,
De stratageme și de măști,
Cum au putut aceste buze,
S-ascundă faptul că urăști?

Un clopot bate într-un munte,
Cu neînțelesul lui bing-bang,
Minunea dragostei înfrânte
Și-a suferinței după rang.

PASTEL DE TOAMNĂ

Pe muntele negru de frunză de vara
Te chem cu accent brumariu să te sperii
Când spicul de toamna dă-n spicele verii
Și cade lumina și trage să moară.

Și sunt întrebări prin natura puzderii
Și sfârâie ploaia dintâi ca o ceară
Și vara ne-nchide în toamna afara
Femeie, bărbat sub pecetea tăcerii.

Aicea la munte mai poate să spere
Și cel care moare ca moartea-i departe
Și noi să fugim și să scriem o carte
În ea cuprinzând ale toamnei mistere.

Că suntem în lume pe-acolo prin partea
Pe unde întârzie posta și moartea.

PE STEAUA CU NUMELE PALER

Prietene, dormi, că e noapte
Și ai de bătut drumuri lungi.

Spre steaua cu numele Paler,
Pe care voiai să ajungi.

Știam că le meriți pe toate,
Și dreptul la da și la nu,
Și parcă uitasem că totuși
Ai dreptul la moarte și tu.

Ai stat viață-ntreagă de veghe,
Pe muchia acestui cuțit,
Cu grijă dreptății și-a țării,
Precum îți fusese sortit.

Ce singur ai fost toată noaptea,
Ce singur în ultim popas,
Ce singur în cer te întuneci,
Ce singuri pe-aici am rămas.

Drum bun către dincolo, frate,
Și-n viața și-n moarte stingher,
Drum bun către propria pace,
Drum bun către Lisa din cer.

Armurile pentru plecare
Le-nchidem la ultima za,
Sub steaua cu numele Paler,
Că știm c-o vei umaniza.

Și poate cândva, într-o noapte,
Zdrobiți de părerea de rău,
Noi, toți, vom afla că e viața,
Pe steaua cu numele tău.

PLUTON

Aștept primăvara:
Vreau să fiu dus de un pluton

suav la primul zid
și împușcat cu muguri
și când voi muri să-mi
înflorească toate rănile,
să vină toate albinele la rănile mele
și să mă transporte pe aripi
către tărâmul de polen
unde merita să ajung cu flori cu tot,
cu tristețe cu tot, cu primăvara cu tot,
Acum și-n veacul vecilor.

POET RETORIC

Și pentru ce te bați mereu,
Și te acoperi de rușine,
Când totul e predestinat
Să se rezolve de la sine?

De n-ar fi noaptea până în ramă
Și ziua până în ochii tăi,
Ar fi să cazi ca o epavă
Peste cositorite văi.

Dar marginile ni sunt clare
Și miezul ne e strâmt de tot,
Și lumea da stufoase aripi
Să te lovească peste bot.

Și pentru ce să mai arăți
Ca-n univers domnește setea,
Și pentru ce să mai tot strigi
Când nu știi unde ți-e urechea.

POETUL

Aș sta, așa cu fața-n sus,
Lovit pieziș de vreme

Și-ncet ca un izvor supus
Ți-aș murmura poeme.

Și patul de sub șira mea,
Podeaua care-l ține,
Cu timpul s-ar dărăpăna
Și-n casa-ar fi ruine

Și peste molcomul prăpăd
Peste privirea-mi oarba
Cu gura începând să văd
Eu, năpădit de iarbă,

Din somnul ca un trist magnet
Ce știe doar să cheme,
Ți-aș mai încredința încet
Mistere și poeme.

Albitul firii mele os,
Schiloada chiparoasa,
Lovit de pietre dureros
Și mărunțit de-o coasă.

Ar face gura și-ar șopti
Despre ce e și nu mi-i
În veacul de schizofrenii
Pân-la sfârșitul lumii

Și dacă vărul cel nestins,
Ce-i una cu folosul,
Cu cinic urlet dinadins
Mi-ar înghiți și osul,

Eu, tainic, blând și tutelar,
Calcând tăceri postume,
Din toți pereții dați cu var
M-aș reîntoarce-n lume,

Către o casă, unde-acum
Și moartea mai așteaptă,
Până să-nceapă tristul drum
De dincolo de șoaptă.

Să-ți spun că încă nu-i târziu.
Ruină e departe,
Iar eu cu inimă te știu
Pe viață și pe moarte.

Aș sta aici, pe-acest prundiș
Pe care-mi este bine,
Ca vremii, pus hotar pieziș,
Să-mbatrânesc de tine.

Să-mi sugă oasele-n pământ
De parcă oase-aș plânge,
Să fiu doar calcar și cuvânt
Și-un ultim strop de sânge.

PREACUVÂNTARE

Simt inima dictându-mi ritmul ei
Și-ncep să scriu așa cum ea îmi bate
O carte pură, fără de idei,
O carte de pasteluri vinovate

Ca-n fiecare vers sinucigaș
Mereu e o întâmplare care plânge,
Mereu e condamnat un peisaj,
Mereu natură e un desant de sânge

Și inima îmi spune să pun munți
Și vai să pun În vers, păduri și nume.
Să uit că noi ca oameni stăm înfrânți
Spre-a fi învingători tot noi ca lume.

Natură e sătulă de idei,
Și a găsit vindecătoarea cale,
Noi suntem numai copiile ei,
Ea-i seiful actelor originale.

Acuma când murim ne-ntoarcem blând
Cu toții spre ediția cea pura
Și ploile ne-așează murmurând
În matricea primară din natură.

Am fost risipitori și guralivi,
Am urmărit halucinante țeluri,
Murim, redevenind definitivi,
Spre-a reintra În temple și-n pasteluri.

Iată de ce simt inima în piept
Dictându-mi ea pasteluri pentru-o carte
Și-un trăsnet din natura mai aștept
Ce scriu aici să ardă mai departe.

PRESIMȚĂMÂNTUL

Va veni iarna, miroase a fulg, -
Țăranii pun lemne-n șoproane,
Și sfinții din mistice taine se smulg
Și încărunțesc în icoane.

Va veni iarna, la munte fac foc
Muntenii uitați de guverne,
Ei care nu au nici salarii, nici loc,
Ci doar existente eterne.

Va veni iarna și apele curg
Trăgând după sine obârșii
Și-n scurtele zile cu vânat amurg
La geamuri de case bat ursii.

Va veni iarna curat și rapid,
Un rug pe sub brume se stinge
Și gura spre cer dacă vreau s-o deschid
Aș spune, dar gura mea ninge.

Va veni iarna, iubito, e frig,
Un frig ce spre cerga nu mâna,
Atâta mai pot să te rog și să strig,
Dă-mi aspra mănușa de lână.

Va veni iarna, ba nu, a venit,
Căldura eu n-o voi găsi-o,
Ci trist am să plec, gârbovit, ostenit,
Prin munții ce cântă: Adio!

PRIMAT ESTETIC

Acum dacă tu ești departe
Cu mine-i părerea de rău
Dar ea este arta-ntre arte
În numele numelui tău.

Și iata-ntre noi sunt hotare,
Sunt vameși și sunt grăniceri,
Se naște, se plânge, se moare,
Se cauta ziua de ieri.

Dar buzele mele îngheață,
De ras este numele meu
Că viața mea parcă nu-i viață
Când suna frumos tot ce-i greu.

Acum, când te plâng de departe,
Un vers cara-ntregul meu plâns,
Și iată-ne iar printre arte
Când viața era de ajuns.

PROVERBE

Pe când lumea fierbe, noi mai mari, mai mici
Învățăm proverbe ce se spun pe-aici,
Vrem o altă limbă, toți ar învăța,
Lupul părul schimbă, dar năravul, ba.

Hai la moșu' cu proverbe
Dai un ban, dar știi că fierbe,
Fierbe-n sus și fierbe-jos,
Hai la moșu' cu proverbe.

Hai la moșu' cu proverbe
Pentru-n nume și trei verbe,
Iar proverbul dureros,
Hai la moșu' cu proverbe.

Avem multe treburi, fățuim oglinzi
Fugi după doi iepuri, niciunul nu prinzi
Vocea ni-i peltică, deci vorbim mai rar,
Buturuga mică pleacă de sub car.

Doamne, ce osânda dinspre glasul tău,
Că pisica blânda zgâriază rău,
Marea mea mândrie în această stă,
Ce nu-ți place ție, altuia nu-i fă.

Înțelesul scapa, treaba e mai grea,
Altuia-i sapi groapa, tu ajungi în ea,
Îmi vei duce dorul, frate grădinar,
Dar să lași ulciorul la apă mai rar.

RĂU DE MOARTE

Pierdută iubita de departe,
În săptămâna asta cât un veac,

Vroiam să îmi fie rău, un rău de moarte,
S-auzi și să mă suni să-ntrebi ce fac.

Visam nenorocirea salvatoare
Ce ar putea interveni-ntre noi,
Visam să auzi că sunt acel ce moare
Și tu să încerci o cale înapoi.

Că tot ce-i rău și mi se întâmplă mie,
Ajunge-n buletinele de știri,
Și orice om din zvonul public știe,
Voiam să cad, să plângi și să te miri.

Nu mi-e prea clar dacă doream chiar moartea
Sau mă gândeam că tu m-ai fi salvat,
Așa precum ne înlănțuiește cartea,
Nevinovată și nevinovat.

Știind că tot ce fac și spun se știe,
Aș fi căzut pe o stradă sau pe-un ring,
De un infarct sau de-o lipotomie,
Cu suferința mea să te conving.

Dar dacă după legile tăcerii,
Tu n-ai să poți acest coșmar să-l treci?
Mai bine mă opresc să nu te sperii
Și să te pierd, iubita mea, pe veci.

Tăcuta mea iubită de departe,
În mine însumi s-a-ntâmplat ceva,
Mi-a fost atât de rău, un rău de moarte,
Dar nu m-am prăbușit de grija ta.

Din egoismul meu fără rușine,
Mă-ntorc, iluminat și nefiresc,
Mi-e rău, de-atâta grija pentru tine
Și trebuie să supraviețuiesc.

REGRESĂM

Nu-i nimic, e-n regulă,
Mai așteptăm două sute de ani,
Ce-o să fie, un biet accident istoric,
O socoteală matematică greșită,
Suntem în Estul Europei, nu uitați.
Rușii, da, Maghiarii, da,
Polonezii, da, Bulgarii, da,

Noi, nu, noi nu, noi nu progresăm,
Că se interpretează,
Când nu voiau vecinii,
Noi nu puteam, n-aveam voie,
Când vor vecinii,
Nu vrem noi, n-avem nevoie,

Asta e, așa suntem noi, ai dracului,
dați în Paste, asta e,
dați în Paste, nu-i nimic, e-n regulă,
Mai vedem noi, mai vedem,
Aveți răbdare, nu bateți din picioare, nu vă pripiți
Noi regresam cu plăcere,
Noi regresam cu talent,
Noi nu ne luăm după nimeni
Decât când regresează.
Două sute de ani! Atât!
Aveți răbdare, nu chemați salvarea,
Nu exagerați, nu crâcniți,
Regresați cu noi!

Înapoi, marș!

ROBIT LIBERTĂȚII

Te cânt pe lira mea cu corzi ghimpate

Greu dobândita noastră libertate
Și daruindu-ma-ntru-totul ție,
Eu simt, în tot ce murmur, o beție.

Și-atât de copleșit sunt eu de tine
Și-atât îmi e, cântându-te, de bine,
Atât mă simt luat de o dulce verva,
C-aproape ochii mei nici nu observă.

Când trec de-aceste corzi ce mă inspiră
Și-ncet, încet, mă-ncorporez în lira,
Ca electrocutat de-a dreptu-n plansu-mi,
Aproape eu cântând la mine însumi,

Închis în lira mea cu corzi curate,
Te cânt ca dintr-un pântec, libertate!

RUGĂ DE BINE ȘI DE RĂU

Te-aș lua de păr să te târăsc la vale,
Pe pietre te-aș trânti să te iubesc,
Dar trebuie să mă comport domnesc,
Captiv al stării mele sociale.

Acum aș scoate de prin grajduri biciul,
Să te însângerez răzbunător,
Dar trebuie să fiu actorul lor,
Să mă complac în panică și viciu.

Intraga mea iubire ilegală
Și nebunia mea fără noroc
În frigul nostru au făcut un foc,
Și v-am făcut mai oameni,
Din greșeală și totuși,

Mă rog, la tine, Doamne,
Oprește mâna mea să o condamne.

RUGĂ PENTRU JERTFĂ

Mă simt vinovat pentru ploaia
Ce urmele noastre le spala,
Aș crede că totul rămâne
O biată și tristă gresala.

Dar ierbii când plouă-i e bine
Și vitele-n somn se ridica
Mugind să întâmpine ploaia,
Crezând că e încă prea mică.

Din somnul cețos te chemasem
Să-mi vii să-mi ajuți la zidire,
Și ploaia aceasta te-ncearca
Și porți o jachetă subțire.

Desigur, e seceta mare
Întregul pământ e o rană,
Și cad în genunchi către tine,
Întoarce-te.
— ’ntoarce-te, Ana.

Mă simt vinovat pentru ploaie,
Mă simt vinovat pentru tine,
Mai grabnic vreau moartea prin foame,
Decât pe femeia ce vine.

Ce cauți prin ploaie, nebuno,
Vrei pântecul să se deschidă,
Tu nu vezi că ploua amarnic,
Tu nu vezi că ești o gravidă?

Noi te vom închide în ziduri,
Noi te vom supune-n perete,
Mai bine intoarce-te-acasa,

Oricum pot veni alte fete.

Pe mine eu nu am curajul
De a mă închide în zidire,
Pe tine te rog fugi de-aicea,
Că ai o jachetă subțire.

Te rog du-te-acasa, femeie,
Și-mbraca-te mai de isprava,
Și maică-ta poate o să îți spună:
Rămâi, că ești foarte bolnavă.

Eu nu te cunosc, ești o alta
Și nu știu ce-i farsa aceasta,
Dar domnilor, stați cumsecade,
Ea nu-mi este mie nevasta.

E una ce nu știe bine,
Că bâiguie vrute, nevrute,
Ci vezi-ți de drum, mai femeie,
Din preajma bisericii, du-te.

Vă rog să mă credeți, prieteni,
Ce grea și adâncă mi-e rana,
De șapte biserici sunt văduv,
Aceasta de-aici nu e Ana.

Pe Ana, de fapt am zidit-o,
De mult, într-o altă zidire,
Purtase copilul în pântec
Și-avea o jachetă subțire.

Voi nu va născuseți atuncea,
Eu sunt prea bătrân să țin minte,
Sunt văduv de șapte biserici,
Sunt văduv de șapte morminte.

Da du-te de-aicea, femeie,
Ce cauți, când nu ai nici o vina,
Prieteni, feriți-vă, totuși,
De-aceasta femeie străină.

Și dacă vedeți că nu vine
Nici una, nici alta din ele,
Mai stați înc-o ziuă cu soare,
Mai stați înc-o noapte cu stele.

Și mâine, bagati-ma-n ziduri
Să fiu mănăstirea aceea
În care zidarul e jertfa
Și nu-și mai zidește femeia.

RUGĂ PENTRU NEAM

Doamne, Dumnezeul nostru,
Dă-ne nouă iarăși rostul,
Dă-ne liniște și mila,
Duh în trupul de argila.

Dă-ne tara iar în țară,
Dă-ne dreptul să ne doară,
Dă-ne mama, dă-ne tata,
Că ni s-au furat odată.

Dă-ne frate, dă-ne sora,
Ce din lanțuri Te imploră
Și, într-o blândețe nouă,
Viața noastră dă-ne-o nouă.

RUGĂCIUNE

Către Pădure Pădurea mea, primește-mă la tine,
Ca pe-un sicriu ce vrea să intre iar
În fostul trunchi al fostului stejar,

În hohotul bolnavelor ruine.

Am plăgi pe trup ascunse, neascunse,
Se vede ca pe orice trunchi de lemn,
Cu claritate fiecare semn
Pe unde-au scos din mine nervi și frunze.

Sunt căutat de sute de topoare
Și a venit porunca să mă frâng,
Și nu am voie nici măcar să plâng
Aceasta așchiere ce mă doare.

Dar, dac-am fost vioara ta cea mare,
Pădurea mea, ascunde-mă adânc.

SĂ FIE PACE ÎN LUME!

Să fie pâine pe masa
Și toți ai casei acasă
Și grâu-n brazda să iasă
Să fie pace, pace, pace pe Pământ.

Și ale lumii guverne
Să știe bine-a discerne,
Nevoia vieții eterne,
Să fie pace, pace, pace pe Pământ.

Să fie-o blânda lumină,
Și nu rachete-n grădina,
Doar vesti frumoase să vină,
Să fie pace, pace, pace pe Pământ.

Ca focul rău să nu ardă,
Cât viața-n noi nu e moartă,
Să stăm cu toții de gardă
Să fie pace, pace, pace pe Pământ.

Sub zbuciumatele astre,
Destul cu-atâtea dezastre,
O cer durerile noastre,
Să fie pace, pace, pace pe Pământ.

Destul cu traiul de câine,
Spre dezvoltare Și pâine
Și pentru ziua de mâine
Să fie pace, pace, pace pe Pământ.

De-o pace dreaptă mi-e sete,
Plenara-ntregii planete,
A hotărât ce se vede,
Să fie pace, pace, pace pe Pământ

Miniștrii lumii să n-asculte
De interese oculte,
Ci de voințele multe,
Să fie pace, pace, pace pe Pământ

SALUBRITATE

Și noi așa ne-am învățat,
Să fim salubri și cuminți,
Să facem, zi de zi, curat,
Și de gunoi și de părinți.

Acum, când este cel mai greu,
Mă mir că încă pot striga:
Acest mormânt e tatăl meu,
Acest mormânt e mama mea.

Eu port stigmatul marii vini
Și semnul marelui păcat,
Că, în pământ, ca pe străini,
I-am dus și-acolo i-am lăsat.

Eu carne sunt din carnea lor
Ei carne sunt în carnea mea,
Atuncea când o fi să mor
Asemeni mă vor lepăda.

Ca o grămadă de gunoi
Și ca un coș de haine vechi,
Sunt aruncate dintre noi,
Aceste tragice perechi.

Civilizație de soi
În cel mai ordinar limbaj,
Salubritate și gunoi
Și javre la ecarisaj.

Gunoi voi fi, curând și eu,
Copiii mă vor mătura,
Acest mormânt e tatăl meu,
Acest mormânt e mama mea.

SARA PE DEAL

Iese amurg dintr-o bătaie de clopot
Caii culeg iarba din ultimul tropot,
Păsări adorm dacă amurgul le-atinge,
Sus la izvor, sus la obârșie, ninge.

Case cuprind sufletul zilnicei frângeri,
Oamenii sunt umbre tăcute de ingeri,
Nimeni aici legea cereasca n-o calca,
Sufletu-n plop, trupul se-apleacă în salca.

S-a auzit de peste uliți o veste,
Un nou născut viu într-o iesle mai este,
Lemne de foc, oarbe căruțe mai cara,
Ultim sărut, ca o pecete de ceara.

Misticul sat luneca în rugăciune,
Nimeni nimic, înspre pământ nu mai spune,
Toate se-ntorc ireductibil spre ceruri,
Florile tin sipete de adevăruri.

Iarăși amurg, dangătul parca revarsă,
Cucii dispar lângă clopotnița arsa,
Cade-n fântâni ziua să urce iar, mâine,
În amintiri satul miroase a pâine.

În cimitir, oile nu mai pasc iarba,
Mieii o pasc, pofta din ei este oarba,
Nevinovați, anii se-ncarca de vina
Cum ne-ating, ființele cum le declina.

Sara pe deal seamănă cel mai ades cu
Sara pe deal cum o scria Eminescu
Sara pe deal e și-aici cum și-ntr-insul,
Sara pe deal, fetișizându-ne plânsul.

Sara pe deal, parte din noaptea eterna,
Sara pe deal, capul se-apleacă pe perna,
Sara pe deal, totul deodata învie,
Sara pe deal, muzica din poezie.

Caii în apus pasc magnetismul chindiei,
Omului bun, casa puternica fie-i,
Noi între noi să mai gustam cât se poate
Sara pe deal, cea mai de preț dintre toate.

Și să privim cerul cu tragice stele,
Care mai ia forma poruncilor grele,
Oamenii trec, nici nu vom ști unde pleacă,
Iar după ei se mai aude o toaca.

Urmele lor sunt sau copiii sau munca,
Într-un temei lasa întreaga porunca,

Sara pe deal nu e decât un amestic
De fabulos, de nebunesc și domestic.

Ziua s-a stins, zeama de zarzara cruda,
Tipa guzgani, cine-are timp să-i audă,
Carii bătrâni de-o veșnicie lucrează,
Printre copii zgomotul lor isca groaza.

Daca întinzi mâna cu-o mica lumina
Ai să și simți vrejuri crescând în gradina,
Niște pândari, hăulituri își arunca,
Fetele mari grup se întorc de la lunca.

Poarta în sini dorul de-o mâna bărbata,
Cei căutați mult mai târziu se arata,
Podul pe râu scârție și se îndoaie,
Mustele bat, semn de-nnorare și ploaie.

Lina-n fuior în turbioane se leagă,
Crește-n dovleci dor de sămânță întreagă,
Parca de ieri luna rasare-nspre mâine,
Plânge-un copil, sau parca latra un câine.

Plaurii morți, cresc dintr-o apa uitata,
Sfinți înțelepți celor cuminți li se-arata,
Sara pe deal, uite un mânz care moare,
Suflet din el, ca și o seara apare.

Dulce-albastrui cauta suflet de iapa,
Ea nu mai e, alta va ști să-l înceapă,
Ultimi copii striga pe ulița noastră,
Blânde bunici îi însoțesc din fereastra.

Sra pe deal, cumpăna sinea nu-și strica,
Sara pe deal e ca un duh de bunica,
Fruct zemuit împrăștiat pe tot locul,
Coacem porumb, unde ai noștri fac focul.

Sara pe deal, dulce vânare de vara,
Azi niciun om nu are dreptul să moara,
Sara pe deal, fum doborât dintr-un sfeșnic,
Cade pe om, parca-ntrupindu-si-l veșnic.

Sara pe deal, cânepa fumega bice,
Cei pedepsiți, nu au curajul s-o strice,
Toate rămân, precum au fost în natura,
Starea de om trece spre starea cea pura.

Sara pe deal, spune ca asta ni-i rostul,
Să o numim suflet din sufletul nostru,
Sara pe deal, sufletul mare al lumii,
Sara pe deal, ochii în lacrimi ai mumii.

Iar când noi toți vom murmura ce ne doare,
Tu să ne dai o creștineasca iertare,
Sara pe deal, nu a murit idealul,
Suntem aici: Oamenii. Sara. Și Dealul.

ȘI TOTUȘI VINE TOAMNA

E încă verde iarbă pe coline
Și zilele nu s-au scurtat de tot
Și cineva cu-n sac în spate vine
De sus din munți ca de la un complot.

Porumbul are încă dinți de lapte
Albinele se-ngreuneaza-n zbor
Văratec ploua în fiecare noapte
Și greierii mai cânta până mor.

Cojoacele n-au coborât din poduri
Iubirile n-au coborât din vis
Se coc gutui în foarte multe moduri
A le mușca e încă interzis.

În clăi de fan miroase a foc de floare
Cerboaicele nu cauta mascul
În aburii de vifor cerul moare
Mai este până la nunta timp destul.

Și totuși vine toamna și totuși vine toamna
Și tu o știi și o îngâni
Și totuși vine toamna și totuși vine toamna
Și vai: suntem bătrâni.

SINGULAR

Încerc un gest, un jalnic început,
De la persoana-a doua să te mut,
Aș vrea să te transfer și să dispar
Către persoana-a treia singular.

Căci eu cu tine nu mai pot vorbi,
S-au adunat prea multe inepții,
A-ți mai rosti porecla nu mai pot,
De azi ești ea, te-ai depărta de tot.

Și niște explicații – tuturor:
Eu pentru ea aș fi putut să mor,
Pe unde merg, îmi amintesc de ea,
Nu pot s-o uit, orice s-ar întâmpla.

N-am dreptul să o strig plângând „Rămâi!”,
Cât sânt de singur la persoana-ntâi.

SINGUR, FĂRĂ NIMENI

Ferească Dumnezeu, dacă mai poate,
Pe fiecare, de singurătate,
Acesta-mi pare lucrul cel mai greu,
Ferească-mă de mine Dumnezeu.

Ferească-mă noroiul de noroaie,
Ferească-mă plouandul nor - de ploaie,
Ferească-mă singurătatea mea
Că singur să mă nărui pe podea.

Și gura să-mi aud cum mila cere,
Vreunor pași din vreo apropiere,
Și, fără nimeni, să mă sting în glas,
Pe lume cât de singur am rămas.

Atât de singur sunt pe-acest pământ,
Că nimeni nu va ști dacă mai sânt.

SINGURĂTATE

Vă propun un tratament urgent
Și s-aveți încredere vă rog
Când nu e un alt medicament
Luați singurătatea ca pe un drog.

Ceaiul aburește trist pe masa
Un tacâm șervetul îl apasa
N-am nevoie nici de două linguri
Doamne, cina oamenilor singuri.

Gust și eu în clipe lungi de veghe
Noaptea pernei fără de pereche
Suna telefonu-n casa goală
Doamna mă iertați dar e greșeală.

Cat de draga-mi ești singurătate
Tu mi-ești ceam mă draga dintre toate
Lacrimă în ochiul dintre ape
Căci nici umbra mea nu mai încape.

Tu singurătatea mea curata

Totùncepe cu a fost o dată
Cu durerea ta îmi este bine
Nu știu ce m-aș face fără tine.

Cu tristețe le trăiesc pe toate
Dar mai draga-mi ești singurătate
Cat de necesară îmi ești tu mie
Nu te-aș da pe nici o sindrofie.

Doar atât din toate mă omoară
Izolarea meselor de seara
Și măcar la una dintre cine
Dumnezeu să bea un ceai cu mine.

SINGURI

Dar hai să privim cum se cade
Atât cât se poate vedea,
Prăpădul din frunzele toamnei,
Prăpădul din inima mea.

Căci noi, fără frunzele-acestea,
Ce astăzi din nou nu mai sunt,
Ca pasărea fără de pene,
Așa am rămas pe pământ.

La ora cortinelor rupte
Și-a nopților lungi de la nord,
Prăpădul, el singur, vorbește,
Și-apoi tot el nu e de-acord.

Sămânța bolnavă de sine
În brazda se-așează umil,
Și vântul de toamna lovește
În firma acestui copil.

Dar hai să privim omenește

Prăpădul ca ultimul nord,
Dar reazama-ți capul de mine
Și hai împreună pe pod.

Impresia nu are putere
Să treacă din simțuri în grai,
Și iată de ce suntem singuri
Noi doi și perechea de cai.

SINGURI ȘI TOȚI

Sfârșim mizeria, începem criza,
Puteam trăi și noi cum se cuvine,
Și omenirii-ntregi nu-i este bine,
Petrodolari plătesc pe Mona Lisa,

Ne-am dus mizeria cu demnitate,
Fără mașini, fără curent la prize,
N-aveam nimic când lumea avea de toate,
Azi suportăm cu ea aceleași crize.

Ne pregătim de douăzeci de veacuri,
De fericirea unui veșnic mâine,
N-am cunoscut fraterne ajutoare,
La boala noastră n-avea nimeni leacuri.

Nu ne-a dat nimeni pace, drepturi, pâine,
Iar la durere tot pe noi ne doare.

SUNT UN OM LIBER

Sunt un om liber
Adică
Nu-i este nimănui
Milă de mine.
Nu mi-am dorit
Această libertate

Dar o păstrez
Și mă laud cu ea.

Sunt
Un om liber,
Nu permit nimănui
Să-i fie milă de mine
Și sunt
Și mai liber decât credeam:
Nici n-am cui permite
Să-i fie milă de mine.

SUNT UN POD

Sunt un pod peste râu,
Către tine mereu,
Pe nimic sprijinit,
Doar pe sufletul meu.

Acest râu nemilos
Mă va sparge-n bucăți,
Starea mea o-nțeleg,
Dar și tu seama da-ți.

Sunt un pod peste râu,
Pe pilonii mei triști,
Către tine mereu,
Însă tu nu exiști.

Nu-nțelegi că mi-e greu,
Că mi-e frig și urât,
Sunt greoi și sunt fix,
Sunt un pod și atât.

Unde-apuc să mă duc
Sunt silit să rămân
Că miroase a fier,

Că miroase a fin.

Și deodata-nteleg
Că sunt trist în zadar,
Pe pilonii mei triști
Mă cuprind și tresar.

Tu simți tot ce simt eu,
Ba mai grav, ba mai mult,
Plânsul tău permanent
Îl preiau și îl ascult.

Și dau parcă ecou
Și vibrez în alt mod,
În picioare călcat
Ca un om, ca un pod.

Sunt un pod peste râu,
Sunt un pod peste mers,
Câte vânturi m-au scris,
Câte ploi m-au tot șters.

Dar tu nu ești pe mal,
Dar tu nu ești cu ei,
Dar tu nu mă strivești,
Tu mă ții și mă bei.

Sunt un pod ridicat
Peste-un râu incomod,
Sunt un pod, ești un râu,
Ești un râu, sunt un pod.

ȘIR DE COCORI

Ca o injecție intravenoasă
Acest șir de cocori
De care țipă

Mugurii,
Bălțile,
Mâinile noastre întinse.

Ca o injecție intravenoasă
Într-un organism slăbit,
Ca o injecție intravenoasă
De care se rup
Mugurii,
Bălțile,
Mâinile noastre întinse.

Și sângeră florile,
Și sângeră sălciile,
Și vinele noastre se-nvinețesc.

SPECTATOR ENTUZIAST

Mâna mea bătută bine-n cuie
Cere voie totuși să cobor,
Să votez, cu voia tuturor,
Cum că nimenea pe cruce nu e.

Urc la loc. Să nu aveți probleme,
Nu doresc decât și eu să pot
Să-mi exercit dreptul meu la vot
Când conștiința mea o să mă cheme.

Și apoi pe cruce singur, iată,
Mă întorc și mă așez chiar eu,
Astăzi nu-mi mai e atât de greu,
Cuiele când vin să mi le bată,
Dar lăsați-mi loc în jurul meu
Să mai pot aplauda o dată.

SPUNE-MI CEVA!

Daca-am să te chem
Dă-mi măcar un semn
Fie și-un blestem
Din partea ta.

Totuși nu știu cum
Pentru-atâta drum
Ce-a-nceput acum
Spune-mi ceva.

În noaptea despărțirii dintre noi
Copacii cad pe drum din doi în doi,
În ochi mă bate viscolul câinesc
Și am venit să-ți spun că te iubesc.

Probabil drumul meu va duce-n iad
Mă-mpiedic de o lacrimă și cad
Și iar adorm și iar mi-e dat un vis
Că biata cifra doi s-a sinucis.

Și de atâta viscol vestitor
Nu ochii mei, ci ochii tăi mă dor,
Ca tineri am intrat și cu ce rost
Și ce bătrâni ieșim din tot ce-a fost.

Nici aripile zboruri nu mai pot,
E numai despărțire peste tot
Și se aude că va fi mai greu
Decât vom fi departe tu și eu.

Dar nu pentru a-ți spune că e rău
Am dat cu bulgări mari în geamul tău,
Ci ca să știi, în viscolul câinesc,
Că plec și mor și plâng și te iubesc.

Și vreau să-ți dau cu acte înapoi
Dezastrul împărțirilor la doi,

Ca să-nțelegi și tu ce-i cuplul frânt
Și cum e să fii singur pe pământ.

STEAGURI ALBE

Mă rog cu puterea cuvântului
Pentru copiii pământului,
Mă rog cu dulceață colinzilor
De sănătatea părinților.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu lumina minunilor
În amintirea străbunilor,
Mă rog cu nădejdile omului
De echilibrul atomului.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu putință mătușilor
Contra venirii cenușilor,
Mă rog cu blândețea din flaute
Un happy end să ne caute.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu pecete de fulgere
Să ne ferim de distrugere,
Mă rog cu puterea cuvântului
De sănătatea pământului.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

SUNTEM AROGANȚI

Suntem răi și aroganți,
I-ncurcam pe guvernanți,
Vrem mâncare și copii
Și ne place să fim vii,
Mama noastră de zbanghii!

Degeaba vă mirați mereu
Că nu e-n ceruri nici un sfânt,
Nu poate fi lumina sus,
Când nu-i dreptate pe pământ.

Ce fel de lume ni s-a dat,
S-o tot falsificam, stângaci,
Cu milioane de bogați
Și miliarde de săraci?!

Măcar pentru acești copii
Un alt noroc să fi adus,
Dar, vai, sub cinice poveri,
Ei trec prin școli cu preț redus.

Bătrânii noștri mor uitați,
Pe-acelasi tragic aisberg,
Ca, la bolnavi de vârsta lor,
Salvările nici nu mai merg.

Și, după tot ce-am îndurat,
Când mai umili și când mai bravi,
Tot noi, cei pedepsiți din Est,
Mai devenim o dată sclavi.

Și după ce c-am suportat
Al rinocerilor arest,
Tot noi plătim impozit nou,
Pe toate rănile din Est.

De libertate amăgiți,
În fostul nostru lagăr mort,
Azi, nu ne duce nicăieri
Umilul nostru pașaport.

Iar, dacă nemții s-au unit,
Sfidându-și ultimul infarct,
De ce aceiași păpușari
Pe noi, românii, ne despart?

Deocamdată n-am aflat
Un singur șef să fi venit,
Să facă bine pe pământ
De dragul omului cinstit.

E totul numai interes
Și tot așa va fi mereu,
O lume fără sens moral,
Ce l-a ucis pe Dumnezeu.

TÂRZIU

Când v-am rugat să-i ocrotim,
Când v-am rugat a nu-i uita,
N-ați auzit și mi-ați răspuns
Că-i o problemă foarte grea.

Și-am fost ridicol stăruind
Și-am încercat să vă mai spun
Și noi m-ați învinovățit
Și m-ați considerat nebun.

Și eu v-am zis că nu e timp,
Că suntem niște pasageri,
Și voi ați construit minciuni,
Mai multe astăzi decât ieri.

Și-acum de ce vă bucurați
De arta celor ce-au murit,
Când voi i-ați condamnat pe ei
La trăi pe muchie de cuțit?

O locuință v-am cerut,
S-o dăm artiștilor pribegi,
Și jaful vostru mi-a răspuns
Cu literele unei legi.

Acum, e gata casa lor
Și v-ați putea și voi mândri
Că dați o casă celor morți,
Deși ei v-au cerut-o, vii.

Târziu răspuns și ipocrit,
Artiștii au ajuns pământ,
E gata casa vieții lor,
Dar locatarii nu mai sunt.

TELEFON PESTE MOARTE

În lumea numelor străine,
Mă simt și eu, un străinez,
Iau telefonul lângă mine
Și n-am ce număr să formez.

Trăiesc, fără speranță, drama
Ca neamul meu, acum, e frânt,
Mi-e dor de tata și de mama,
Dar nu au număr, la mormânt.

De convorbiri cu ei sunt gata
Și în necunoscut mă zbat,
Îi sun pe mama și pe tata,
Dar crucea suna ocupat.

Au numere secrete parcă
Și aparatul n-are ton,
Deodată aflu și tresar ca
Nici moartea n-are telefon.

Mi-e dor de voi, părinți din moarte,
Cu lacrimi bine va cuvânt,
Și uit că ați plecat departe
Și n-aveți roaming, sub pământ.

Formez un număr, oarecare,
Întreb precipitat de voi,
Dar știu ca mort e cel ce moare
Și nu mai vine înapoi.

Și, vai, de-atâta timp încoace,
Vă chem și-n visuri, să v-ascult,
Dar iarbă pe morminte tace,
Cu număr desființat demult.

Și, dacă o să ținem minte,
Probabil, când o fi să mor,
Am să vă caut în morminte,
Pe-un număr de interior.

TELEFON ÎMBĂTRÂNIND

Trec anii și se număra ca banii
Și viața mă așază pe rugul ei cărunt,
Bunica nu-mi mai spune nani-nani,
Mă-nfrigureaza fiecare amănunt.

Și cel ce-am fost și cel ce sunt se ceartă,
Dar vai și-acest război e-atât de monoton,
Mi-mbătrânește numărul la poartă,
Mi-mbătrânește numărul de telefon.

Se adaugă mai fiecare oră
Și telefonul sună distant și suveran
Și parcă și el însuși mă implora
Să nu-l tot schimb adăugând un an.

Acum, când crucea anilor e spartă
Și omul de zăpadă, ce sunt, își ia palton,
Mi-mbătrânește numărul la poartă,
Mi-mbătrânește numărul de telefon.

Rasuna-n mine toate ca-ntr-o sală
În care mormăie strigoiul unui urs
Și crește din greșeală în greșeala
Pedepsitorul cailor ce le-am parcurs.

Și dacă moartea mea nu mai e moartă
E că eu însumi mi-am ajuns un zvon,
Mi-mbătrânește numărul la poartă,
Mi-mbătrânește numărul de telefon.

Ceva, aici, produce căruntețe,
O fabrică de calcar la mine-n oase văd
Și vine albul ei să mă învețe
Cum să surâd aliniindu-ma-n prăpăd.

Cu fiecare an ce nu mă iartă,
Ca într-o adunare făcută monoton
Mi-mbătrânește numărul la poartă,
Mi-mbătrânește numărul de telefon.

TOAMNA CA O REVANȘĂ

Sunt toți copacii încărcați de frunză,
Muniția de toamna e întreagă,
Și-n prăbușirea prea adânc ascunsă
O mână trista s-a decis să tragă.

Un singur gest mai trebuie
În clipa abia legată de un fir subțire,
Și păsările lumii cu aripa
Mai țin acest frunzar În năruire.

E-o toamnă ca o ultimă instanță
Și ca un anotimp dupa-o beție,
Și mâna trista s-a atins de clanța
Dar s-a retras: trăgaci putea să fie.

Și ce e cel mai trist din toate-acestea
E ca apel nu poate să existe,
C-așa de natural s-a stins povestea,
Încât pământu-i plin de frunze triste.

Și fiecare frunză e o mână,
Care-a uitat de tutelarul umăr,
Și ce va fi din toate să rămână
Decât senzația de scrum și număr.

Atâta tine micul drept la vară,
Atâta tine restul peste toamna,
Și fiecare frunză ce coboară
Ne-acuza, ne arată, ne condamnă.

Cocori și gâște, rândunici și rațe,
Se duc de-aici, să nu cumva să vadă
Cum noi cu toate frunzele în brațe
Ne pregătim de cea dintâi zăpadă.

În arbori plini de scrum e frunza-ntreagă
ca-n niște țevi de armă fără țintă
și mâna tristă n-are chef să tragă
și gura tristă n-are chef să mintă.

În ochi bătrâni, cu lacrima etanșă,
Acestea toate vin de peste fire,

Cum vine toamna, cea dintâi revanșă
A verii când credeam în nemurire.

TRAGICĂ NERĂBDARE

Dac-ai fi avut răbdare
Până vara viitoare,
Se găsea un loc în lume,
Totuși, pentru fiecare.

Te-a intoxicat fervoarea
Că rămâi nelegitima
Și-ai înfăptuit cu voia
Sinucidere și crima.

Ai ucis iubirea noastră,
Ordinar, ca pe-o insectă,
Car era de luminoasă,
Cat era de imperfectă.

Joc străvechi de-a căsnicia
Ce voiai să-ți dea un nume,
Jalnică ipocrizie,
Bună de-aratat la lume.

Toate explicate bine,
Într-o logică aleasă,
Cum că îl redai pe tata
Feței sale de acasă.

Poate că santaju-acesta,
Cu valori sentimentale,
Are și-o realitate,
Poate c-o trăiești cu jale.

Iarna învrăjbirii noastre
Te-a gonit prin nerăbdare

N-ai avut nici nervi, nici aer,
Până vara viitoare.

Cei din jurul meu, acasă,
Ce să facă și să spună,
Mai nefericiți ca-n vremea
Vieții noastre împreună?

Mult mai bun și mult mai tandru,
Mult mai luminos și rodnic,
Îi eram copilei mele,
Pe când îți ședeam logodnic.

Dar vin știrile de seara
Și legendele compacte,
Că te doare totuși vârsta
Și iubirea fără acte.

Ca să văd c-atat de mare
Și dramatic ți-a fost dorul,
Că mi-ai scris răvașul ultim
Folosind calculatorul.

Și ce simplu erau toate,
Pentru toți și fiecare,
Dacă mai aveai răbdare
Până vara viitoare.

TREI MINUS UNU

Strain mi-e pe veci orice fel de confort,
Din oricare bombă m-atinge o schijă,
Vai, sângele meu amurgește de grijă,
Coroana de lacrimi pe fruntea mea port.

Părerea de bine-i părere de rău
Și voie nu dau minții mele să spere,

Albinele-aduc și otrava și miere,
Cu Ea plâng tristețea destinului Tău.

Cu Tine vorbesc hohotind despre EA,
Suntem mioriticul, tragicul trio.
Cu tine fiind, pe ea n-o voi privi-o,
Dar fi-va de-a pururi în inima mea.

Și poate că eu mai curând aș cădea
Bolnav Cavaler de Neant și Adio.

UMANITATE SUB ESCORTĂ

Suntem umanitatea sub escortă,
Mărșăluim îngenunchiați sub cer
Și, vai, pământul nu ne mai suporta
Și ne înghite, ospitalier.

Se crapă-n doua piatră canibală,
Ca să mănânce oameni vii, la prânz
Și, sub cumplita cerului rafala,
Oceanele au izbucnit în plâns.

Și între timp ne-ntemeiem pe ura,
Ne urmărim, ca să ne facem rău,
Venin universal în stare pură
Și fiecare cu aportul său.

Clădim civilizații arogante,
Ca semn că nu ne pasă de nimic,
Și brusc vulcanii o pornesc pe pante
Și orice lider redevine mic.

Ceva se-ntâmpla și-n afară noastră
Cum se întâmpla și în noi, curent
Și sar civilizații pe fereastră,
Pe când se sparge Țara-Continent.

Nimic din tot ce e n-o să rămână,
Computere, mașini și sateliți,
Într-o secundă totul e țărâna
Care-și resoarbe îngerii striviți.

Se prăbușește ultimul orgoliu,
Averea nu mai are nici un rost,
Când milioane de chinezi în doliu
Se reculeg, plângând, pentru ce-a fost.

Aceasta e o lume nebunească,
Pe care noi n-o mai putem salva,
Menită și să scadă și să crească,
Purtând principiul rastignirii-n ea.

Pe-aici, prin valea noastră fără milă,
Progresul se plătește prin regres
Și vanitatea se transformă-n milă,
Ne naștem des ca să murim mai des.

Și ca într-o demonică risipa,
Cu bine și cu rău, în terci egal,
Pământul ne înghite într-o clipă
Și, iată, ce e mal devine val.

Se anulează ura și iubire,
Culorile se prăbușesc în iad,
Și, brusc, maternități și cimitire
În gropnițe necunoscute cad.

Suntem umanitatea condamnată
Să-ndure cald și rece, fel de fel,
Vin cu dobânda notele de plată
Și nu mai sunt instante de apel.

Ce lume, ca o tragică amanta,

Asasinata de instante reci,
Și amintirea ei halucinanta
Din creier ni se stinge pentru veci.

Cândva, vreun greier dacă o să poată,
Va mai cânta peste pustiu, cri-cri,
Despre o lume care-a fost odată,
O, biata noastră lume scufundată,

O lume care nu mai poate fi.

UN GÂND DE IARNĂ

Când primele ninsori or să se cearnă,
Atunci va fi mai greu de cei plecați,
Atunci să cânți peste al vieții zat,
Atunci să-ți fluturi brațul peste iarnă.

Prin lume numai oameni de zăpadă,
Un foc din vatră stânilor să smulgi
Și, cu puterea disperării dulci,
Să-l lași deasupra spațiului să cadă.

Se vor așterne între noi vecernii,
Din clopote cadea-vor chiciuri mari,
Atunci visez, frumoasă, să apari
La marile instanțe ale iernii.

Și-apoi să ningă mult ca-n frații Grimm
Și sub zăpezi de bronz să ne iubim.

UN PACHET DE BISCUIȚI

Nu știu dacă ați aflat cu toții,
Oamenii milostivi și înstăriți
De bătrâna ce-a furat de foame
Un banal pachet de biscuiți.

Ea de acolo își cumpără sărmana,
Ieftin alimentul preferat
Până când cu prețurile astea,
N-a mai avut bani și l-a furat.

Totuși cât de rea ești soro lume,
Ce cumplit spectacol îți permiți
Dacă s-a ajuns să moară oameni
Pentru un pachet de biscuiți

Nu știa să mintă și să fure,
A trăit în cinste din puțin
Și-au văzut-o că e speriată,
Parcă o muncea un gând străin

Nici n-au apucat s-o controleze,
Că s-a și predat ca într-un joc
Și înnebunită de durere a căzut
Și a murit pe loc.

Totuși cât de rea ești soro lume,
Ce cumplit spectacol îți permiți
Dacă s-a ajuns să moară oameni
Pentru un pachet de biscuiți

S-au furat averi de miliarde,
Țări întregi au fost făcute praf
Nici n-ar fi mai potrivită sigla
Decât o ruină și un jaf

Iar acei ce le-au furat pe toate
Dau din cap profund dezamăgiți
Că bătrâna a murit umilă
Pentru un pachet de biscuiți.

Totuși cât de rea ești soro lume,

Ce cumplit spectacol îți permiți
Dacă s-a ajuns să moară oameni
Pentru un pachet de biscuiți.

UN PRIM ROMANTIC

De ce nu aș fi o piatră care scrie,
O stâncă aplecată pe hârtie,
Un munte ce de voie se înjuga,
Un zeu păgân trecut la alta ruga?

De ce n-aș fi asprimea-nduioșata?
De ce băiatul meu nu mi-ar fi tata?
Al cui folos m-ar ține-n veac de veghe,
Cu ce durere-a lumii sunt pereche?

De ce n-aș fi o negură căruntă?
De ce n-aș fi un dric zvârlit spre-o nuntă?
Contrastele și așa îmi vin prea bine
Și plus și minus zac mereu în mine.

De ce împrejurare literară
Sunt speriat de nu trimit și-afară,
Afară din ființa mea nebună,
Un dublu semn de soare și de luna?

De ce nu aș fi un vagabond de gală
Și -un crin mânat de pofta sexuală?
De ce n-aș fi, conform ursitei mele,
Noroi pe tălpi și frunte-n mal de stele?

Nu ultimul romantic dintr-o eră
Când toate amurgesc și rar mai speră,
Ci când putreziciunea pe din două,
Un prim romantic într-o eră nouă.

De ce n-aș fi puternic chiar prin plânsu-mi?

De ce m-aș tot feri de mine însumi?
De ce crucificarea n-aș dori-o
Cu un singur și egal refren: Adio?

De ce mi-ar fi rușine de oglindă?
Eu sunt o bucurie suferindă,
Eu sunt asocierea curioasă
De iarbă crudă și de fier de coasă.

În stânga frunții soarele așteaptă
S-apună luna, blând, în tâmplă dreaptă.
De ce n-aș fi o piatră care scrie,
O stâncă aplecată pe o hârtie?

De ce n-aș scăpăra un alt jăratec,
Mușcând întinderea de alb, sălbatec,
Ca un banchet mi-e sufletul la care
Se dă o mare foame de mâncare?

Lansez, sfidându-vă, o nouă boala,
Prea tristă bucurie mondială,
Și hohotind de ras mă aflu tragic
Ca neamul meu conspirativ și dacic.

Cu fericire vă poftesc în rană
Estetică, de jertfă suverană.
De ce n-aș fi, cum inima mă-ndeamnă,
Cocor venind în fiecare toamnă.

Cocor plecând la miez de primăvară,
Cocor râzând de pajiștea vulgară?
Eu nu știu dacă voi putea vreodată
Să fiu așa cum firea mi-o arată.

E clipa hotărârilor supreme.
De ce vă temeți voi, de ce m-aș teme?
De ce cu bucurie n-aș surâde

Spre cel care cu groaza-mi va fi gâde,

Cu groază el și eu cu bucurie,
Ca lui îi e mai frică decât mie,
El, care mă ucide se-nspaimanta
Și bardă-n mâna lui plutește franta?

De ce n-aș povesti aceste toate
Eu, piatra bucuriei sugrumate,
Eu, stanca aspră care duce greul?
Dacă de ea lega-vă Prometeul.

Ficatul lui pe-al meu îmbolnăvindu-l,
El ține focu-n gura, eu colindul,
De ce să las cuvintele s-adăste
Ca eu să-mi spăl ființa de contraste?

Eu nu sunt eu, eu nu-s de-adevărate,
Decât înlănțuit de - aceste toate.
De ce n-aș destupa o nouă eră,
Urmând halucinanta mea himera?

Voi fi cel hăituit, voi fi cel mare,
Ducând în cârcă semnul de-ntrebare.

UNDEVA ÎN TRECUT

Am să plec într-o zi,
Într-un loc neștiut,
Într-un munte secret,
Undeva în trecut.

Am să plec în trecut,
Am să plec într-o zi,
Să ajung când te naști,
Să te pot întâlni.

Știu și eu că-i ciudat
Și ca pasii-mi sunt grei,
Către nunta din veac
A părinților mei.

Las de veghe aici
Toți nepoții frumoși,
Eu mă întorc În trecut,
Eu mă întorc la strămoși.

Eu mă întorc la ai mei,
Într-un marș revanșard,
Sunt retrași În păduri
Lângă vreascuri ce ard.

Mai vorbesc despre noi
Și mai mor În război,
Se mai mira de cei
Care vin înapoi.

Am să plec într-o zi,
Am bagajul întreg,
Am cu mine ce simt,
Ce iubesc și înțeleg.

Sunt sătul de prezent,
Nu mai vreau viitor,
Dar mă-ntorc În trecut
Că nu vreau nici să mor.

Pe un deal coroiat
Curge mustul din teasc
Și bătrânii se sting
Și copii se nasc.

Eu mă-ntorc În trecut,
Din acest viitor

Și pastorii mă iau
Lângă turmele lor.

Și din rodnice nunți,
Urcă iarbă pe munți,
Tutelarule Zeu,
N-ai de ce să te-ncrunti.

Mai degrabă să pui
Legea ta peste tot,
Ca strămoși la nepoți
Să se întoarcă înot.

Și, când vremea va fi,
Printr-un strigat urgent,
Pe noi toți să ne chemi
Să venim În prezent.

Să fim toți pregătiți
De momentul solemn,
Când va bate În munți
Vechea toaca de lemn.

Și un clopot din cer
O să dăngăne sfânt,
Că s-a-ntors Dumnezeu,
Printre-ai lui, pe pământ.

EU SÂNT EU

Trenuri somnoroase pleacă întrebând
Ce-i cu mine-n gară, ce-oi avea de gând,
Plec și eu din gară și tristețea-mi port
Spre mirajul galben din aeroport.

Galbenă-i lumina, ochii mei sunt triști,
Toți privesc la mine ca la teroriști.

Unde-aș pune pasul liber și corect,
Fără îndoială, aș părea suspect.

Și pe zi ce trece lumea-i tot mai rea,
Când nu vreau nimica, crede că aș vrea.
Gara mă somează, iarba nu-mi dă loc,
Pe aeroporturi parcă aș da foc.

Încordarea-n lume a crescut cumplit,
Eu mă simt suspectul care a iubit,
Și cu cât iubirea mi-o arăt firesc,
Cu atât toți ceilalți straniu mă privesc.

Am cocoașă-n spate și am mâini prea mari,
Ștergători de lacrimi am la ochelari,
Cum în lumea asta totul e cum nu-i,
Mă transform în altul fără voia lui.

Bat cu pumnu-n masă și cu biciu-n cal,
Nu mai sunt patetic și sentimental,
Fug râzând din gară la aeroport,
Un pistol cu apă într-o mână port.

Pun pistolu-n ceafă la aviator,
Nu crâcni, urmează ruta ta de zbor,
Ruta dumitale este ruta mea,
Dar eu sânt eu însumi, nu altcineva.

Vreau după acestea pe acest pământ
Să mă luați cu toții drept ceea ce sânt,
Acum observ cât e de greu,
Să vă arăt că eu sânt eu.

DE LA UN CARDIAC, CORDIAL

De-aicea, de pe patul de spital,
Pe care mă găsesc de vreme lungă,
Consider ca e-un gest profund moral
Cuvântul meu la voi să mai ajungă.

Mă monitorizează paznici minimi,
Din maxima profesorului grijă,
În jurul obositei mele inimi
Să nu mă mai ajungă nici o schijă.

Aud o ambulanță revenind,
Cu cine știe ce bolnav aicea,
Alarma mi se pare un colind
Cu care se tratează cicatricea.

Purtați-vă de grijă, frații mei,
Păziți-vă și inima și gândul,
De nu doriți să vină anii grei,
Spitalul de urgență implorându-l.

Eu vă salut de-a dreptul cordial,
De-a dreptul cardiac, precum se știe,
Recunoscând că patul de spital
Nu-i o alarmă, ci o garanție.

Vă văd pe toți mai buni și mai umani,
Eu însumi sunt mai omenos în toate,
Dă-mi, Doamne, viață, încă niște ani
Și țării mele minimă dreptate.

31 octombrie 2010 București,
Spitalul de Urgență.

ADRIAN PĂUNESCU

Caut surse de albastru,
Fac transplant de cer din văi,
Să-ți păstrez cum ai privirea,
Să dureze ochii tăi.

5/6 iulie 1986, Săliște
(Locuri comune, 1986)